

Giới thiệu Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị

Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị là câu chuyện đúng theo nghĩa của nó, có 1 là không có 2. Tình yêu của cô và anh cứ như trời định là dành cho nhau. Một tình yêu không gì hay đổi chỉ một và duy nhất một mà thôi.

Anh là kẻ cô độc, lạnh lùng bằng giá, anh sống cho riêng mình trong thế giới của riêng anh, buồn tẻ và chán ngán. Cô là người sôi động, luôn là người sôi nổi, sống nhiệt huyết với cộng đồng, thế giới của cô đầy ắp tiếng cười và sự nhộn nhịp. Hai thể đối lập như là 2 mảnh ghép còn thiếu để dành cho nhau. Rồi tình yêu của họ nảy nở.

Khi anh gặp được cô, anh bắt đầu biết cười, biết khóc, đánh tan sự cô độc, giành được điều trân quý nhất. Khi cô gặp được anh, cô bắt đầu biết khóc, biết một mối, biết cách buông tha, vẫn như cũ ở lại, và tìm được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Hôn lễ tiến hành cho tới bây giờ coi như thuận lợi. Tuy rằng ở chỗ đăng ký kết hôn nghỉ trưa nửa giờ, cho nên toàn bộ tất cả mọi chuyện đều phải hoãn lại, Tần Lộ cố gắng khống chế sự nôn nóng của mình, ngoan ngoãn phối hợp mọi người hoàn thành hôn lễ này. Chỉ cần anh cứ làm như lúc diễn thử, đứng trước mặt Thần Phụ nói ra câu “Tôi nguyện ý” kia, rồi đeo nhẫn lên tay mình, liền xong.

“Chị Lâm Âm . . . . . Chị thật sự. . . . .” Thiên Ngôn nhìn Tần Lộ cùng hai người anh trong Tần gia đang đứng ngoài cửa, ấp a ấp úng không nói hết. Tôi đương nhiên biết em ấy muốn nói gì. Bất quá một việc đã định rồi, chỉ còn kém một nghi thức nhỏ thì trước pháp luật tội đã là vợ anh không phải sao?

Hôm nay tôi cứ bảo trì cách cười mỉm đến kiệt sức rồi. Nhưng cô dâu phải luôn xinh đẹp mà.

Cửa bị đẩy ra, ba ba bước vào, nhú mày, sắc mặt vẫn là u ám.

“Ba ~” tôi cố ý kéo dài giọng làm nũng, “Con đẹp không? Hôm nay ba còn không khen qua con ——”

“Hừ.” Ba ba nhẹ nhàng khẽ hừ. Tôi biết, trong lòng ông khẳng định đang oán giận, đẹp thì có ích gì? Hôn sự như vậy. . . . .

Ngoài cửa đột nhiên náo nhiệt, vài bà con, bạn bè vây quanh mấy an hem nhà Tần Lộ, ríu ra ríu rít nói cái gì. Các cô gái hưng phấn khó khống chế âm lượng cười phụ trợ thêm. Có vẻ đặc biệt đột ngột, Tần Lộ tựa hồ có chút không được tự nhiên rồi, ánh mắt bắt đầu chuyển biến. Tôi chạy nhanh ôm lấy bó hoa, thoáng ôm nhẹ ba ba.

“Có thể cùng người mình yêu nhất kết hôn, con cực kỳ hạnh phúc. Ba ba, phải chúc phúc con nha.”

Không đợi ba ba trả lời, tôi nhìn gương bày ra bộ mặt tươi cười hạnh phúc nhất, hít sâu, đi đến chỗ anh.

*****

Giọng những người xung quanh ong ong anh anh. Tôi rớt cuộc ở chỗ này làm cái gì đây? Hôm nay là chủ nhật ngày 18 tháng 4, hình như có một hoạt động gì đó sắp xảy ra. Tiểu Lâm nói hôm nay có buổi diễn kịch. Bây giờ là lúc nào rồi? 5 phút nữa, dẫn cô ấy đứng trước thánh đàn kia, nghe bác Mục Sư nói chuyện, sau đó. . . . .

Đột nhiên có nhiều giọng chói tai đến đây, các cô ấy là ai? Phải bảo trì mỉm cười. Thật ồn ào, thật ồn ào. Tôi sao lại phải đứng đây nghe các cô ấy nói chuyện? Các cô đang làm gì đó? Tại sao muốn giữ chặt tay tôi? Nhiệt độ trên lòng bàn tay đó mang đến, tôi không cần cái cảm giác này.

Tiếng ong ong càng dày đặc thêm, anh Hải Dương nói gì với tôi? Nói gì đó? Nghe không rõ— nghe không rõ thì nên nói “Mời anh nói lại lần nữa” thì phải? Hé miệng, đau quá. Cổ họng đau, lỗ tai đau, đầu óc đau, tâm tình cũng đau. Không muốn đau. . . . .

“Tiểu Lộ!”

Tiếng ồn ào bên tai biến mất. Không có gì cả, chỉ còn lại tiếng Tiểu Lâm gọi tôi. Em cười đi tới chỗ tôi, tay nhẹ nhàng cầm khủy tay tôi, ầm. Em nói chuyện với các cô ấy? Đang cười, vẻ mặt rất vui. Lỗ tai không còn đau, toàn bộ đều hết đau rồi, ngọt.

Anh Hải Dương cũng cười, anh nói “Thời gian không sai biệt lắm, Tiểu Lộ đi theo anh.”

Rõ ràng còn 3 phút. Tiểu Lâm cười với tôi, nói: “Cố lên, em đến chỗ ba em. Anh ở chỗ đó chờ em nha.”

Tay rút đi rồi, không ấm.

Còn 2 phút. Quên đi, Tiểu Lâm nói, “Thời gian bên ngoài có thể khác một chút.”

Qua khoảng nửa phút, Tiểu Lâm từ bên kia bước vào.

*****

Tần Lộ im lặng đứng ở chỗ đó, vẻ mặt có vẻ thả lỏng. Anh đang đợi tôi đến.

Ánh sáng mặt trời từ các miếng thủy tinh trên nóc chiếu vào giáo đường, ánh nắng xuyên qua thủy tinh màu lam lặn tấn chiếu vào người anh. Khuôn mặt anh tuần đặc biệt hút hồn — đẹp như một pho tượng Hy Lạp vậy.

Đến trước mặt anh rồi, anh vươn tay ra, nắm lấy tay tôi từ tay ba ba. Ba ba hơi cúi đầu, nói nhỏ vào tai tôi: “. . . . . Chúc con hạnh phúc, hảo hảo chiếu cố mình. . . . .”

Cười. Những lời này, ông không phải thường nói sao?

“. . . . . Hãy thay ta hảo hảo chiếu cố nó . . . . .”

Xa xôi không đủ rõ ràng. Giọng rất nhỏ, nhưng tôi cũng không biết nó có bao nhiêu trọng lượng trong lòng mình?

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 1 – nhà

“Giúp em đem những cuốn sách này để lên giá sách được không?” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh nói. Anh hơi mệt chút, nhưng vẫn đáp lại ánh mắt tôi bằng nụ cười gật đầu, ôm lấy một chồng sách. Nhìn anh sắp xong hai chồng sách, di động trong túi áo rung, tôi mới rời đi phòng anh, đến phòng khách nghe điện thoại.

“Alo — chị Lâm Âm, ở đó không?”

“Ồ.”

Thời tiết hơi nóng rồi, thậm chí có cảm giác bốc khói. Đột nhiên nóng lên. Ngày hôm qua vẫn là mười sáu độ mà.

“Thu dọn sao rồi? Cần tôi giúp không?”

“Không sai biệt lắm, còn một ít vụn vặt này nọ.”

“Hôm nay ở bên kia rồi?”

“Không, mấy ngày nữa mới qua ở.”

Hôm nay mang anh tới đây, bận rộn cả buổi sáng, anh đã có chút nôn nóng rồi, mọi việc đều bắt anh làm, tôi dẫn anh mua vật dụng nhà, anh kinh ngạc nhìn những con số, tuy rằng chuyện này đã bắt đầu từ bốn tháng trước.

Nhưng muốn anh lập tức thích ứng với hoàn cảnh mới này, thì phải có một ít phiêu lưu. Nếu anh hoảng sợ, tôi ngăn được anh sao? Giống như trong lễ tan của di Tần vậy. . . . . Vừa nghĩ tới ngày đó, tựa hồ có thể nghe được anh thét chói tai. Anh lớn lên có giọng nói trầm thấp mang theo từ tính, nhưng khi hét lên thì âm lượng cực kỳ quý dị, quả thực có thể đục lỗ màng tai.

“Uh, chờ hai người dọn xếp xong, em sẽ qua chơi. Rồi đem bánh chocolate mà Tần Lộ thích . . . anh ấy nhất định chạy tới cửa đón em cho coi.”

Thiên Ngôn cũng là người biết quan tâm. Tôi đột nhiên cảm thấy thoải mái không ít, có lẽ hết thảy không có gian nan như tôi tưởng.

“Tốt. . . . .”

Cửa phòng mở ra rồi, tôi không nghe thấy tiếng, nhưng vẫn theo quán tính ngẩng đầu nhìn anh từ trong phòng đi ra. Anh giống như đang tìm tôi.

“Em ở chỗ này . . . xuống lầu đến chỗ em nha.” Tôi hướng anh vẫy tay.

“Nha. . . . . không nói nữa, buổi tối gọi lại cho chị.” Thiên Ngôn dừng. Tôi cũng không khách khí, trực tiếp cúp điện thoại, cầm điều khiển mở nhạc. bài

“Blue color Danube River” của John Strauss phát ra, như một đóa mai lập tức tràn ngập ra, áp đi sự nóng bức làm cho tâm hồn bình thản hơn. Anh mới vừa đi tới cầu thang, nghe được tiếng nhạc, đứng lại, nghiêng đầu nghe xong một chút, vẻ mặt mặt phi thường đáng yêu như đứa bé vậy.

Mị lực của âm nhạc là vô tận, nhất là loại nhạc cổ điển này. Tôi cũng từng học qua nhạc lý, chính là thiên phú hữu hạn. Bài nhạc nào có thể dùng trong lúc nào, trong nhật ký của di Tàn đề có ghi lại. Có vài khúc nhạc cổ điển, chỉ cần diễn tấu khác, dù chỉ khác rất nhỏ, anh đều có thể nghe ra, có lẽ là hai cái thế giới khác nhau.

Lại ngoác anh, anh cẩn thận bước tới. Vô thanh vô tức tiêu sái tới đây, ngồi bên cạnh tôi. Tôi lại gần, đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai anh, anh không có phản kháng. Đây có lẽ là sức quyến rũ của âm nhạc đi.

Anh toát mồ hôi, ướt một mảnh sau lưng. Hôm qua có đem quần áo mang đến để trong phòng, không biết anh có chịu thay không?

Tôi cũng hơi mệt chút, uốn người dựa trên sofa, nghe tiếng hô hấp rất nhỏ của anh, tâm tình lại buông lỏng không ít.

*****

Túi áo rung rung, ta cố gắng mở to mắt, lập tức ngồi dậy. Trên người có chút mát mẻ. Buổi chiều xuân nên nhiệt độ cũng hạ rồi, sương ẩm thấm vào da thịt.

Tôi sao lại nằm chết đi ở đây? Tàn Lộ đâu? Không quan tâm di động nữa, tôi chạy ra và vào cửa phòng, thở dài nhẹ nhõm. Anh im lặng ngồi gần bàn trà ở lầu hai, lật mấy bức tranh trên bàn hôm nay vừa mang tới. Còn phát bài “Blue color Danube River”, không biết đã mấy lần.

“Ah. . . . . Tiểu Lộ?” Tôi do dự một chút. Anh quay đầu nhìn tôi, ánh mắt trong vắt như bầu trời —— di Tàn nói qua, lúc anh yên lặng, trong ánh mắt như có Thiên đường.

“Tiểu Lâm ngủ.” Anh đang cười.

“Em ngủ thiếp đi àh.” Tôi bị anh cuốn hút, không tự chủ được nở nụ cười.

“Tiểu Lâm ngủ ngủ thiếp đi.”

Anh sửa lại cho đúng. Những từ “Em”, “Anh”, “Họ” trong thế giới của anh có lẽ không ý nghĩa xác định. Như một “Quy luật” gì đó, không thể nắm chắc được.

“Tiểu Lộ ôm em lên ah?”

Biểu tình của anh hơi đơ một chút, giống như có cái gì anh không biết biểu đạt như thế nào, yên lặng một lát, mới nói: “Tiểu Lâm, không mở được, ở giường của Tiểu Lộ.”

Nga, phòng tôi khóa cửa. Cho nên anh ôm tôi đến giường anh sao?

“Cám ơn anh . . . cám ơn Tiểu Lộ.”

Anh cười, bộ dạng rất thỏa mãn. Sau đó quay đầu tiếp tục xem tranh. Tôi lấy điện thoại ra, 5:47, bình thường thì đây là thời gian anh nghe âm nhạc và đọc sách. 13 phút sau, mới có thể dừng lại. Bất quá hôm nay. . . . .

Nhìn chằm chằm màn hình, tôi đột nhiên ý thức được nếu không nhận cuộc gọi này sẽ cực kỳ phiền toái.

“Alo. . . . .”

“Em bây giờ ở đâu? Lộ Lộ đâu?” Giọng Hải Dương lo lắng.

“Chúng em ở trong nhà mới. . . . .”

“Lộ Lộ sao rồi? Em không sao chứ?”

“A. . . . . em không cẩn thận ngủ thiếp đi. . . . . A, không có việc gì là tốt rồi, anh còn tưởng rằng Lộ Lộ gây rối.” Anh rõ ràng thở dài nhẹ nhõm.

“Làm sao có thể như vậy, gần nhất cảm xúc của anh ấy đều rất ổn định, mà em cũng là chuyên gia nha. . . . . Thật có lỗi, làm anh lo lắng rồi. Em đợi đến sáu giờ thì dẫn anh ấy về.”

“Uh, vừa vặn anh hai cũng về, chúng ta chờ hai em về ăn cơm đó.”

“Được.”

Cúp điện thoại, tôi mới phát hiện mình đi chân không. Sàn có chút lạnh.

Tôi đi đến bên giường, tìm chồng tất được xếp chỉnh tề bên giường. Không biết vì sao tâm tình tốt lên, hát một chút. Trong nhật ký của di Tàn thời gian

ghi là năm anh tám tuổi, bà đã dùng hết ba trang giấy để kể lại khi nghiệm về việc trước khi anh ngủ nhất định sẽ thay áo khác, cởi tất, đem chân đạp đến cổ dưới mà không phải qua đầu. Giống như một cuộc kháng chiến không có ngày kết thúc, và đây là trận thắng đầu tiên vậy.

Anh đứng dậy, đóng sách để lại lên giá. Giá sách được xếp gọn gàng giống như anh chưa hề đụng tới vậy. Tôi vội vàng mang vớ vào, nói với anh: “Tiểu Lộ, em ngay bây giờ dẫn anh về nhà ăn cơm, được không?”

Ngẩng đầu thấy anh đang nhìn chăm chú tôi mang giày, ánh mắt có chút chuyên chú. Hiển nhiên không nghe được tiếng tôi nói. Đứng lên nhìn mắt anh nói: “Bây giờ trở về nhà ăn cơm được không? Chậm hơn ngày thường một giờ rồi.”

Anh mỉm cười, cúi người xuống vút lại chân mềm bị tôi làm nhăn, đem gối đặt lại như lúc trước, mới đứng dậy.

Ah. . . . . Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, không khỏi lắc đầu, hôm nay tôi quá mất trình độ.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lâm và Tiểu Lộ đến nhà anh Hải Dương ăn cơm được không?”

Anh gạt đầu, kéo tay tôi đi ra ngoài.

Đi đến bãi đỗ xe, có chút mát mẻ. Áo anh hơi dính vào. Hoàn hảo thân thể anh tốt lắm, không đến mức vì tôi thất hồn mà cảm lạnh.

Thừa dịp không khí đang tốt, tôi hỏi anh: “Về sau cùng Tiểu Lâm ở chung chỗ này được không?”

Anh không có trả lời, chỉ dùng ngón tay dài của mình đưa đến sau lưng tôi, đặt nhẹ lên. Đó là phản ứng của anh không hiểu rõ vấn đề.

“Vài ngày . . . “ nói “Vài ngày” anh có thể không hiểu được, tôi âm thầm tính toán một cái, nói, “Sau này, chúng mình tới ở đây, về sau nơi này chính là nhà của chúng mình, được không?”

“Nhà?” Anh nặn ra một chữ, ngữ điệu phi thường cứng nhắc, chính là âm cuối hơi hơi cao, đây là cách anh thường dùng để hỏi một vấn đề.

” ‘Nhà’, đúng vậy.”

“Mẹ đã chết, ngủ ở. . . . . Không đứng dậy.”

Trải qua thời gian dài, trong thế giới của anh, nhà là nơi anh và di Tàn trở qua cuộc sống với ba phòng một phòng khách. Tôi nghĩ đến, “nhà” đối với anh mà nói, chính là, vĩnh viễn cũng chỉ có ngôi nhà kia. Cho nên nói hai năm qua anh sống nhờ nhà biểu ca, chỉ có thể dùng từ “nhà Hải Dương ca ca” để chỉ đại. Nguyên lai, định nghĩa “nhà” của anh, còn bao gồm cả di Tàn.

Nếu di Tàn biết, nhất định sẽ cực kỳ vui.

Bất quá, bà đã qua đời hơn hai năm. Mà anh làm sao có thể hiểu sinh tử? Làm sao mới có thể giúp anh hiểu đây?

Quên đi, bây giờ không phải là lúc quan tâm chuyện này.

“Àh. . . . . Tiểu Lộ, về sau nơi này . . .” tay tôi chỉ ngôi nhà mới kia, nói, “Tiểu Lộ và Tiểu Lâm cùng nhau ở đó, chính là ‘nhà’ mới.”

Anh đem ánh mắt dời sang chỗ khác, không chịu nhìn thẳng vào tôi. Tôi biết không dễ dàng thành công như vậy, cố gắng giải thích một lần nữa: “Mỗi ngày, cùng Tiểu Lâm ở đó, chính là ‘nhà’ của Tiểu Lộ. Là ‘nhà’ mới, không có ‘mẹ’ ở đó.”

Anh hơi quay đầu, ánh mắt rời rạc một lát. Rốt cục nhìn tôi, nhếch miệng cười, ánh mắt lại phi thường nghiêm túc —— lại là một biểu tình quái dị khác, nói cho tôi biết anh chấp nhận. Tôi hài lòng, cười với anh, nắm anh lên xe. Không ngờ anh dừng lại không chịu đi, chờ tôi quay đầu nhìn mặt anh, mới thốt ra một câu, phi thường trầm thấp: “Tốt. Tiểu Lâm, ngọt.”

Ngọt tương đương thích, tương đương cao hứng, tương đương nguyện ý, tương đương thoải mái.

Có lẽ, hết thảy đều không gian nan như ta nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: chương 2

Chuông cửa vang lên. Anh chủ động đi mở cửa. Từ mười giờ anh liền bỏ hết chuyện trong tay bắt đầu ngồi chờ Thiên Ngữ. Thiên Ngữ vẫn là đứa hồ lô, rõ ràng 9 giờ rưỡi ra cửa, hiện tại mới đến . . . đường đi chỉ tốn 20 phút, cô lại đi gần một giờ. Hoàn hảo là trước đó nói cho anh biết, Thiên Ngữ có thể sẽ tới muộn một chút, cho nên anh xem như đã rất ngoan ngoãn đợi thêm 23 phút.

Trời ạ, ở chung với anh, tôi cũng dùng con số chính xác để tính thời gian.

“Hi! Tàn Lộ, đã lâu không gặp!” Cửa vừa mở ra Thiên Ngữ liền cao giọng chào anh, giống như không hề biết mình đến muộn vậy. Cũng không đợi Tàn Lộ đáp lại, liền đem bánh ngọt nhét vào trong tay anh, “Cách cách” quăng hai cái giày trước cửa, đi vào.

“A ~ thật sự quá nóng, chịu không nổi ~ tháng năm còn chưa tới a, liền nóng đến vậy rồi! Anh có biết hôm nay mấy độ rồi không?” Câu sau là cô nói với Tàn Lộ đang ngo ngắc đi phía sau, cũng không đợi anh đáp lại, lập tức tiếp tục kêu khổ, “29 độ —— thật sự là không đạo lý! Nóng hơn năm trước mười mấy độ luôn!”

“Hai mươi. . . . Hai mươi ba.” Tàn Lộ thật vất vả mới chen vào được một câu.

“A ~ thiệt hay giả? Anh nhớ rõ sao? Năm trước nha?” biểu tình ngạc nhiên của Thiên Ngữ có chút giả ... ta nhìn ra. Cô ấy đã sớm biết Tàn Lộ rất nhạy bén với con số, không thua gì tính năng của máy tính. Đặc biệt là số nhị phân. Năm đó Tàn Lộ ở đại học TJ dự thính, từng dùng hợp ngữ để soạn một chương trình hơi bị dài .. bạn học khác đều dùng c hoặc là c++ và các ngôn ngữ cao cấp để soạn, chỉ có hắn dùng tổng hợp. Cái chương trình kia ngay cả giáo sư nhìn cũng phải mở rộng tầm mắt — vì mà Tàn Lộ trả lời, anh chỉ làm theo yêu cầu ngâm nga chương trình này một lần, mà không phải nói cho giáo sư ý nghĩa biên soạn.

Chương trình học trong đại học, hơn nữa trong chuyên ngành công nghệ, cũng không phải là chuyện mà đi Tàn hoặc tôi giúp được. Vô luận là lập trình, hay là lý luận mạch điện đều là kỹ thuật không thể thay đổi, chỉ cần thực tiễn thông qua là được, không phải cái nào cũng phải dùng ngôn ngữ biểu đạt.

“Uh. . . .” Tàn lộ hơi gấp, nâng mắt nhìn tôi. Tôi cười, để ly trà trong tay xuống, vỗ vỗ vai anh.

“Bởi vì muốn dựa theo nhiệt độ mà chọn quần áo mặc, mỗi sáng Tiểu Lộ đều nghe đài dự báo thời tiết a.”

“Nha ~ anh hẳn là lên làm nhân viên quản lý hồ sơ trong cục khí tượng cục ~ nhiệt độ mấy năm nay anh đều nhớ rõ sao?” Thiên Ngôn cười to, “Giống như Computer sống vậy ... còn không sợ mất điện!”

Giọng cười khoa trương của Thiên Ngữ ngay cả tôi cũng vậy chịu không nổi, tôi cười qua loa, gạt mỳ nữ đang chiếm phân nửa sô pha qua một bên, ngồi xuống. Cũng thật là kỳ quái, Tàn Lộ đặc biệt chú ý giọng nói - tiếng cười của cô gái xa lạ trong thế giới của anh là chất kích thích đáng sợ nhất, nhưng là tiếng cười cường điệu của Thiên Ngôn lại không làm anh bất an.

Ta còn cố ý quan sát mày anh, quả thật không có chút gì không kiên nhẫn.

“Đứng rồi, lấy đĩa ra, chúng ta ăn bánh ngọt a! Bánh ngọt này, lần đầu tiên em làm nha, mau lên mau lên.” Thiên Ngữ vừa nói vừa mở hộp bánh ra, lộ ra một lớp kem thật dày— tác phẩm bánh ngọt của Thiên Ngữ, bình thường chỉ có lớp kem dày, bên trong chỉ có một chút bánh. Phi thường xinh đẹp. Bắt quả xông vào mũi một mùi. . . .

Tàn Lộ lắc đầu, nhìn đồng hồ bên tường.

“Mười giờ bốn mươi ba.”

Dựa vào mức hiểu biết của về thời gian thì không cần đồng hồ cũng biết mấy giờ rồi, độ chênh lệch không quá 10 phút.

“Có liên quan sao, đến đây ~ đĩa ăn ah~” Thiên Ngữ kêu la vọt vào phòng bếp.

Tôi nhìn mắt anh, không hề phiền chán, không có “Đau”, chỉ nói: “Nếu nói vậy... , thì bây giờ ăn đi?”

Anh vẫn nhìn tôi bất động, tôi muốn cười khổ. Thật không công bằng, vì sao lời nói Thiên Ngôn luôn loạn thất bát tao mà anh lại nghe không hiểu, tôi thì không được?

“Bây giờ ăn đi? Buổi chiều không ăn .”

Anh gật gật đầu.

“Đĩa ăn đặt ở đâu?” Thiên Ngữ xông ra.

Tàn Lộ đứng dậy đi lấy.

“Wow —— đề cao như vậy làm gì a, chị Lâm Âm muốn lấy thì chẳng phải mang ghế sao?”

Ha ha. Đại khái là. Bình thường điểm tâm và cơm chiều đều là anh xử lý . Anh bước vào phòng bếp nấu cơm, giống như viết chương trình vậy, làm rất suông sẽ gọn gàng, tôi căn bản không xen vào được. Ngẫu nhiên tâm huyết dâng trào muốn làm ăn điểm hay ăn khuya gì, rửa sạch chén đĩa xong cũng phải đợi sáng sớm anh để lại chỗ cũ — bình thường chén để đâu đĩa để đâu, anh đều có vị trí nhất định, không thể để bậy vào.

Tôi đứng ở cửa nhìn anh từ trong ngăn cao nhất trong tủ âm lấy ra ba cái đĩa sứ, trong đó có một cái kiểu khác.

“Chị Lâm Âm muốn ăn không?”

Tôi lắc đầu. Đồ ngọt như vậy sẽ độc chết tôi.

Không ăn là không ăn, lấy đĩa ra xong cũng có thể để vô cũng được mà?

“Ah ... rất ngọt ...” Thiên Ngừ chọn lấy một ít kem, lập tức kêu ra tiếng. Ngay cả cô ấy làm cũng không chịu nổi, mà Tần Lộ lại thích ăn nhất, có lẽ, vị giác của anh cũng không đầy đủ? Cũng không phải, nếu trong đồ ăn pha trộn một chút anh nhất định sẽ biết, lập tức nhổ ra, rồi bỏ hết vào thùng rác.

Khi Tần Lộ ăn chưa bao giờ nói chuyện.

Thiên Ngừ nhàm chán đâm đâm đĩa bánh của mình, cô ấy cũng kêu anh cắt một chút cho mình, anh vẫn đem toàn bộ bánh ngọt chia thành 16 phần bằng nhau — có lẽ cũng không nhìn ra chênh lệch đâu.

“Không ăn một chút? Ném một chút thôi? Người ta có ý làm nha.” Thiên Ngừ đưa đĩa bánh đến trước mặt tôi.

Cũng không phải muốn tôi ăn. Tôi liếc cô ấy một cái, quay đầu bắt gặp ánh mắt anh nhìn chăm chăm mình. Đúng là “nhìn chăm chăm” nha. Chuyên chú, cho nên biểu tình vẫn duy trì trạng thái đờ người, người không biết có thể sẽ cảm thấy khủng bố.

“Sao vậy?”

Anh cầm lấy của đĩa tôi, chọn lấy một khối kem, đưa tới môi tôi.

Muốn tôi ăn? Tôi tựa hồ nhìn đến ót mình đồ mờ mờ.

Ánh mắt kiên định, cũng chính là cố chấp. wow, một khối thật lớn. . . . .

Rất ngọt. . . . .

“Ngọt.”

Không biết anh nói bánh ngọt hay là nét mặt của tôi.

~ ăn xong bánh ngọt, anh theo thói quen bắt đầu vẽ tranh. Quy luật sống của anh chỉ có thể dùng “chính xác” để hình dung, mỗi sáng 7: 00 rời giường, làm điểm tâm, tập thể dục nửa giờ, tắm rửa & rửa mặt, cùng tôi ăn sáng, 8: 30 đúng giờ ra cửa đi làm. Ở nhà Hải Dương, bình thường là Hải Dương lái xe đưa anh, đôi khi là chị Tinh Thiên chở đi. Hiện tại nhiệm vụ làm phụ xe liền rơi xuống người tôi. Đôi khi Hải Dương hội cố ý đi đường vòng tới đây đón anh.

Ở công ty đến xế chiều 5 giờ, lại ngồi tuyến xe từ công ty đến Quảng trường Nhân Dân, chuyển xe điện ngầm về. Chừng sáu giờ về đến nhà, trước xuống bếp, ăn cơm xong, nghe nhạc nửa giờ, đại khái 7: 30, tắm rửa, xem VCD, đọc sách, 9: 30 đúng giờ đi ngủ. Thứ Bảy Chủ nhật hành trình khác thì khỏi nói.

Đây hết thấy, trong nhật ký của dì Tần đều có ghi lại, cho nên tôi tốn nhiều sức để phối hợp với cuộc sống của anh, chẳng qua làm một ít điều chỉnh.

Trước khi dì Tần nằm viện, tôi cũng vậy thường xuyên đến nhà anh, đối với thói quen của anh cũng có chút hiểu biết. Ở chung với anh hơn một tháng, không có chuyện gì xảy ra. Chính là, quá thuận lợi rồi, lại sẽ ân ân bất an. Hẳn chẳng qua là bị “Huấn luyện” thật tốt quá, “Chân thật” đến làm cho người không hoài nghi, có khi, bản thân cũng quên mất anh có cảm xúc không phải là một cái “Xác”.

“Này. . . . . nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Thiên Ngừ dùng sức捏 một chút lên mặt tôi, đau quá! Khăng định đồ một mảnh!

“Không có gì ....em không thể ôn nhu một chút sao? Không cần một chút lại động tay động chân được không?”

Thiên Ngừ chép miệng, cả người rụt về sau một chút, vẫn mạnh miệng: “Em chính là như vậy, đối với người nào đều giống nhau.” Ngừ khí có điểm cô đơn. Tôi đặt ly trà xuống. Trà nồng, lục. Bất quá giữa màu lục có phản xạ một chút ánh sáng màu da cam. Cái gọi là trà xanh chính là phản xạ đến giữa mắt người như một quang phổ. Chính là trùng trùng điệp điệp, cho nên nhận không ra. Lòng người có lẽ cũng như vậy, nhìn qua đều là độc nhất vô nhị thực là giả, nhưng không biết kia rốt cuộc là thật hay giả.

“Sao vậy?” Tôi cười hỏi.

“Không có gì ....quên đi, cho chị xem nè, đẹp không?” Thiên Ngừ đưa tay vào túi xách lục lọi một lúc, lúc vurun ra thì ngón giữa có thêm một chiếc nhẫn. Một chiếc nhẫn kim cương màu đỏ.

“Đẹp quá. Ai tặng vậy?”

Cô nhủ mi, không nói gì. Tôi đương nhiên biết đó là Đoạn Tiến Hành tặng rồi, nhưng nhìn thế nào người kia cũng loại vắt chày ra nước mà sao lại có thể ra máu như vậy. Bất quá bây giờ có thể là nhẫn cầu hôn đi, bằng không cô ấy cũng không ăn đầu nửa ngày, mà không trực tiếp đeo lên tay.

Đoạn Tiến Hành lúc trước cũng đã cầu hôn cô ấy rồi nên tôi mới nhờ cô làm phụ dâu của mình.

“Anh ấy cầu hôn em.”

“Àh, em không muốn?”

“..... Không phải mà. .... Chính là. ....”

Chính là gia thế của anh ấy rất dày, mà cô bắt quá là một y tá nhỏ. Cái gọi là gả vào nhà giàu có, cái gọi là bay lên cảnh biển thành Phụng Hoàng, cũng không phải cô gái đơn thuần coi những thứ nó làm hạnh phúc.

Bắt quá, có thể sống cùng người mình yêu thì chắc chắn sẽ có nghị lực vượt qua tất cả.

“Thiên Ngự a, em không cần đáng yêu như vậy? Thích thì mau đáp ứng a, không cần trong lòng vui mà bên ngoài nhăn nhó nhí nhí, đúng là tiểu cô nương a!”

Cô ấy không phục làm mặt xấu, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu la: “Không cần chị lo —— Tần Lộ Tần Lộ, cho anh xem chiếc nhẫn của em!”

Bàn tay giơ lên, nhẫn ở ngón giữa hiện ra.

Tần Lộ đang đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống.

Nha, 11 giờ rưỡi rồi, nên làm cơm trưa.

Chỉ có thứ bảy thì phòng bếp do tôi phụ trách. Mỗi tuần anh đều xem 《biến động 1995》, một tuần xem một nửa, lần sau xem tiếp, một vòng tuần hoàn vô tận.

Bắt quá hôm nay anh không có cách nào chuyên tâm xem, tôi vừa nấu cơm vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, toàn là tiếng Thiên Ngự. Ngẫu nhiên Tần Lộ trả lời một vài câu.

Chờ tôi nấu xong cơm đi ra, 《biến động 1995》 bị bỏ qua một bên, Tần Lộ và Thiên Ngự đã chạy lên lầu.

“Hai người đang tìm gì vậy?”

Thiên Ngự không thể trả lời tôi vì cô ấy đi vào phòng chứa đồ rồi. Tần Lộ đứng một bên nhìn, biểu tình cứng ngắt.

“Thiên Ngự, mau đi ra ngoài, Tiểu Lộ không thích người khác phá đồ đạc của anh ấy.”

“Cái gì nha, là anh ấy cho em vào!” Thiên Ngự từ trong phòng chứa đồ đi ra, cầm một cái hộp tròn đẹp.” này, là cái này?”

Tần Lộ gạt đầu, nhận lấy, mở ra. Không ít vụn vặt này nọ không biết là gì nữa. Anh từ trong một lớp đá vũ hoa, lấy ra một chiếc nhẫn.

“Này, biết cái này không?” Thiên Ngự nhìn tôi nói.

Sao lại có thể không biết, tôi đưa anh ấy đi chọn mua, đây là nhẫn kết hôn của chúng tôi mà.

“Chị a. .... Thật là, sao lại để anh ấy coi như cục đá mà giấu vào phòng chứa vậy!”

Cười khở. Tôi chỉ sợ anh ấy làm mất thôi mà, cũng không có nói muốn giấu đi. Cũng không còn nghĩ anh lại đem nhẫn coi như đá vũ hoa mà bỏ chung.

Anh cầm nhẫn đưa tôi, do dự một chút, tôi đeo nhẫn vào tay anh.

“Tốt lắm, Tiểu Lộ xuống ăn cơm.”

Anh không có đáp lại, yên lặng đem cái hộp gì đó trở về vị trí cũ. Tôi kéo Thiên Ngự xuống lầu. Chờ anh đem bình giấu kỹ rồi, tự nhiên sẽ xuống dưới ăn cơm.

“Em nói gì với anh ấy vậy? Như thế nào đột nhiên muốn tìm nhẫn?”

“Không có gì a, giải thích một chút chiếc nhẫn là gì thôi.”

Ai, không biết Thiên Ngự nói gì Anh nữa? Rõ ràng cực kỳ ghét đeo “Dị vật” lên người. Quên đi, buổi tối khuyên anh lấy xuống

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3: bạn bè

Nếu bắt tôi định nghĩa từ “Bạn xấu” thì . . ., tôi nhất định chọn Thiên Ngừ làm hình tượng tiêu biểu.

Thật không biết cô nói gì với Tần Lộ, sau khi đeo nhẫn, dù tôi đổ théo nào, anh sống chết không chịu lấy xuống. Tôi lùi một bước, dạy anh trước khi tắm phải tháo nhẫn xuống, ai ngờ tắm xong anh lại đeo vào.

Không ngờ phiền toái nối đuôi tới. Đầu tiên là hôm kia, anh từ trong phòng tắm ra sớm hơn ngày thường 10 phút, đi ra liền trực tiếp chạy đến phòng chứa đồ. Tôi vào phòng tắm của anh nhìn nhìn, không có gì không ổn. Nhẫn côi ra đặt trong bồn rửa tay, dính một chút nước xà phòng. Tôi thuận tay đem nhẫn mang ra, đặt trên đầu giường cầu anh. Anh tắm rửa xong thường ngồi chỗ này sấy tóc.

Nhìn anh tóc vẫn còn ướt từ trong phòng chứa đồ đi ra, tay cầm cái gì đó, tôi cũng không hỏi, gạt đầu cười cười đi xuống lầu.

Ở dưới lầu xem sách một chút, sắp 7 giờ 42, anh còn chưa xuống. Trái tim tôi đột nhiên đập nhanh, hoảng sợ, ba bước thành hai bước vọt tới phòng anh.

Thảm trong phòng đã thấm ướt hơn phân nửa.

Cửa thủy tinh trong phòng tắm đã khóa, bên trong có tiếng nước chảy. Anh quỳ rạp trên đất ngay vũng nước, không biết đang tìm cái gì. Tôi lập tức biết mình đã làm sai chuyện, dùng sức vỗ cửa, anh nghe không thấy— hoặc là nghe thấy nhưng không để ý tới.

Chờ tôi lấy cái chìa khóa mở cửa ra, nước đã muốn tràn ra gian phòng.

“Tiểu Lộ! Tiểu Lộ!” Tôi bắt lấy vai anh, muốn anh ngừng đầu nhìn tôi. Cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực, anh mới lay động một cái, nói thảm một câu.

“Tiểu Lộ, nhẫn ở chỗ Tiểu Lâm, không có mất!”

Không nghe được, anh căn bản không để ý tới tôi. Tôi mang nhẫn tới, quỳ gối trước người anh, đưa nhẫn lên. Qua vài giây, anh mới nhìn thấy, hai bàn tay to găt gao nắm chắc, nắm lấy tay tôi và nhẫn đưa lên đầu.

“Tiểu Lộ, nhẫn không có mất, ở chỗ này, đừng lo.”

Mất anh đông lại, giống như bị chịu một ủy khuất rất lớn, cả người đều run. Miệng hơi hơi đóng mồm, lại không phát ra được tiếng nào.

“Không có việc gì, nhẫn, ở đây. Tiểu Lâm đeo cho anh.”

Anh vẫn lảng tránh ánh mắt của tôi. Tôi dùng sức muốn gạt tay lại nhưng không được. Vòi nước trên đỉnh đầu còn mở như một thác nước âm chảy xuống, xối ướt cả người tôi, anh vẫn không chịu buông tay.

“Tiểu Lộ!”

Lúc này giọng tôi có vẻ nghiêm. Anh lập tức buông tay ra, hình như một cỗ nhào ôm lấy tôi, đầu tựa lên vai tôi, hai tay găt gao chế trụ lỗ tai mình.

Không biết quý bao lâu trong nước, tôi dùng giọng ôn nhu nhất dỗ anh buông ra. Dùng hết sự kiên trì của mình, cuối cùng anh cũng chịu buông lỏng một chút. Tôi lật tay trái anh, dùng sức đeo nhẫn vào ngón vô danh của anh.

Đỡ anh rời phòng tắm thay quần áo xong cũng sắp 9 giờ 15. Không cần tốn sức gì, anh tự động lên giường ngủ.

Anh mệt muốn chết rồi, mà tôi cũng vậy. Nhặt lên cục xà phòng trước cửa phòng tắm, thật sự cười không nổi. Nhìn vết nước, trong đầu tôi liền xuất hiện một ý nghĩ phải chuẩn bị một chiếc khăn dự bị mà còn phải cùng kiểu dáng đến kích cỡ kinh khủng.

Cổ họng hơi ngứa. Bất quá tốt hơn rồi, ít nhất có thể nói chuyện.

Tôi mỗi lần cảm mạo phát sốt thì a-mi-đan sẽ bị nhiễm trùng, sau đó sưng lên không có cách nói chuyện. Trời biết mới trước đây không biết tại sao ba mẹ lại không cho tôi cắt a-mi-đan đi nữa.

Tình hình giao thông không tốt, hên là đi sớm, hôm nay cũng không có muộn.

Nếu hôm nay anh vì vậy mà bị nghe giảng đạo thì không biết có cảm giác gì nữa, chắc tôi sẽ tự trách mình quá.

Nhà thờ không lớn, người cũng không nhiều. Mục Sư có chút tuổi, chắc cũng phục vụ ở đây nhiều năm rồi, rất thân thuộc với giáo đồ ở đây. Lúc nói chuyện luôn cười nhẹ, khiến người ta cảm giác cực kỳ thân thiết.

Tín đồ Cơ Đốc Giáo ở Thượng Hải không nhiều lắm, nhưng so sánh với những thành phố xung quanh thì cũng nhiều rồi. Cư dân ở vùng ngoại ô Thượng Hải, cũng chưa chắc có thể nói chuyện liên trích Thánh kinh, thậm chí có mấy người còn chưa chắc thông hiểu lịch sử của Cơ Đốc Giáo, bất quá họ rất

thành kính, so với tôn giáo vì lợi dụng mà thu hút giáo đồ thì đây làm cho người ta cảm giác thuần khiết hơn.

Cái gọi là Chúa, chỉ là một nơi có thể ký thác.

Không có biện pháp, tôi là một người thuộc thuyết vô thần. Đối tôn giáo hiểu biết, đều vì nghiên cứu theo góc độ tâm lý học.

“Sự kiện chiếc nhẫn” khiến cho cảm xúc của anh còn chưa ổn định. Tôi không dám rời anh quá xa, an vị ở dãy ghế hàng cuối cùng của nhà thờ, mơ mơ màng màng nghe Mục Sư dạy giáo hữu hát thánh ca. Không thể nói là dễ nghe, nhưng rất thoải mái, tôi cơ hồ muốn ngủ. Mơ mơ màng màng, đột nhiên gật đầu, lại đột nhiên tỉnh lại. Mở mắt ra, ông Mục Sư đứng ở trước mặt tôi, mỉm cười xem tôi.

“Tần Lộ đâu?” Tôi liền đứng lên. Mấy vị giáo hữu vừa rời nghe giảng đạo đã tản ra, Tần Lộ không còn ở chỗ kia.

“Đừng lo, Tiểu Tổng dẫn cậu ta đến sau vườn đi một chút.”

Nha. Thân mình lập tức mềm nhũn. Ổn định lại tinh thần, tôi cười cười với Mục Sư.

“Chiều có Tiểu Lộ có vất vả không?”

“Tạm tạm.” Tôi cười cười. Tuy rằng hôm kia náo loạn một đêm, nhưng so với đau khổ mà đi Tần thì rửa sạch vết nước ở cái thảm thì được cho cái gì.

Ông Mục Sư, không, tất cả mọi người trong nhà thờ này đều từng gặp qua sự vĩ đại của đi Tần.

“Lâm tiểu thư, có nghĩ tới rửa tội hay không?” Ông cười tủm tỉm.

Tôi sững sờ một chút, lắc đầu.

Ông nắm tay tôi, vút chiếc nhẫn của tôi nói: “Ở trước mắt ta, con đem hạnh phúc của mình giao cho Tiểu Lộ. Ta nghĩ cậu ấy nhất định hi vọng con có thể cùng cậu ấy tùy tùng thánh Chúa.”

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay mình, ánh sáng bị kim cương phản xạ lại cực kỳ chói mắt. Ngẩng đầu cười đáp: “Cảm ơn nhiều, uh, nếu con cần thần... con có khuynh hướng Phật Môn.”

Mục Sư gật gật đầu, không chút nào để ý nói: “Ta đương nhiên hi vọng có càng nhiều người hiểu Chúa, tín ngưỡng Chúa, bất quá, nếu ý Phật có thể làm cho Lâm tiểu thư được an ủi, ta cũng vậy rất vui. Con người vẫn cần một ít đồ vật để gói gọn, để duy trì thiện tâm của mình.”

“Àn. . . . . Lão. . . . . Tiên sinh. . . . .” Nên nói như thế nào đây? “Con ở chung với anh ấy không phải vì làm việc thiện gì.”

“Ta biết. Bất quá lòng người rất màu nhiệm không phải sao? Có lẽ chính con chấp nhất một ít cái nhìn, mà chút cái nhìn sẽ làm con mất đi năng lực và dừng khí để yêu người, nhưng con còn chưa biết, cho nên, nếu như có thể giao trái tim thì hãy tìm một đối tượng nói hết, cậu có thể hiểu hết những gì con nói, sẽ nói cho con biết chân lý bên trong.”

Tôi ngừng cười. Ông biết nghề nghiệp tôi. Bình thường luôn mỉm cười nghe người ta kể, sau đó chọn một phương hướng thích hợp hướng dẫn người đó, chính là tôi. Bấy giờ nghe của ông nói như vậy, tôi đột nhiên có điểm hoang hốt. Nhân vật cuối cùng có biến đổi. Rõ ràng là “Tôi”, trong chốc lát thành “người đó”, đại bộ phận con người, thần nhiên chấp nhận sự biến đổi này, từ nhân vật này nhanh chóng đổi thành nhân vật khác. Có người, chẳng qua mắc kẹt ở chỗ này, dùng một cái khóa cô độc để nhốt nội tâm của mình vào thế giới “Nhỏ hẹp”.

Tên của nó là chứng cô độc. Tôi không thích gọi nó “chứng tự bế”, kia chưa chắc tự phong bế, mà chính là thế giới của người đó rất kỳ diệu, người ngoài không thể tưởng tượng được. Có lẽ đó mới là chân thật, một thế giới độc nhất vô nhị.

Chính là, chúng ta, vì các loại nguyên nhân, hoặc là vì muốn sự thỏa mãn của mình, mà không phải người đó, muốn dùng bạo lực để phá vỡ cái thế giới kia, đem thân thể người đó phơi bày trước cái gọi là “thế giới bình thường”.

Nhìn Chúa trên thập tự giá kia. Tôi không có cách nào tín ngưỡng. Nếu phải cố gắng tín ngưỡng cái gì, hay cố gắng làm cho chứng bẩm sinh này mà “khoa học” còn chưa có biện pháp giải thích lý do của chứng cô độc, như vậy, đại khái cứ cho đó là sự luân hồi của linh hồn của con người đi. Phật nói, bởi vì kiếp trước của bạn, cho nên bạn mới có kiếp sau. Mà cái thế giới chật chội như vậy, nhiều người như thế, có lẽ, linh hồn của mình ở kiếp trước cũng không khác gì bây giờ. Bọn họ cố gắng theo đuổi ước muốn cho đời sau tốt hơn. Trong khi đó, có một số ít, chọn quên đi, hoặc là căn bản chủ động lựa chọn buông tha.

Bằng không, dùng lý thuyết của Cơ Đốc Giáo giải thích, như đi Tần đi nói: ta làm chuyện sai lầm, cho nên Chúa cho ta một đứa trẻ không có linh hồn đến để trừng phạt đời ta.

Chuyện tội. người tự lợi có rất nhiều, nếu là tội, thế giới này không phải rất thống khổ.

“Tiểu Lâm!” Tần Lộ bỏ Tiểu Tổng tiên sinh đã chạy tới. Vô cùng hưng phấn. “Tổng ca ca cho Tiểu Lộ này!”

Anh ấy thở gấp chạy tới ôm lấy tôi, cơ hồ làm tôi hít thở không thông. Giọng nói của anh trầm ổn mà từ tính, tâm hồn anh cũng như tiếng nói rất ngay thơ. Nhưng tôi còn là không có cách nào chấp nhận bản thân đã vượt qua vòng tuyến.

Lần đầu tiên ý thức được mình đã vượt qua giới hạn, trong lòng dào dạt, không phải bình yên hoặc là bi ai, mà là khủng hoảng.

Máy móc ứng đối vài câu, tôi đột nhiên muốn hôn mê ngay chỗ này và lúc tỉnh lại có thể quên hết mọi thứ.

Ông Mục Sư mỉm cười nhìn chúng tôi, mặc dù chúng tôi đã làm không khí yên tĩnh trong nhà thờ trở lên ồn ào.

Lúc tiễn chúng tôi đi, ông nắm thật chặt tay tôi. Nói như một câu kết luận: “Lâm tiểu thư, cậu ấy sẽ là một người chồng tốt, con cũng là một người vợ tốt. Chúa sẽ là nhân chứng cho tình yêu của các con.”

Tôi ngay cả muốn cười cũng không có. Rút tay về, sửa đúng: “Con muốn, làm bạn suốt đời của anh ấy, một người bạn tốt tận lực giúp đỡ anh ấy.”

Lên xe, tôi mở CD Tổng tiền sinh tặng. Là Khắc Lai Mạn diễn tấu dương cầm.

Trên đường, Tần Lộ cực kỳ yên lặng. Tôi thừa dịp đèn đỏ nhìn anh, nhìn thẳng ánh mắt anh nói: “Sao vậy?”

“..... Bạn là thứ gì?”

Cái gì. Tôi theo thói quen tự động điền từ vào những chữ anh nói thiếu.

“Không phải thứ gì, là người.” Xe chạy tiếp, tôi suy nghĩ nên dùng từ gì dễ hiểu nhất để giải thích cho anh hiểu.

“Tiểu Lộ là?”

Tôi còn đang suy nghĩ nên nói thế nào, bài “bí mật đình viện” từ từ vang lên. Có người nói đó đã bị Khắc Lai Mạn chế tác lại, tôi chưa nghe qua. Dù sao vô luận bản cũ hay là “bí mật đình viện”, đều có thể khiến tôi xúc động. Tôi đắm chìm trong âm nhạc. Mãi đến bài hát phát xong, Tần Lộ nói: “Thích?”

Thành quả một tuần tôi nỗ lực. Cười, gật đầu: “Thích.”

Anh nhấn đề phát lại bài “bí mật đình viện” cho tôi nghe, chỉ một hành động nhỏ như vậy nhưng lại làm người ta xúc động.

Buổi tối tắm xong đi ra. Thấy Tần Lộ ngồi trên dây ghế lầu hai. Tôi vừa lộ mặt, anh nói: “Tiểu Lộ không phải bạn. Thiên Ngôn phải, Tiểu Lâm không phải.”

Nói xong, anh đi thẳng về phòng.

Tôi kiểm tra nhật ký cuộc gọi. 32 phút trước gọi qua cho Thiên Ngôn, thời gian cuộc gọi kéo dài 7 phút.

Cười khổ. Không biết có nên đổ kỳ năng lực của Thiên Ngôn có thể cùng anh nói chuyện.

Thật sự là bạn xấu.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4: nói dối

Buổi sáng đưa Tần Lộ đi làm, cô liền ân ân cảm thấy ánh mắt anh không quá thân mật.

Tần Lộ đang làm ở công ty IT của một người bạn trước kia, không phải là một nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng cũng là tổ chức tinh anh là một công ty chuyên biên soạn chương trình cho các công ty lớn. Hơn nữa đặc biệt là lập trình đơn chip – các ứng dụng phần mềm máy tính kết hợp với phần cứng.

Nói thật, thực tế nội dung công tác tôi cũng vậy không biết, mà tôi có thể chắc chắn công việc phù hợp với chương trình đại học mà Tần Lộ theo hơn hai năm.

Bất quá tôi biết, tuy rằng về mặt ngôn ngữ giao tiếp của anh không thể ứng phó với hoàn cảnh công tác bình thường, nhưng anh lại là một trong những nhân vật quan trọng trong công ty, nghe nói còn có đội săn đầu người luôn đánh chủ ý của anh. Không thể giải thích vì sao, bình thường chứng cô độc bẩm sinh, mặc dù chỉ số thông minh thấp — vẫn dựa trên tiêu chuẩn kiểm tra của “Người bình thường” — thường thì có một số năng lực tiềm ẩn. bình thường là giỏi về toán học, khoa học, có một số còn có tài năng về âm nhạc và ngôn ngữ. Mà anh lại may mắn thuộc loại 20% có chỉ số IQ cao.

Nói lại. Trần tiểu thư đối với tôi cũng coi như là lễ phép, bọn họ rời khỏi bãi đỗ xe, thấy chúng tôi vừa vào, còn cố ý trở lại chào tôi. Đương nhiên, làm một con gái, hoặc là nói, làm một bác sĩ tâm lý, thì động cơ của cô ta vừa nhìn đã biết.

Ngượng cười. Quả thật, nếu bỏ qua chượng ngại về ngôn ngữ, Tần Lộ là loại người có thể khiến người ta vừa gặp qua thì cảm xúc liền bùng nổ, từ ngoại hình đến năng lực, cử chỉ, khí chất, anh đều là một đàn ông sáng giá.

Đáng tiếc, đem qua anh đột nhiên không khống chế được, đến bây giờ mặt không chút thay đổi. Biểu tình nhẩn nhé rồi là hết, tôi đều nghe đều nhìn thấy.

Làm cho người ta đau đầu mà tôi đến bây giờ vẫn chưa biết mình làm gì làm cho anh tức giận .

Có lẽ còn một chuyện đau đầu khác. Hôm nay hẹn Tô giáo sư.

Giao thông Thượng Hải luôn bế tắc. Khi tôi tới quán cà phê, đã muộn hơn 10 phút . Xa xa liền nhìn thấy Tô giáo sư ngồi ngay khu lộ thiên, híp mắt nhìn thấu bầu trời cho hết thời gian.

“Thật có lỗi! Em tới đã muộn!”

Tô giáo sư khoát tay tỏ vẻ ông không ngại. Chờ tôi ngồi xuống, gọi cà phê đen, mới không vội không chậm nói: “Ngày hôm qua ngủ ngon không?”

“Dạ, Tần Lộ hơi ổn chút.” Tôi tận lực nhẹ nhàng băng qua.

“Em vất vả rồi. Bất quá ta thật sự không có cách nào đồng ý cách làm của em. Toàn tâm làm việc là tốt, nhưng đem hôn nhân hạnh phúc của mình vào thì rất không nên.”

“Dạ. Nhưng như vậy tương đối tốt hơn. Quyền giám hộ luôn luôn trong tay Triệu tiên sinh, thật sự không tiện lắm.”

Sau khi đi Tần qua đời, quyền giám hộ của Tần Lộ trao vào tay cha đẻ của anh, nhưng là nhiều lần Tần Lộ ra vấn đề Hải Dương đều không liên lạc được với Triệu tiên sinh — mặc dù có liên lạc, Triệu lão tiên sinh ở Hongkong xem như có chút thể diện, lại có vợ con, cũng không tiện. Hải Dương bọn họ lại không có biện pháp chứng minh quan hệ thân thuộc của mình, ngay cả tư cách lên tòa án tranh giành quyền giám hộ cũng không có.

“Lâm Âm, em cảm thấy — mình làm như vậy rất vĩ đại sao? Hy sinh chính mình chiếu cố một bệnh án đặc biệt không thân cũng chẳng quen?”

Tôi sừng sốt một chút, thiếu chút nữa không thể hiểu ý của thầy. Trước kia bất luận tôi đối với Tần Lộ, hoặc là bỏ hết công sức vào các án đặc biệt khác, thắng hay bại, ân sư một tay đào tạo tôi cũng chưa từng nói như vậy.

Miệng đầy cà phê đen, có điểm khô. Cay đắng qua đi điều hương lưu lại, tôi đặc biệt thích cảm giác này. Bất quá, đôi khi . . . . . Tôi buông cái chén, cổ lấy đứng khí nhìn thẳng vào thầy mình.

Yên lặng nhìn nhau một lúc, giáo sư thở dài: “Em đứa bé này a. . . . .”

Tôi cười cười, cúi đầu không muốn để nước mắt chảy ra .

“Cái gì nên làm cái gì không nên làm, chẳng lẽ còn phân không rõ ràng sao? Nếu em thật sự là thích cậu ta, ta còn có thể nhận, nhưng là hiện tại. . . . .”

“Em . . . . . Là thật thích anh ấy . . . . . Tôi đã hai mươi tám rồi, cũng không có đối tượng thích hợp? Anh ta đẹp trai như vậy, lại kiếm được nhiều tiền, em mỗi ngày ở chung với anh ấy, ở chung lâu. . . . .”

Giáo sư xem tôi cười khanh khách nói như vậy, mặt hơi nhú: “Nói cái gì! Chỉ nghe nói qua bệnh nhân thích người tư vấn, nào có chuyện bác sĩ thích bệnh nhân!”

“Có ah, trong phim cũng có chuyện này mà, rất lãng mạn a!”

“Em, quý nha đầu này!” Tô giáo sư rốt cục không nhịn được, nói ra lời cưng chiều. Tôi thở dài nhẹ nhõm.

“Mặc kệ em, chính em hiểu rõ! Luận văn tiến sĩ của em, ta có sửa một chút, đại khái không thành vấn đề. Em có thể bắt tay vào viết. Em nói, chờ lấy được học vị tiến sĩ, mỗi ngày em còn vậy ở con trai kia không?”

Cuối cùng một câu, giọng điệu của thầy phi thường ôn nhu, thể hiện lo lắng và quan tâm. Hốc mắt tôi có chút nóng lên, cũng không trốn tránh, đáp lại thầy: “Nói sau đi. Dù sao ở chung với anh cũng không có gì không tiện. chuyện sau này thì sau này tính.”

“Aiz . . . . . Khi đó em lấy nhật ký của Tần phu nhân, còn muốn ta giúp em giặt dây đưa cậu ấy đến đại học TJ dự thính, ta liền có dự cảm em đang tìm phiền toái lớn cho mình. . . . . Hiện tại tốt lắm, cho dù sau này em cùng cậu ta ly hôn, hay kết hôn sinh con, hay là muốn vướng bận cả đời . . . . . em chính là rất. . . . .”

“Đều đã nhiều năm như vậy, Thầy bây giờ hối hận cũng không kịp a.”

“Aiz . . . . .”

Đưa thầy về nhà, tôi đứng dưới lầu, nhìn ánh chiều tàn và những đám mây bay lượn. Cái gì là nên hay không nên, ai biết? Hối hận, thầy nói quá, thầy không thích từ này, đó chính là phủ định đối với bản thân mình. Tôi cũng vậy không hy vọng trong lòng mình cái từ này có cơ hội xuất hiện.

Hỏi hận sao? Ai biết. Trong lòng biết. Sáu năm trước lần đầu tiên gặp mặt, đó là một buổi chiều tà, Tần Lộ đáng vẻ gầy yếu ngồi ở đằng kia, không thể che dấu vẻ mặt tiêu tụy nhưng vẫn rất đẹp, di Tần cười hàm súc, nhìn ngồi bên con mình, trong mắt bao hàm hạnh phúc.

Ngay lúc đó phản ứng đầu tiên, là làm rồi, Tình Thiên chỉ sai người rồi.

Ngay lúc đó trong lòng tôi có bài luận văn thạc sĩ, cho nên ánh mắt trong sáng mà tràn đầy nhiệt huyết.

Không giống hiện tại, trải qua nhiều năm đo lường cuộc đời.

Giống như không khí trong thành phố này, nhìn như trong suốt, khi mất đi tia nắng ấm áp thì cái không khí liền xấu đi.

Ngây người xong. Nếu thầy nhìn thấy, chẳng lẽ giải thích là mình đang quan sát tro bụi sao?

“Này ? Tình Thiên?”

“Hà. . . . . có mình. Cậu gặp thầy rồi?”

“Đúng vậy a, mới từ trường học ra nè. Sao vậy?”

“Thầy có nói gì không?”

“Có a. Rất giận.”

“. . . . . Thầy sau khi biết cậu kết hôn, mắng mình quá trời luôn, hỏi mình vì sao không nói cho thầy biết.”

“Đại khái muốn khuyên mình. Quên đi, mình cũng luôn tùy hứng thầy biết rõ ràng nhất. Bản thân mình luôn có chừng mực.”

“Tiểu Lâm. . . . .”

“Được rồi, không cần như vậy a, cảm xúc xấu sẽ ảnh hưởng đến thai nhi nha, cẩn thận sinh ra một cục cưng, mi lúc nào cũng nhớ nó.”

“Cậu. . . . . Aiz. . . . .”

“Tuần sau bắt đầu nghỉ sanh đúng không? Ngày mai mình lại phải đi làm lại.”

“Uh. Cảm ơn cậu.”

“Giống như là tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, thay ca mình đâu như vậy.”

“. . . . . Tiểu Lâm a, cậu luôn như vậy, sẽ làm người bên cạnh rất khó chịu, cậu có biết không?”

Tôi đem xe dừng lại. Lặng lặng nghe cô nức nở. Tôi không biết phải nói cái gì. Cô ấy cũng là một bác sĩ tâm lý, dùng những câu ứng phó với khách mà dùng cho cô cũng không xài được. Tôi chỉ có thể lặng lặng nghe, nghe cô dùng tiếng khóc kháng nghị tôi.

“. . . . . Tiểu Lộ, rất xin lỗi. . . . . Minh thật sự không có biện pháp. . . . . Nếu Tiểu Lộ ở nhà, mình khẳng định không có dũng khí nhìn bụng mình. . . . . mình sợ. . . . . Anh không ở chung qua với trẻ con. . . . . trẻ con có thể sẽ không khống chế mình. . . . . Minh. . . . .”

Đột nhiên muốn đập nát cái gì?” “tiếng thủy tinh vỡ, có lẽ rất êm tai. Có thể làm cho ngực như bay ra ngoài. Cảm giác nghẹn ngào tràn ra, cổ họng ngứa.

“. . . . . Lâm. . . . . Sao cậu muốn cùng anh ấy kết hôn. . . . . Còn có cách khác không phải sao. . . . . Hải Dương luôn luôn tìm biện pháp thích hợp hơn. . . . . Sao cậu lại làm vậy! Vì sao. . . . .”

“Bởi vì mình yêu anh ấy.” Tôi nặn ra một câu, giọng quanh quẩn bên tai, quá lạnh nhạt.

“Không cần nói như vậy! Tiểu Lâm! Minh quen cậu hai mươi tám năm rồi! Sao cậu ở trước mặt mình cũng muốn như vậy. . . . .”

Ai cũng nhìn ra, tôi cười khổ. Cửa kính xe hiện ra bóng dáng bóp méo, cực kỳ buồn cười.

Không ai tin tưởng lời mình nói. . . , chính là nói dối.

Một lúc lâu, Tình Thiên rốt cục khống chế được cảm xúc, bình tĩnh một chút. Há hốc mồm, cố ý ôn nhu nói: “Khóc được thì tốt rồi. Áp lực của chúng ta đều rất lớn, đúng hay không? Hải Dương tuy rằng cố gắng hiểu, nhưng là bọn họ rốt cuộc không phải nhân chuyên nghiệp, cũng có nhiều chuyện bọn họ không biết. Chúng ta biết, đương nhiên đảm đương tốt hơn.”

“Tiểu Lộ. . . . .”

“Hả?”

“Minh. . . . . oh. . . . . Thực xin lỗi, vừa rồi mình thật sự quá lo lắng, buổi sáng thầy nói hẹn cậu gặp mặt, mình liền nghĩ. . . . . Nếu. . . . .”

“Thật là, có phải phụ nữ mang thai đều là như vậy? Dễ dàng suy nghĩ miên man?”

“Mình không phải suy nghĩ miên man. Nếu không phải mình giật dây cầu xin cậu, cậu căn bản sẽ không chú ý đến chứng tự bế này.”

“Oh. Đúng vậy a. Bất quá mình sẽ chọn một cái khác, tình huống cũng không tốt hơn bây giờ bao nhiêu. Mình cũng vì luận văn tốt nghiệp, mà đến sờ nghiên cứu hoặc là phúc lợi giúp người ta làm tâm lý, ngẫu nhiên đến ngã tư đường gặp một bác gái tuyên truyền một chút về bệnh tâm thần không phải bệnh thần kinh — đây là mình tự chọn a.”

“Aiz. Quên đi, mình nói với cậu. Tiểu Lộ có khỏe không?”

“Uh.”

“Thứ Bảy dẫn anh ấy trở về uống canh đi.”

“Đi, tớ về lập tức nói với anh ta. Tớ sẽ nói Hải Dương gọi cho anh ấy đi.”

“Uhm”

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 5 Khách

Gác điện thoại Tinh Thiên, giống như gặp mộng mới tỉnh, không biết mình đang làm gì đó, bước tiếp theo phải làm cái gì.

Từ trong túi công văn rút ra thời khóa biểu ở viện phúc lợi. Bắt đầu từ tuần sau, sáng thứ Ba thứ Năm hằng tuần, tôi đều phải đến viện phúc lợi. những án Tinh Thiên theo dõi đều tương đối nhẹ, hầu hết là chứng hiếu động của trẻ con, một một học sinh bị uất ức, còn có mấy vị bị áp lực công việc. những đứa trẻ hiếu động thì hai tuần trước đã chuyển qua một bác sĩ tâm lý khác, đại khái tôi chỉ cần “Ngồi công đường xử án” chờ những án đặc biệt tới cửa.

Nói cho cùng, làm bác sĩ tâm lý ở viện phúc lợi tương đối nhẹ, nếu có án đặc biệt thì cũng không thể giải quyết thường thì chuyển đến bệnh tâm thần chính quy hoặc là trung tâm hồi phục.

Phần công tác này tương đối thoải mái. Bất quá cũng không có nhiều thời gian nghỉ ngơi, bắt đầu từ tháng sau, tuần nào cũng phải tới trường làm giáo viên trợ giảng, ngoài ra còn hai tiết học “tâm lý học nhập môn” cho sinh viên mới.

(tác giả: viết hảo nặng nề, chính mình đều phiền ~ mọi người đọc nhanh như gió a ~ thay đổi bối cảnh âm nhạc ~ tốt nghiệp ~ tâm tình bình thản một chút ~ thời tiết thật sự quá nóng ~)

Về nhà ngang qua siêu thị, mua một đồng hồ ăn.

Tần Lộ cũng sẽ tự mình đến siêu thị mua đồ. Muốn gì chỉ cần cầm thẻ trả tiền là được, không khác gì bình thường. Chẳng qua nếu như để anh tự mình đến siêu thị mua đồ, đa phần anh “Lưu luyến quên về” vì sản phẩm đa dạng ở đây. Cho nên tôi đều tự mình đi siêu thị mua đồ ăn.

Khi Tần Lộ “Nấu cơm” cũng như một bộ máy được lập trình, rửa nhiều, cho bao nhiêu, thêm bao nhiêu nước, nấu bao lâu. . . . .

Một trình tự rất đơn giản cũng là tâm huyết huấn luyện cực khổ của di Tần. Vẫn biết nấu cơm chiều hơi cực, bất quá tôi vẫn có ý định cho anh làm tiếp.

Mỗi lần mở nhật ký của bà, tôi đều có cảm giác kính nể: một phụ nữ như vậy, lẻ loi một mình, nhận lấy ánh mắt sắc bén của mọi người, đem hết toàn tâm toàn lực giúp đứa con bị chứng cô độc của mình có cuộc sống độc lập như người bình thường, thật sự không đơn giản. Mặc dù có hội Cơ Đốc Giáo giúp, nhưng, trình độ hiểu biết trong nước đối với chứng cô độc thì người xung quanh cũng không giống được bao nhiêu.

Về nhà viết hành trình của thứ bảy lên tấm bảng trắng còn có ý nhấn mạnh thêm: đến nhà anh Hải Dương làm khách.

Đang định xem một lại luận văn mà thầy đã sửa, điện thoại vang lên. Tôi nhìn chằm chằm màn hình tinh thể lỏng, nghĩ xem dãy số này của ai, nghiền ngẫm trong chốc lát, mới cầm lấy phone.

“Chào.”

“. . . . . Lâm âm tiểu thư sao?” Tiếng phổ thông không chuẩn.

“Vâng, anh là. . . . .”

“Tôi là Triệu Tông Kiệt.”

Nha, không phải là con trai độc nhất của Triệu gia, người luôn phủ định sự tồn tại của Tần Lộ, nói anh là con ngoài giá thú sao.

“ . . . . . Chào anh.”

“Tôi vừa xuống máy bay, buổi chiều có thể gặp mặt không?”

“Được, bất quá tốt nhất trước năm giờ về. Chỗ nào?”

“Tôi sẽ không tốn nhiều thời gian của cô đâu, đến Phố Đông có được không?”

Có lẽ do tôi có chút thành kiến với, cảm thấy cách nói chuyện của người Triệu gia luôn mang một cỗ ngao mạn.

Cùng là cà phê, bất quá quán này cấp bậc bất đồng. Tôi dừng lại trước cửa, chờ phục vụ tới dẫn đường.

Tôi vào phòng, anh ta liền nhìn bên này mỉm cười gật đầu.

“Lần đầu gặp mặt, rất hân hạnh được biết cô.”

Tôi cũng vậy mỉm cười đáp lại. Kỳ thật cũng coi như cùng anh ta tiếp xúc qua. Trong hôn lễ của tôi và Tần Lộ, là anh ta ra mặt đại diện cho Triệu lão tiên sinh. Bất quá chưa trực tiếp nói chuyện qua.

Không biết tại sao, trong đáy lòng tôi không hy vọng cùng người Triệu gia lui tới. Có lẽ là Tần Lộ vài lần gặp chuyện không may, Triệu lão tiên sinh cũng không xuất hiện.

Mặc kệ có nguyên nhân gì, lạnh nhạt chính là lạnh nhạt.

“Triệu tiên sinh tìm tôi. . . . . Triệu lão tiên sinh có cái gì chỉ giáo sao?”

Thời gian anh ta quý giá, sẽ không để ý tôi cứ đi thẳng vào vấn đề.

Anh mỉm cười. Ngồi thẳng, hướng tôi gần một chút. Nụ cười kia tựa như đang ám chỉ anh ta biết tôi không vui.

“Gia phụ. . . . . Có nhiều thứ muốn tôi chuyển giao cho cô.”

Anh từ cặp công văn lấy ra một cặp văn kiện, đặt lên bàn. Một phần văn kiện tiếng anh, ngừng đầu lên đại khái đoán được liên quan tới tài sản. Còn có một chi phiếu ngoại tệ.

“Gia phụ. . . . . nửa tháng này ông ấy vẫn ở trong bệnh viện. . . . . Đại khái tùy thời có biến cố. Công ty trên danh nghĩa chuyển tới tôi, hai em gái kia cũng chia được phần xứng ứng ....” Anh dừng một chút, ngừng đầu nhìn thẳng tôi, giống như muốn nhìn trộm nội tâm tôi vậy, cực chói mắt.

“Căn cứ vào một ít nguyên nhân, ông ấy không tiện đề cập ở di chúc hoặc là công khai. . . . . Cho nên lần này cố ý phân phó tôi tự tay đem đồ vật giao cho cô và Tần Lộ.”

Nói xong rồi, bày ra những thứ kia, sau đó hần thoáng hướng lên, khỏi phục tư thế nhàn hạ ban đầu. Ánh mắt không có rời khỏi tôi — hoặc là nói nét mặt tôi.

Cười cười. Tôi quét mắt nhìn phần văn kiện kia một cái.

“Đại khái là?”

Trong mắt của anh tràn đầy ý cười.

“Hai sản nghiệp ở Thâm Quyến, hiện tại ủy thác cho công ty bất động sản cho thuê; còn chỗ ở hiện tại của hai người, đều chuyển tới tên của Tần Lộ — bất quá hai người đã kết hôn, tình huống cụ thể đương nhiên dựa trên pháp luật mà xử lý. Về phần tám chi phiếu này — là ông ấy kêu đưa cho cô tiền cung cấp. Năm năm sau nếu có biến cố, tôi sẽ an bài luật sư xử lý.”

“Quyền giám hộ của Tần Lộ là. . . . .”

“Phương diện này tôi đã ủy thác cho bên phúc lợi, mấy ngày nữa họ đại khái sẽ liên hệ với cô. Tình huống cụ thể vẫn là giao cho người chuyên nghiệp xử lý cũng tương đối khá hơn.”

Tôi nhin cười lạnh, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Rõ ràng hần không tin tôi. Nếu Triệu lão tiên sinh đã sắp xuống mồ rồi, hần cũng không có gì niề hơn, cần gì phải đề phòng khản trương như vậy? Bất quá chỉ có chút tiền thôi, cũng không phải nhân vật nổi tiếng gì, làm gì khinh người như vậy.

Ánh mắt hương nhân luôn sắc bén, hẳn tự nhiên nhìn ra tôi mất hứng, ngậm miệng không nói nhiều.

“Quyền giám hộ của Tần Lộ trong tay Triệu tiên sinh cũng không có giá trị... nếu như có thể hoàn toàn giao cho tôi, tôi sẽ phi thường cảm kích...” tôi quét mắt chỉ phiếu trên bàn một cái, “Về phần quà tặng này, tôi cũng không khách khí vậy.”

Dứt lời, thu dọn những văn kiện trên bàn, tôi đứng lên: “Nếu Triệu tiên sinh không có chuyện gì khác để nói..., tôi cũng không muốn quấy rầy .... tôi nghĩ Triệu lão tiên sinh cũng không có an bài Tần Lộ vấn an ông ấy phải không?”

Triệu Tông Kiệt giống như định giá nheo mắt nhìn tôi, mới đứng lên.

“Rất xin lỗi, thật sự không tiện.”

“Tôi hiểu.” Nếu không phải cảm tiền xoay người rồi đi thì rất không hàm dưỡng, tôi hiện tại đại khái đã muốn lái xe bỏ đi. Sớm một giây rời xa người này, gương mặt này, lửa giận của tôi có thể khổng chế nhiều hơn 1 phút.

Cười cười, đi ra vài bước, có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, cái loại này ánh mắt, xuyên thấu của lưng tôi. Tôi quay đầu cười lạnh nói: “Kỳ thật chuyện này là việc nhỏ, Triệu tiên sinh hoàn toàn có thể ủy thác luật sư đến, không cần lãng phí thời gian của tôi và anh.”

Hắn hình như không hiểu ẩn ý bên trong, lắc đầu.

“Vẫn muốn trông thấy cô ... và cậu ấy, cho nên ~”

“Đa tạ anh quan tâm. Tần Lộ đại khái sáu giờ sẽ về nhà? Muốn gặp anh ấy một lần không?”

“Lần sau đi.” Hắn nở nụ cười, mắt cười hí hí mắt, ánh mắt phi thường thâm thúy.

Một đường đi thẳng. Trở lại trên xe tôi cơ hồ thở không nổi. Thật vất vả mới đến lại lửa giận, tôi trừng mắt nhìn bóng mình ở cửa kính, phi thường muốn mắng người.

Nếu muốn tôi nhìn thấy ánh mắt tươi cười chào tạm biệt, tôi nhất định sẽ ngăn chặn không được chính mình.

Mặt và ánh mắt hơi giống nhau. Sao cảm giác kém xa như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6 : baba

Lại kẹt xe.

Về nhà đã sắp 5 giờ 15 . Tôi đem văn kiện khóa vào tủ bảo hiểm, nhìn mình trong gương, tóc dài bị gió thổi có hơi loạn. Hôm nay chạy tới chạy lui, cũng không biết làm cái gì.

Quan trọng nhất là tôi còn không biết nguyên nhân ngày hôm qua Tần Lộ náo loạn. Nửa giờ sau anh sẽ về. Nếu không tìm ra manh mối, tôi quả thực như bàn tay trần ra chiến trường.

Đứng trên lầu hai nhìn khắp bốn phía, vật dụng không có gì thay đổi. Nhà ở hơi lớn, gần hai trăm mét vuông, chỉ có hai chúng ta ở, Tần Lộ sợ xa lạ, lại cố chấp với thói quen, ngoại trừ vật dụng cần có trong nhà, những vật khác thì càng ít càng tốt.

Thấy thế nào, cũng có chút trống trải.

Tuy rằng thời tiết hơi nóng, nhưng ánh nắng cũng không lâu, 5 giờ rưỡi đã muốn nghiêng qua, ánh sáng màu cam hơi mờ chiếu vào những tua nhỏ ở rên cửa. Trong lòng giống như trống rỗng, đầu óc trống rỗng, không có cách nào tự hỏi.

Giơ tay lên cời xuống vật trang sức, xả tóc ra, oi bức.

Cười cười, tôi đây tính cái gì a. Bên trong vũ trụ, chịu gì cũng có chỉ là tôi chưa kịp biết thôi, bây giờ bản thân thử nghiệm một chút a. . . . .

Thừa dịp còn chút thời gian hay là đi tắm, tối hôm nay cũng không biết có thời gian rảnh rỗi để tắm không nữa.

Vội vàng tắm rửa, mới tắm xong Tần lộ mở cửa vào nhà. Tôi nhìn anh cười: “Tiểu Lộ đã về rồi! Hôm nay rất đúng giờ a!”

Mặt anh không chút thay đổi, quét mắt liếc tôi một cái, vẫn cúi đầu đổi giấy. Loại thăm hỏi ân cần này đối với gia đình bình thường mà nói rất tự nhiên còn có thể làm cho không khí gia đình ấm áp hơn. Nhưng đối với Tần Lộ, đại khái cũng giống như nói chuyện với người xa lạ, khi không muốn nghe liền ngăn lại hết.

Ah, không nên gấp, từ từ cũng đến. Tôi cuộn người trên sofa, có chút mỏi. Hôm nay tinh thần thật sự quá mệt mỏi. Hiện tại hẳn là nên quan sát anh, tìm ra nguyên nhân, nhưng là. . . . . Thoạt nhìn anh tốt lắm, không có hành động gì bất thường, vừa về là thay quần áo rồi xuống bếp chuẩn bị cơm chiều.

Tôi liền ngăn người đi. . . . . Cơm nước sắp xong cố gắng một chút thôi. . . . .

Đang ngăn người. Chờ tôi có chút ý thức, chỉ cảm thấy có một bàn tay lớn trên choker đầu mình, rất ngứa.

“Ah. . . . . ?”

Tôi lại ngủ trên sofa sao? ! Tôi chuyển người muốn đứng lên, đầu đụng phải. . . . . Đau. . . . . Bất quá, trời ạ!

Trong nhà này, ngoại trừ tôi, còn có thể đụng vào cằm của ai nữa!

“Tiểu Lộ!” Tôi vội vàng chui ra khỏi người anh và không gian nhỏ hẹp ở sofa, khẩn trương nhìn anh. Anh vẫn không có biểu tình gì, cằm cũng có không có dấu hiệu sưng đỏ.

Chống lại đôi mắt của ta, Anh nặn ra một câu: “Ấm ướt. Không ngủ. . . . .”

Không nói gì thêm, anh xoay người đi trở về phòng bếp, tôi cũng vậy không có cách nào nghiên cứu nữa. Nhìn bóng dáng cực kỳ anh tuấn của anh, đầu tôi còn chút đau, thật không biết có nên hâm mộ cảm nhận sâu sắc của anh không.

Một lần nữa tiến vào vào sofa ngủ, xem như phóng túng mình một chút. . . . . A, chưa tới 6 giờ 20. . . . . Tôi chưa ngủ được 10 phút nữa. . . . .

Cơm buồn ngủ cũng biến mất luôn.

Ngô, đại khái, ý anh là tóc ướt thì tôi không được ngủ à? Đại khái vậy đi. Anh rốt cuộc có bao nhiêu khái niệm, bao nhiêu biểu hiện mà tôi còn chưa hiểu hết. . . . . Đoán cũng không đoán ra ý gì.

Cơm chiều đúng giờ làm xong. Tôi đến phòng bếp phụ anh bày món ra. Nhìn anh cầm một bộ đồ ăn mới ra là Thiên Ngôn tặng, chén có đường viền là cỏ xanh.

Anh ăn cơm chắc chắn sẽ không nói chuyện (bình thường cũng không nói như thế nào bây giờ lại “Nói”), thậm chí sẽ không nhìn những vật khác (người cũng coi như vật này đi) liếc mắt một cái. Tôi yên lặng ăn, hôm nay uống nhiều cà phê, không có gì khẩu vị, lại không muốn bỏ giữa chừng, đành phải nhàm chán hết nhìn đồng hồ lại xem tây xem.

Đột nhiên phát hiện toàn bộ đồ ăn cùng một màu, rất phối hợp nha. Nhìn chén trong tay, rồi nhìn chén anh, thấy buồn cười.

Thì ra là thế. Hôm qua đang ăn cơm chiều, tôi không cẩn thận cầm chén làm rơi chén, vỡ một góc. Thấy anh ăn cơm rất chuyên tâm không có lưu ý mình, tôi liền tự mình đi đổi một cái khác. Không tìm một cái giống như cái chén cũ, đành lấy một chén canh nhỏ. Cái chén vỡ khi trực tiếp bỏ vào thùng rác, hầu hết là tôi đem đồ trong nhà bỏ không.

Lúc rửa chén, hình như anh bắt đầu phát giận.

Tính đi tính lại vẫn là lui bước? Anh để ý đến tôi đổi chén khác. Bất quá, bình thường anh cũng chỉ để ý đồ mình bị thay đổi thôi mà. . . . .

Sáng nay tinh lại rất mệt, chén hôm qua ăn xong còn chưa rửa sạch. Tôi đến phòng bếp nhìn thùng rác, ý, không thấy chén vỡ kia. Bất ngờ nhỏ để mở tủ âm, chén được sắp xếp rất ngăn nắp, bộ chén vỡ kia bị bỏ vào góc trong cùng.

Aiz. Dở khóc dở cười. Về sau ăn cơm phải cẩn thận rồi, chỉ hy vọng một cái lại phải bỏ nguyên bộ, chén đĩa trong tủ âm hơn một nửa là không dùng tới. . . . .
. Đi? Mỗi bộ hẳn là có 5 chén, chỉ mất một cái kia cũng để ý sao? Chẳng lẽ mỗi bộ anh chỉ dùng riêng hai chén thôi à?

Thần kỳ!

Tôi tự giễu suy nghĩ thám hiểm của mình, lại ngồi vào bàn ăn. Anh vẫn đang chăm chỉ ăn, mỗi động tác đều cẩn thận tỉ mỉ, trong mắt người khác có lẽ là thấy anh rất có giáo dưỡng, tao nhã; trong mắt tôi chỉ là máy móc khô khan. . . . . Khi nào thì anh đã rót canh đưa tới mặt tôi, đúng là cảm động muốn khóc luôn.

Bất quá hôm nay anh ăn đặc biệt chậm.

Thời gian anh nghe nhạc là thời gian tôi nghiêm cứu nhật ký của di Tần. Nói thế nào đây cảm giác rất đặc biệt, nhưng tôi lại không có thói quen viết. Kỳ thật không nên gọi là nhật ký mà di Tần viết “Tư liệu thực tế” sẽ đúng hơn. Những tài liệu này, cho dù không thể giúp luận văn nhận được ủng hộ hơn, nhưng nó có giá trị rất lớn. Trong nước. . . không, mỗi nơi đều như vậy, nghiên cứu bệnh nhân mắc chứng cô độc luôn tách rời với ghi chép của y tá chăm sóc bệnh nhân. Cho dù có cha mẹ ghi lại, bác sĩ tâm lý cũng không thể hiểu được quá trình biến đổi của người bệnh. Mà chỉ cần một chút biến đổi cũng là mấu chốt.

Tôi cũng vậy, chính là đi Tần ghi lại rất cẩn thận, phương pháp rất độc đáo, làm cho bất kỳ một bác sĩ nghiên cứu nào cũng cảm thấy xấu hổ.

Bài « hôn lễ trong mộng » vang lên ở phòng khách. Tôi ở trên lầu hai thoáng nghe thấy nhạc, tìm lại đập mạnh. Giống như sau khi tỉnh mộng, nằm trong cái chăn ấm áp, cố gắng nhớ lại khoảng khắc trong mộng kia đeo nhãn cho chồng, là người mà mình ký thác cả đời. Khi tỉnh dậy mọi thứ hoàn toàn khác. Bất quá loại ấm áp này, mặc dù tỉnh mộng ngay lúc nửa đêm, bên giường lạnh như băng, nhưng cảm giác vẫn đẹp như vậy.

Sau hôn lễ, chính là « bí mật đình viện ». Từ sau khi lấy về, anh cũng rất hay mở nghe. Cơ hồ mỗi ngày đều nghe một hai lần. Xem ra Tống tiên sinh tương đối hiểu sở thích của anh. Chính là, sao anh lại chung tình với tiếng dương cầm của Khắc Lai Mạn vậy? Trước kia anh thích nhạc nhẹ mà.(Dol: haiz... pà chị này, vì chị thích nên anh Lộ mới mở hoài thôi, ngốc quá)

Biến đổi gì dù chỉ là một chi tiết nhỏ cũng là dấu vết của sự trưởng thành.

Tôi đi đến hành lang, vừa vặn nhạc dừng. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, giống như đang cười. Nụ cười của tôi so với anh sáng lạn gấp mấy lần. Bất quá vừa cười, vừa liếc về cái bảng trắng trước cửa, hàng chữ ở ngày thứ bảy kia không biết khi nào đã bị anh bôi đen, đổi thành một cái gì đó tiêu tiêu vẹo vẹo.

Còn nói tới hôm nay không cần phiền lòng hấn tảo bạo, có thể bỏ tức xuống. Xem ra có chuyện khả phạm.

Di Tần một lòng huấn luyện anh cách sống tự lập, hơn nữa rất chú ý dạy anh cách cư xử, nhưng về mặt ngôn ngữ và năng lực giao tiếp cũng không dạy anh nhiều lắm. Cho nên anh qua được phần “Hành động bên ngoài của chừng tự bế ở trẻ con”, còn quan hệ giữa người với người và năng lực biểu đạt ngôn ngữ thì cực kỳ đáng thương.

Nếu sự cố gắng của di Tần là tìm lại cho anh một cái “Xác”, như vậy, tôi hy vọng có thể cho anh một cái “Hồn”, cho dù là không trọn vẹn hay giả dối đều được.

Hiện tại công việc quan nhất của tôi là bắt lấy từng cơ hội huấn luyện anh nói chuyện, làm cho anh hiểu cách thể hiện mỗi một việc.

Tuy rằng thành quả vất vả nửa ngày đều nhờ vào chiếc điện thoại của Thiên Ngôn. . . . . Cũng có thể là tự hào một chút đi.

Thứ Bảy, ăn cơm trưa ở nhà Hải Dương.

Bụng của chị Tinh Thiên đã rất to. Tròn vo, đi đường đều phải cần người đỡ. Tôi thừa dịp trêu ghẹo Hải Dương là “già mới có con”, nửa đùa nửa thật nói: “Chị Tinh Thiên là sản phụ cao tuổi, Hải Dương cũng đủ tư cách làm ba rồi, bây giờ lại bắt đầu thân mật nha. . . . . Không cần tạo áp lực quá lớn với phụ nữ có thai a. . . . .”

Hải Dương hiển nhiên không nghe hiểu, cười hi hi nói: “Sao lại vậy, trai gái anh đều thích!”

Tôi chỉ biết yên lặng nhìn Tinh Thiên cười khỏ.

Bất quá hai ánh mắt mờ ám của chúng ta đều bị Tần đại ca nhìn ra, sau khi ăn xong, Tần Lộ và chị Tinh Thiên xem tiết mục trên TV mà anh thích, tôi nhàn hạ trốn ở ban công hút thuốc.

Hút thuốc đã nhiều năm rồi, hình như là sau khi chia tay học được. Cũng chỉ là một cách giải thoát tâm lý thôi, không có nghiện. Hiện tại ở chung với Tần Lộ, sợ anh bắt chước, cũng ít hút.

Chính là khi phiền não hút một chút.

Đại ca cũng đi ra thông khí hút thuốc. Hai người im lặng dựa vào hành lang, hút hơn nửa điếu thuốc, anh dập tắt, nói: “Vất vả sao?”

“Tạm tạm, ngẫu nhiên hơi cãi nhau một chút. Thì cơm sáng tối đều do anh ấy chăm sóc em”

Anh dè dè tàn thuốc trong tay, lại móc một cây ra, không có đốt.

“Kỳ thật. . . . . Anh cũng vậy nghĩ tới đón cậu ấy về nhà. . . . .”

“Không cần để ý, như vậy cũng rất tốt.”

Ánh chiều tà chiếu rõ mặt đại ca, cả nếp nhăn trên mặt anh. Kỳ thật anh chỉ lớn hơn Hải Dương một tuổi, nhưng nhìn anh có vẻ già hơn.

Nhà của anh, tôi không đi qua, vợ anh cũng không theo qua lại với chúng tôi. Cũng tình cờ trên đường gặp qua một lần, nhìn rất là loi, giọng nói lạnh lạnh đặc trưng của cô gái Thượng Hải, nhưng lại mất hình tượng tao nhã cô gái Thượng Hải, cảm giác giống như một con dao.

Ngày đêm sống chung với cây dao cũng tương đối mệt chết đi đi.

Tôi dập thuốc. Anh, cô ấy cũng không phải bệnh án của mình, tôi không nên nghĩ nhiều như vậy.

Nói lại, bất quá tôi chỉ có một giấy phép bác sĩ tâm lý, cũng không có kinh nghiệm thực tế, làm sao mà hiểu được?

Đại ca kẹp điều thuốc ở ngón giữa. Hồi lâu mới nói: “Anh có nghe qua Nghiễm Châu có một trung tâm, kỹ thuật và giáo viên ở đó đều tốt, nếu. . . . .”

“Anh Hải Lam. . . . . Chuyện này không cần thiết. Anh ấy không cần vào trung tâm này nọ, anh ấy được đi Tàn dạy rất tốt.”

Anh giống như thở dài một hơi, nhưng không có lên tiếng. Hơi thở nhẹ nhàng này lại khác sâu mà tìm tôi.

“. . . . . Ba ba cậu ấy. . . . . Kỳ thật là chị Nhã, nhưng. . . . . ông cố chấp thôi. . . . . Bằng không, chúng ta đã sớm. . . . .”

Đúng vậy a. Cố chấp qua đi sẽ hối hận thôi. Bất quá là năm đó đi Tàn cố ý ở lại trong thành phố làm tình nhân của Triệu lão tiên sinh, Tàn gia ở quê cũng coi như là gia đình có học, cũng dễ hiểu vì sao Tàn bá bá lại giận.

Hai người Hải Lam và Hải Dương chính là sau khi Tàn bá bá tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với đi Tàn mở thu dưỡng. Trước kia ở quê, cái gọi là thu dưỡng cũng không cần phải làm thủ tục gì, chẳng qua đại nhân đáng chết kia muốn ôm con thôi.

“Đều là quá khứ, em cũng vậy không rõ ràng lắm. . . . . trong nhật ký của đi Tàn rất ít đề cập đến chuyện này. . . . . Bất quá bà không có trách cứ ai. . . . . Chính là Tàn bá bá cũng không có. . . . .” chủ đề rất áp lực, tôi không chế được, chuyển cái đề tài đi, “Nhắc lại thấy vẫn rất buồn cười, lần trước gặp Tàn bá bá, Tàn Lộ lại mở miệng gọi ông ấy là ‘ba ba’, đem Tàn bá bá. . . . . Cũng không biết là giận hay kích động nữa, mà mặt đỏ quá trời.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi: “Mọi người đã gặp mặt?”

“Đúng vậy a, trước hôn lễ, ông hẹn gặp tôi em, em liền dẫn Tàn Lộ về quê. Đại khái là đi Tàn trước kia dẫn anh ấy về qua, Tiểu Lộ còn nhớ rõ trước sân có một tảng đá lớn.”

“Nha. . . . .” anh quay đầu, tiếp tục nhìn điều thuốc ở ngón giữa, “Có lẽ là chị Nhã dạy. Chị Nhã không chịu dạy cậu ta gọi tên kia.”

Có lẽ. Ai biết được lòng người.

Anh đứng thẳng, bóp tắt thuốc.

“Chuyện con cái anh sẽ tìm cơ hội nói với Hải Dương, cậu ta vẫn là sơ ý. Em yên tâm đi.”

Tôi cười híp mắt, nhẹ nhàng nói “Cám ơn”.

Người với người, thật sự là góc bù. Tình Thiên tình tế ôn nhu, dường thành Hải Dương cầu thả. Đồng dạng là huynh đệ, đại ca tâm khả mãnh hơn.

Chủ nhật như cũ đi làm, trước khi về nhà còn dẫn anh đến siêu thị, chọn một ít quần áo. Sắp sang quý khác rồi, người trong siêu thị đặc biệt nhiều. Bất quá tâm trạng Tàn Lộ rất tốt, đi bên cạnh tôi, cơ hồ một tắc cũng không rời, lẳng lặng không nói lời nào, cũng thường bình thường.

‘Cái khác chính là ánh mắt đi, thời thời khắc khắc ánh mắt thâm thúy, không biết sao anh vẫn trốn tránh tôi. Tôi cố gắng đối mặt với anh, lại không nhìn ra chuyện gì, chắc mình quá đa nghi thôi.

Lại hết một tuần nữa. Ngày mai là bắt đầu một tuần mới.

Nhưng là lúc nửa đêm, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7: người thứ ba

Đêm khuya tiếng chuông thật sự chói tai, tôi vừa mới ngủ, liền bị đánh thức.

Tôi liền cầm lên.

Có chút tạp âm, lại không nghe thấy tiếng người nói.

“A lô. . . . .?”

Có tiếng người quẹt mũi.

Haiz. . . , kiên nhẫn chút đi.

“. . . . . Lâm tiểu thư. . . . .”

“Uhm, là tôi.”

“Tôi là Triệu Tông Kiệt. . . . .”

“Tôi nhận ra được giọng anh.” Bởi vì, thanh tuyến giống Tần Lộ.

“ . . . . . Rất xin lỗi đã trễ thế này. . . . . Tôi. . . . .”

“Không sao, trời cũng sắp sáng rồi, bên anh cũng vậy mà?”

“ . . . . . Đúng vậy a. . . . .”

Lại không nói nữa, vẫn là tạp âm. Ta ôm điện thoại, ngồi xuống đợi. Một lát sau, anh ta nói tiếp.

“Tôi. . . . . Là muốn báo cho cô biết, ba cậu ấy. . . . . hôm nay sẽ được an táng. . . . .”

“ . . . . . Thịnh nén bi thương. . . . .” Tôi cố gắng nhẹ nhàng nói ra một câu thông dụng nhất. Như tôi đoán.

Tiếng khóc của đàn ông thành thực rất khác với tiếng gào khóc của Tần Lộ, loại khóc giống như việc khó kiềm nén vậy, cố gắng ngừng hô hấp, đặc giọng mũi, tất cả đều nói cho tôi biết, người này, không phải là Triệu tiên sinh cao ngạo, mà là một . . . . . Đứa bé uống say.

Nghe người khác khóc, tôi đặc biệt bình tĩnh, hoặc có thể nói là lạnh nhạt. Vì chọn nghề nghiệp này tôi cơ hội cũng nghe rất nhiều. Không phải tiếng rống giả dối trong phim truyền hình mà là tiếng khóc thật sự phát ra từ nội tâm, một loại phát tiết.

Yên lặng làm một cái máy thu âm tốt nhất nghe người ta khóc, không phải vì tôi thiện lương, mà đó là nghề của tôi – cũng là đạo đức nghề nghiệp.

Không sai biệt lắm, tôi bày ra nụ cười mang tính nghề nghiệp hóa, tuy rằng anh ta không thấy, nhưng nụ cười từ tâm, anh ta sẽ nghe thấy.

“Tốt hơn không?”

“ . . . . . Cảm ơn. Đã muộn thế này, thật là ngại quá. . . . . Tôi chỉ là . . . . .”

Trong lúc thích hợp, tôi chen vào một câu: “Không sao, cũng không phải chuyện thường xảy ra. Lễ tang chắc thuận lợi mà? Vất vả anh.”

“ . . . . . Cũng tạm thôi. Đầu là bạn làm ăn, ứng phó cũng được . . . . . Ba cậu ấy chôn ở nghĩa trang xx, sau này có cơ hội. . . . . Cô dẫn cậu ấy đến thăm đi. . . . .”

“Cảm ơn anh, nếu có thể, tôi cũng muốn mang Tiểu Lộ đi tảo mộ. . . . . Chắc anh đã bận cả ngày rồi? Sau này còn nhiều chuyện phải làm?”

“ . . . . . Cảm ơn. . . . . Tôi chỉ muốn thông báo cho cô một chút . . . . . Cứ như vậy. . . . .”

“Uh, tôi sẽ tìm cơ hội nói cho anh ấy biết, cảm ơn anh.”

Tôi còn chưa nói xong, anh ta đã cúp máy. Chỉ còn lại tiếng tút tút nhỏ. Đứa bé đã chạy rồi.

Trời sáng tôi tỉnh dậy. Nhẹ nhàng đi đến bên giường Tần Lộ, anh vẫn còn ngủ. Tóc hơi dài rồi, sửa lại tóc trên trán cho về mặt anh ôn nhu chút. Bàng không chỉ riêng lông mày hình kiếm kia cũng khiến người ta sợ rồi.

Anh tương đối giống người anh cùng cha khác mẹ của mình, vô luận là dáng người hay là khuôn mặt, kể cả giọng nói cũng giống. Bất quá người kia lớn hơn một chút, thành thực ngạo mạn, hơn nữa còn là một “Người bình thường”.

Thế giới này chính là chỗ copy tốt nhất. Tương tự như vậy, lại không cùng lối ngộ. Nếu Tần lộ cũng là một “Người bình thường”, anh ấy sẽ là người như thế nào đây? Khí chất ngạo mạn lạnh như băng, rất phù hợp với khuôn mặt anh, thêm vào một chút nhu tình, như vậy rất mê người nha.

Bất quá Tần Lộ như vậy, không phải người tôi quen. Cho dù thể xác là một.

Tình yêu của nhân loại thường nói, rốt cuộc là linh hồn hay là dáng người?

Nếu như là linh hồn, như vậy tôi đang tìm cái gì? Tôi thật sự đang yêu sao? Hay là ảo giác?

“Tình yêu” của tôi có phải loại “vĩ đại mà lương thiện” này không? Ngày mà ba biết tôi muốn kết hôn, trong điện thoại ông đã nói như vậy, ông nói tôi chỉ là bị một chút hư vinh mê hoặc, như một đạo diễn bị trầm mê vào câu chuyện tình đau khổ.

Như vậy sao. Mỗi lần xem nhật ký của di Tần, tôi đều có một loại sầu não không thể giải thích. Có lẽ tôi đang theo đuổi sầu não này và sự kính nể của mình.

Cái gọi là tình yêu, thậm chí yêu, cũng không phải do một bên là có thể duy trì được. không cố gắng theo đuổi thì không thể nào tồn tại. Một sự tồn tại

nhum đã bị bóp méo.

Tôi ngồi nghe tiếng hô hấp đều đều của Tần Lộ. Nghe thấy tiếng chim bắt đầu hót. Nhưng lại không biết con chim đó đậu ở đâu.

Trong thành phố này, sớm đã hóa đá, như thế nào còn giữ được những sinh linh của tự nhiên vậy?

Tôi nhìn về góc phòng phía đông, trời đã sáng rồi, ánh nắng vàng óng ánh trên bàn tay như cố gắng tìm lối qua. Từng mảnh từng mảnh, giống như những mảnh vỡ của lòng người, vô cùng trân quý lại không trọn vẹn.

Ngồi nhìn bầu trời như vậy, nhìn đến biến ảo. Trên con đường xa xa mọi người đã bắt đầu công việc, tôi cũng như họ phải bôn chen với đời.

Cảm xúc đột nhiên tràn ra, hốc mắt nóng lên.

Nhớ quá muốn gọi cho ông ấy, nhớ giọng nói của ông, muốn xin lỗi ông. Bất quá tôi biết, mình đã bỏ lỡ cái đoạn thời gian có thể gọi cho ông, nhưng tôi vẫn muốn gọi.

Cho nên tôi tìm dây số. Chỉ có họ mới có thể bao dung những điều tùy hứng của tôi.

“..... A lô , mẹ àh..... Mẹ đã dậy? Gần đây có khỏe không?..... Dạ, con rất khỏe, đột nhiên muốn gọi điện thoại hỏi một chút..... Ba còn giận àh?..... Con biết..... Không có chuyện gì..... Ba hiểu con nhất..... Hả, tùy tâm thôi..... hai người đi chơi àh, khó được có kỳ nghỉ dài hạn, con lại không rảnh, tuần trắng mặt àh.....Dạ, Được. Con sẽ chú ý..... Cũng không phải con nít.....con đã hai mươi tám, sắp già rồi..... Vậy àh..... Được rồi được rồi..... Không nói nữa, hôm nay bắt đầu đi làm..... Đúng rồi, dùng hết ngày nghỉ rồi..... Không biết là ai nữa, không biết, mới tới chỗ giáo sư..... Được rồi..... Được rồi, Tạm biệt, chào ba dùm con, vậy nha.”

Đề điện thoại xuống, lau nước mắt, muốn quay đầu nhìn xem tướng mình khóc thế nào, mới nhìn lại thấy Tần Lộ đã dậy.

Qua 7 giờ. Sau anh lại ở đây, hai phòng thông nhau, nhưng anh không có ý đi tới. Tôi đang chờ, anh đứng dậy. Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng đi, đúng giờ thực hiện cuộc hành trình hôm nay của mình.

Ta buông điện thoại, bắt đầu sự lặp lại này không chỉ một ngày.

Ngày 1/5 được nghỉ dài hạn. Ánh mặt trời sáng lạn có chút ác liệt. Năm nay trời nóng quá nhanh.

Cho nên tôi vừa cầm dù vừa uống nước đá, để Thiên Ngữ và Tần Lộ ngồi xôm trên bờ cát xây tượng. Xem ra công trình là rất lớn, phòng chừng Tần Lộ muốn xây một hai hình chữ nhật, ở giữa chụp một cái hình tam giác — giống bánh ngọt.

Không thể nói là sáng tạo, Thiên Ngữ cũng cao hứng cùng anh chơi. Mặt bị phơi tới đỏ bừng, phi thường đáng yêu. Tần Lộ anh tuần rất giống..... đáng về con cún nhỏ, vẫn rất “Đẹp mắt” nha.

“Nhìn cái gì vậy?”

“Mỹ nữ soái ca chứ gì nữa.” Tôi tiếp nhận ly kem, liền áp lên trán mình.

Đoạn Tiên Hành nhìn theo ánh mắt của tôi, rồi nằm xuống ngay bên cạnh.

“Tôi..... mọi chuyện đã an bài xong rồi, đại khái trong đầu tháng bảy sẽ cử hành hôn lễ.”

“Chúc mừng nha, cuối cùng cô ấy cũng chịu rồi? Em cũng hồi hộp dùm anh. Cầu hôn đến ba tháng.....”

“Hừ hừ.” Anh khó chịu cắt ngang tôi.

”nhi~ em sẽ không ở trước mặt cô ấy nói xấu anh đâu, cố lên làm một người chồng tốt đi, đại tình thánh.” Tôi cầm nước đá, xoa xoa trán nói chuyện.

“Ai. Lâm Âm ——”

“Hả?”

“Không có gì.”

“Không giận nữa? Ah em nói anh nè, đúng đúng.....” Thiên Ngữ chính ôm thùng nhỏ nhảy vào sóng biển, nước biển vẫn có chút lạnh, cô kích lại lui trở về, lấy một thùng nước biển, cười ha hả trở lại.

“Anh có kể qua chuyện lúc trước cho cô ấy nghe không?”

Đoạn Tiên Hành không nói. Tôi đá đá bấp đùi anh: “Quên đi, anh không nói cũng biết. Bất quá tự gánh lấy hậu quả nha.”

“..... Lâm Âm, đều lâu như vậy, anh nói ——”

Thiên Ngữ không biết nói gì với Tần Lộ, Tần Lộ thế nhưng dừng lại ngoan ngoãn “học”, tuy rằng thường thường còn liếc nhìn công trình “Bánh ngọt” chưa xong kia.

“Em có yêu anh không?”

“Ha ha, anh cứ nói đi?” Tôi cũng nằm xuống, nghiêng người nhìn anh. Một khuôn mặt anh tuấn nha, cái mũi cao cao, đôi mắt đệp và lông mi hoàn mỹ — xin tha thứ tôi dùng từ ngữ không thú vị như vậy để miêu tả, không có biện pháp, tôi rất dở môn văn — mí mắt anh giật giật, nhìn tôi không chớp mắt.

“Anh vẫn muốn biết.”

“Rất quan trọng?”

“Đương nhiên rất quan trọng.”

“Đương nhiên có yêu. Làm ơn, em không thích anh thì nào sao mà quen nhau hơn ba năm được — tuy rằng một năm cuối luôn cãi nhau — cũng là mối tình đầu của em mà!”

“Vây — sao em lại muốn cùng anh chia tay?” Không đi làm vai nam chính thật sự là lãng phí, sao lại nằm chỗ này nói với tôi cái chủ đề không dính dường như vậy?

“Không phải anh yêu Thiên Ngữ trước sao? Thay lòng đổi dạ còn ở đây trách em? !” Tôi ngửa cổ lên, trợn mắt để phụ họa thêm.

Tôi mệt mỏi, rồi ngã xuống, ánh nắng được cây dù che khuất nhưng vẫn còn rất sáng.

Yên lặng một chút, anh nắm lấy tay tôi, xoay người ngồi dậy.

“đi thôi, xem họ làm gì.”

“Anh để em ở đây đi. Không dễ có cơ hội được nằm ở đây đâu.”

“Không cần nói những lời xui như vậy! Giống như. . . . .”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh, nở nụ cười. “Anh thật là đần nha, em nói, sau này em sẽ không còn cơ hội nằm ở đây nói chuyện với anh như vậy.”

Anh trừng mắt tôi: “Không cần nói cho anh biết bây giờ em đang hối hận nha?”

“Chỉ có anh thôi?” Tôi nhắm mắt lại kẹ anh ta.

Anh cũng nằm xuống, tay tôi bị anh nắm chắc trong tay.

“Thực xin lỗi.” Anh nói.

“Nha, trước kia anh đã nói rồi, em cũng hiểu mà. Chuyện ấy cũng nhiều năm như vậy rồi.”

“Thật sao. . . . .”

“Hành Hành, anh tìm cơ hội nói rõ với Thiên Ngữ đi.”

“Đang nói chuyện cái gì vậy? Hai đại đồ lười!” Thiên Ngữ xông lại, đá lên cát, hoàn hảo trúng ngay miệng tôi.

“Wow ~ Thiên Ngữ, chị còn chưa đói bụng — không muốn ăn cát đâu —” tôi ngồi dậy phủ cát trên mặt. Ngay khi Thiên Ngữ nói thì tay tôi không còn bị nắm nữa.

Chơi trên cát rất vui, cho dù người khác thấy bạn khóc, cũng có thể nói là cát bay vào mắt.

“Aiz — Tần Lộ mau tới đây, ‘nuơng tử’ khóc kìa — Anh phải chịu trách nhiệm dỗ cô ấy đó—”

Nghe Thiên Ngữ gọi vậy, tôi cảm thấy không ổn. Chơi nửa ngày, Tần Lộ không biết thỉnh giáo cái gì từ cô ấy, không biết lại dạy anh cái định nghĩa gì nữa đây.

“Cầm, để ‘nuơng tử’ lau!”

Tôi muốn mở to mắt, bất quá con mắt bị cát bay vào, đâm vào có chút đau, nước mắt khiến hình ảnh có chút mờ mờ.

Tần Lộ cầm khăn giấy lau mặt cho tôi. Tôi một phát bắt được, đem mặt đưa lên.

Như vậy là tốt rồi.

Vài ngày sau, Thiên Ngữ gọi điện thoại hỏi tôi, cô ấy hỏi có phải mình là người thứ ba giữa tôi và Đoạn Tiên Hành không, tôi đành phải nói em không phải người đầu tiên. Người thứ ba đầu tiên, tôi cũng đau phải xem cuốn một nghìn lẻ một « biến động năm 1995 »đâu.

Nghìn lẻ một không phải cuốn sách, nhưng nó có phải sự thực không. Tôi nhìn chăm chăm màn hình TV, nhân vật chính từ cổng dơ bản chui ra, đứng trong mưa ngửa mặt cười to. Một cảnh rất kỳ diệu.

Mỗi lần Tần Lộ thấy cảnh này, chỉ cần rảnh, sẽ chạy tới cùng xem.

Khiêu vũ dưới mưa, linh hồn thoát khỏi nhà giam, tự do.

Trải qua thời gian chờ đợi, trong bóng tối cô đọc.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8: Cuộc sống tân hôn

Nếu không phải tay phải đang đeo nhẫn, tôi thật sự sẽ quên mình đã kết hôn, bên cạnh người chồng “Khôc” nhọc bưng của mình.

Cảm giác của nhóm người Hải Dương thì chuyện tôi cùng một chỗ với Tần Lộ là sự hy sinh, nên cảm thấy áy náy. Kỳ thật cuộc sống của tôi cũng không thống khổ như họ nghĩ. Đầu tiên tôi không hề ghét Tần Lộ, ách, nói chính xác hơn thì tôi thích anh. Là linh hồn hay thể xác, tôi cũng không ép mình truy cứu thêm.

Con người có đôi khi vẫn mang đặc tính của động vật mà phảo không?

Tiếp theo, cuộc sống Tần Lộ quả rất quy luật, đơn giản đến nỗi không thể doi mói. Chuyện thật sự muốn tôi “Chiếu cố” anh chỉ có việc đưa anh đi làm vào buổi sáng thôi, mỗi tối chọn một giờ cố định luyện nói, thứ bảy thì tùy ý và chủ nhật cùng đi nhà thờ. Tình huống câu khình như chuyện chiếc nhẫn hay chuyện hư vật dụng tương đối ít gặp. Khó khăn lớn nhất là cùng việc cùng anh ra ngoài ăn để tiến thêm một bước về mặt giao tiếp. Khi anh vui hoặc mất hứng, kể cả một khái niệm trừu tượng mà anh hỏi cũng khó lý giải rồi.

Thiên Ngữ nói tôi bị bệnh nghề nghiệp, luôn phức tạp hóa những chuyện đơn giản. Khái niệm này với khái niệm kia, hiểu hay không cũng đâu quan trọng? Dù sao công việc của anh lúc này cũng rất thuận lợi. Chỉ cần anh biết thói quen của tôi, tôi biết thói quen của anh, hai người chỉ cần có thể câu thông, chỉ còn nhứu mấy cũng có thể hiểu anh muốn gì thì ngôn ngữ cũng không phải là vấn đề.

Tôi cười khổ. Tôi không nói chuyện thì cuộc sống sẽ rất yên lặng. Công tác hiện nay của anh cũng không tệ, cuộc sống không tệ, cũng không đại biểu anh có thể như vậy sống cả đời. Luôn luôn một ít biến cố mà chúng ta không có biện pháp đoán trước được không phải?

Lạc đề rồi, chuyện hôm nay kiến tôi đau đầu chính là đám người phụ nữ trước mặt này.

ở nước ngoài có một tập tục, đã kết hôn thì phải đeo nhẫn, cái gì mà chứng nhân của tình yêu thật chứ có thể hiểu một cách đơn giản đó là một khái niệm để người ta dễ giao tiếp thôi. Cũng đừng nói người ta đang lãng phí.

Đeo nhẫn, giống như thông báo với thế giới “Tôi đã đem mình gả ra ngoài” vậy, dù là bạn bè thân hay không thân đều chạy tới chúc mừng, sau đó hi hi ha ha hỏi thăm người đó là ai, gia thế rồi tuổi tác diện mạo. Thậm chí hỏi thăm chuyện phòng the, kế hoạch sinh dục, hay nói giỡn muốn chi phúc vi hôn, rồi cả chuyện nhận con nuôi nữa.

Tôi cố gắng ứng phó một chút. Nhưng mà mấy vị này đâu phải là thiện nam tính nữ gì, không phải cái loại chỉ hai từ “Cám ơn” là có thể xong chuyện.

Các cô ấy là bạn cùng phòng thời đại học của tôi, sáng tới đều gặp vì thế mọi người liền coi nhau như chị em ruột thịt vậy.

Cái tốt chính là mấy cô ấy đều cùng ngành với tôi. Sống chung với nhau bốn năm cũng có nhiều chuyện vui buồn nhưng chuyện học thì mọi người cùng không có thể giúp gì được nhiều. Nếu thời gian có thể quay ngược thì tôi rất muốn bỏ nhẫn ra trước khi tham gia buổi họp mặt này.

Thiên Ngữ nói không liên quan, con dâu xấu cũng sẽ có ngày gặp nhà chồng thôi, huống hồ Tần Lộ không xấu, sợ gì? Còn có cô trợ trạn nữa, không được thì tôi mang người đi trước còn cô ấy sẽ ở lại giải thích.

Tôi cười khổ. Bản thân tôi không hề lo lắng Tần Lộ có cái gì không ổn. Chính là, trong tiềm thức, tôi vẫn chưa muốn cho nhiều người biết về hôn sự này. Cái đó có thể gọi là kế hoãn binh không. Người quen biết tôi dù thân hay không cũng không nghĩ tôi muốn kéo dài hôn nhân này, họ nghĩ kế hoạch của tôi là tận lực giúp anh có thể độc lập. Chỉ có Thiên Ngữ là cả ngày xúi giục Tần Lộ dính lấy tôi. Tôi liên tục giáo huấn cô không cần dạy bậy Tần Lộ, nói dối anh bọn ta là câu kia: “Thực không hiểu nổi chị có gì không đúng nữa? Trong lòng chị cũng thích như vậy mà, không cần mỗi ngày cứ như là sinh lý tử biệt vậy.”

Đại khái chỉ có cô ấy nhận định tôi nói tôi yêu Tần Lộ là lời nói tận đáy lòng.

“Nghĩ gì vậy? Trở về trở về!”

Trước mặt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt Thiên Ngữ. Tôi hoảng sợ, kinh nghiệm mấy ngày bị dọa cụng không đủ dùng, lập tức trấn định lại: “. . . . . Sao lại đưa mặt gần như vậy. . . . .”

Đối mọi người cười cười: “Phoi nắng phoi đến mặt àh — đi tới đâu rồi?”

Kỳ thật tuy rằng tôi hồi nảy hơi ngán người, nhưng các cô ấy nói gì tôi đều nghe được. Mấy vấn đề trước Thiên Ngữ đều thay tôi trả lời. Lúc hỏi tuổi Tần Lộ, Thiên Ngữ do dự không trả lời thẳng.

Mọi người liền hơi ngại. Vẫn là đại tỷ Dương Liễu hào phóng nói: “Chính là, nha đầu cậu thích người trẻ hơn nên chọn tình yêu chị em phải không?”

Ha ha, tôi làm vẻ cười. Đã hơn bốn giờ, không đi buổi trưa vì ngại nắng độc nên chọn đúng thời gian trà chiều để gặp mặt, xem như tiến thoái có thừa đi.

Biểu hiện hôm nay của Tần Lộ đủ tốt rồi, im lặng ngồi giữa đám phụ nữ ồn ào này hơn nửa ngày, nhắm một ngum hồng trà chanh, ngẫu nhiên mê huyền mọi người, xem như có thể đáp lại mọi hiếu kỳ của họ rồi.

Nếu dừng ở đây để chúng ta đi thì mấy chị em này đại khái sẽ không tốn nhiều thời gian ngồi này thảo luận xem coi tôi làm sao mà quen được một người chồng khóc muốn chết như vậy rồi thôi. Bất quá nếu tôi dẫn anh đi gặp mấy cô ấy cũng sẽ không nghĩ đi về như vậy.

“Được rồi ~ các cậu hỏi tới nửa buổi chiều thì cái gì cũng hỏi hết rồi, tớ cũng không gât các cậu.”

Nghe thấy tôi muốn kể chuyện cũ, vài người đang cười cũng ngừng, Thiên Ngữ không biết ý nghĩ của tôi, mặt hơi cứng đờ.

“Tớ quen Tần Lộ hơn sáu năm, nhớ trước kia tớ có nói với các cậu về luận án thạc sĩ của mình không?”

Dương Liễu ngừng cười, kinh nghi nói: “. . . . . Chúng tự bé . . . . . Cái kia?”

“Đúng vậy a. Bây giờ tụi mình kết hôn.” Tôi một hơi nói xong, tay vẫn nắm chặt tay Tần Lộ. Đôi mắt dưới ánh sáng mặt trời phát ra tia sáng lấp lánh như những bông hoa.

Khó trách mọi người đều yên lặng. Các cô ấy thay đổi sắc mặt nhìn chúng tôi, lại nhìn nhau. Tôi kiên nhẫn cười, cảm giác ngón tay Tần Lộ xẹt qua tay mình, anh có chút không nhìn được. Tôi gấp lại một ngón, đặt tay của hai người lên đầu gối anh, nắm chặt.

Quay đầu nhìn, anh đang nhìn tôi, trên mặt vẫn là nụ cười mê người kia.

“. . . . . Đã nhiều năm như vậy. . . . . Vẫn thật không nghĩ tới. . . . .” Vẫn là Dương Liễu lợi hại, lập tức làm dịu không khí, “Cậu cũng thật là, đã sớm nhìn trúng rồi, khó trách Tần tiên sinh trốn không thoát.” Nửa câu phái sau cô hướng Tần Lộ cười, vậy mà anh cũng nghiêm trang gật đầu đồng ý, đương nhiên là gật đầu đồng ý rồi vì có lẽ anh không hiểu chúng tôi đang nói gì, “Bất quá Tiểu Âm, cái này cậu làm trái với luật nha. . . . . lại rat ay với bệnh nhân.”

“Ha ha, Đúng vậy.” Tôi cười rất vui vẻ.

Chờ tới lúc tôi ngó vào xe, từ sau kính chiếu hậu tôi nhìn thấy khuôn mặt tối thui của Thiên Ngữ.

“Chị a. . . . . Thật sự là không nhất thiết phải nói!” Có lẽ Tần Lộ ở đây, cô ấy cũng không muốn hét lên, chính là nhủ mi để tôi biết cô ấy đang cực kỳ bất mãn.

“Dù sao đều gặp mặt, như vậy không phải rất tốt sao. Các bạn ấy cũng không chống đối mà.”

“Hừ.”

Tôi muốn cười. Đại khái có thể hiểu vì sao Thiên Ngữ lại tức mạt danh kỳ diệu tức giận.

Trước buổi cơm chiều chúng tôi về tới nhà, tôi nấu cơm, Tần lộ như cũ nghe âm nhạc chơi mô hình. Nấu cơm đến một nửa, điện thoại vang lên, ta lau tay dính đầy dầu mỡ nhấn nút nghe.

“A Lô, Tiểu Âm sao?”

“Dương Liễu hả, chuyện gì?”

“. . . . . Tớ vừa rồi có tìm hiểu một chút về chứng tự bế. . . . . Aiz, thật không biết nói với cậu như thế nào đây.”

“Nghĩ sao thì nói vậy đi, cũng không phải chuyện lớn gì đâu.”

“Tình trạng bây giờ của anh ấy ra sao rồi?”

“Hỏi chiều cậu không phải nhìn thấy sao. . . . . Không tệ, tớ rất có cảm giác thành tựu nha.” Nói xong tôi có chút mặt đỏ, lại không hoàn toàn là công lao của mình.

“ . . . . . Aiz, cậu đó. . . . . anh ấy có thể tự chăm sóc mình sao?”

“Ha ha.”

“Cho dù anh có thể chăm sóc mình, vậy thì có thể chăm sóc cậu ko?”

“Tớ không cần phải anh ấy chăm sóc. Ít nhất chuyện ăn uống đều do anh ấy làm hết.”

“ . . . . . Bây giờ cậu ứng phó một mình anh ấy đương nhiên không thành vấn đề, nếu sau này có con thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, chúng tớ sẽ không có con.” Nói đến đây, tôi cảm thấy được mặt mình hơi lạnh.

“ . . . . . Đúng vậy, không có con có lẽ tốt hơn, nhưng là. . . . .”

“Ah! Dương Liễu àh, tớ đang nấu com, hẹn khi nào rảnh nói tiếp nha?” Tôi nhìn đồng hồ, sáu giờ mười lăm rồi, rất nhanh tới giờ com rồi.

“ . . . . . Tiểu Âm . . . . .”

“Yên tâm đi, tớ không sao. Cậu thấy tớ rất giống đang chịu khổ àh?”

“ . . . . . Bộ dạng hôm nay của hai người rất ân ái, cậu không nói tình tại này cũng không biết có chuyện nhu vậy . . . . . Vậy lần sau nói tiếp, bây giờ tớ đang giữ chức bà chủ trong nhà, mỗi ngày đều rảnh.”

“Được rồi, không nói nữa, tạm biệt nha.”

Nói xong tôi nhìn thấy Tần Lộ đang đứng ở cửa phòng bếp. Biểu tình trên mặt anh có chút mơ hồ, giống như vừa tỉnh ngủ vậy. Tôi vọt tới trước mặt, anh không bước vào phòng khách mà đứng đó nhìn thẳng tôi. Tôi nhìn anh cười, chạy nhanh đến phòng bếp.

Còn chưa tới giờ mà, sao hôm nay anh sớm hơn vậy. Một lát sau, 《 bí mật hoa viên 》 lại vang lên. Anh đổi CD, Thiên Ngữ nói vì anh biết tôi thích bài này nên mới thường mở. Nếu như là thật sự, như vậy tôi thật sự lời to rồi.

Tâm tình tốt. Hát theo nhạc cho dầu vào chảo.

Hôm nay món chính là khoai tây xào thịt. Hôm qua là thịt xào khoai tây, hôm kia là khoai tây xào thịt. . . . . Không cần nói tôi không sáng ý, đều do giao tiếp không tốt, trước tuần tôi khó khăn lắm mới mang Tần Lộ đi siêu thị, khi tới quầy đồ ăn thì anh nhìn chăm chăm vào tấm hình con ngựa trên hộp khoai tây. Tôi thuận miệng hỏi một câu “Thích?”, anh nghiêng đầu trả lời một câu “Thích?” , tôi lại tùy tiện nói một câu “Ồ, thích thì lấy một ít đi.”

Kết quả anh một hơi cầm mười sáu hộp khoai tây về. Tôi bỏ đi bỏ lại mấy lần cũng không được.

Đành phải ăn khoai tây suốt một tuần. May mà tủ lạnh bây giờ giữ đồ ăn tốt lắm, bằng không sẽ hỏng mất lại không biết làm sao cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9: Cuộc sống hôn nhân

Rất nhiều người quan tâm chúng ta với những góc độ khác nhau. Cho nên tiêu đề chương này hơi có chút phụ họa cho chương một, nhưng đây thực sự là hai vấn đề khác nhau, sự lung tung hoặc khó xử của tôi đương nhiên cũng có một mức độ nhất định.

Bên thay mặt giám hộ ở Hongkong là một viện phúc lợi cực kỳ chính quy. Cái gọi là cực kỳ chính quy, đương nhiên không giống chuyện nhà nước góp vốn cho tư nhân mở trung tâm — đầu tiên là phải đối mặt với việc phỏng vấn của người khảo hạch để có quyền giám hộ.

Giữa tuần tháng tư, Triệu lão tiên sinh còn chưa bước sang thế giới khác, bọn họ liên hệ với tôi, muốn một số thông tin. Lâu lâu còn gọi điện qua yêu cầu bổ sung tài liệu.

Bây giờ họ lại tới nhà tôi đề hỏi.

Tôi thừa dịp bưng trà lại quét mắt nhìn toàn bộ phòng khách. Hẳn là không có gì bất ổn. Thông tin của tôi cũng không cần soi mói dữ vậy — mặc dù có

bằng cấp bác sĩ về chứng cô độc của trẻ em ở nước ngoài tương đương với bằng cấp sĩ tâm lý, nhưng đây là Trung Quốc Đại Lục thì chức cô vấn thì không phải không thể nhận.

Sau sẽ bàn tiếp, bộ dạng Tần Lộ rất bình tĩnh, giống như không hề mắc chứng cô độc ở trẻ con.

“Mời dùng trà.” Tôi mỉm cười, một tình nguyện viên có vẻ như thư ký nhanh tay đón nhận ly trà với giọng phổ thông không được tự nhiên lắm “Cám ơn”.

“..... Lâm tiểu thư thoát nhìn rất trẻ a. .... Không nghĩ tới đã là tiến sĩ. ....” Hoàng tiên sinh chủ tọa cười hi hi. Nếu không phải trước biết cơ cấu nhân viên làm ở viện phúc lợi đó chủ yếu là tình nguyện viên hoặc là nhân viên với một mức lương rất thấp, tôi chắc chắn sẽ không vui vẻ khi bị một đàn ông trung niên vừa đen vừa lùn lùn nhìn mình cười hi hi, càng sẽ không liên tưởng ông ấy với bác sĩ tâm lý.

“Không có. .... Tôi còn đang chuẩn bị luận văn.” Tôi ngồi xuống kế bên Tần lộ.

“Nha? Như vậy luận văn của Lâm tiểu thư tính lấy tình trạng của Tần tiên sinh làm đối tượng nghiên cứu sao?”

“Uh, đại cương của tôi cũng được thông qua rồi. Đang viết sơ thảo. Cần copy một bản không?”

“Nha. .... Không không, tạm thời còn không cần, lần này chúng tôi tới đây với mục đích chủ yếu là tìm hiểu thêm về tình trạng của Tần tiên sinh và phụ nhân.”

Tôi mỉm cười. Tôi biết khảo nghiệm của bọn họ đã bắt đầu từ 15 phút sau khi bước vào cửa. Nhìn người thư ký cứ như chỉ phụ trách ghi chép nhưng thực chất thì luôn quan sát nhất cử nhất động của Tần Lộ. Tập hợp mọi tình huống để tổng kết dùng để phân tích Tần lộ hiện tại có được chiều cố và hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh không.

Khảo nghiệm như vậy lúc trước tôi đã từng cùng thử với Tần Lộ. Đó là chuyện sáu năm trước. Tôi nhờ giáo sư Tô xin dùm với một người bạn là giáo viên Bắc Đại nổi tiếng về lĩnh vực chứng cô độc giúp Tần Lộ một chút, sau đó lấy nguyên nhân từ nghiên cứu ở trường đại học F đề cử để xin một chỗ ngồi dự thính ở đại học TJ gần đó.

Lúc ấy tình trạng của Tần Lộ đạt được cũng không lý tưởng lắm. May mắn đại học TJ từ trước đến nay có nhận học sinh khuyết tật theo truyền thống đạo đức. Nếu anh ấy sinh ra ở nơi bảo thủ như phương Bắc thì tôi phỏng chừng làm thế nào đi nữa cũng không giúp được gì cả.

(Tác giả xen vào: không phải tôi muốn mượn cơ hội điểm tô thêm cho trường học của mình, theo tôi thấy, trong trường quả thật có nhiều học sinh khuyết tật, cũng có học sinh mất cả hai chân — nhưng ở trường khác hơn phân nửa là không nhận. Aizz)

“Tần tiên sinh bình thường thích làm gì đây?”

Bác sĩ Hoàng chuyển qua hỏi Tần Lộ. Tiếng phổ thông của ông cũng được coi là đủ tiêu chuẩn. Bất quá Tần lộ hiển nhiên nghe không hiểu lời ông. “Bác sĩ Hoàng, Tiểu Lộ có thói quen được người khác gọi anh ấy là ‘ Tiểu Lộ ’, nếu cần thì tôi có thể ‘ phiên dịch ’ thay?”

Bác sĩ Hoàng lắc đầu, nói: “Tôi muốn thử xem trước. ....”

Cứ như vậy, ông bla bla nói chuyện với Tần Lộ gần một giờ, thỉnh thoảng tôi cũng có giúp chút. Khả năng ngôn ngữ của Tần Lộ hơi kém, trước mặt chuyên gia lại thể hiện một lần nữa. Bất quá anh trả lời rất logic, đôi mặt người xa lạ hỏi có chút chuyên tâm còn có tính nhẫn nại, đều có thể nhận ra anh giành được phần thắng rồi.

Bất quá lực nhẫn nại cũng có cực hạn. Đến 10 giờ rưỡi, bình thường là thời gian ghép tranh, anh bắt đầu mất bình tĩnh. Đầu tiên là ngón tay cứ vò vò lòng bàn tay của tôi, sau đó liên tiếp xem nhẹ lời bác sĩ Hoàng, nghiêng đầu nhìn tôi, thậm chí bả đầu dựa vào vai tôi còn cắn nhẹ vào áo tôi.

Bác sĩ Hoàng đương nhiên nhìn ra Tần Lộ không còn kiên nhẫn, rốt cục cũng buông anh ra, đem câu chuyện chuyển lên người tôi. Tôi chặn ngang câu hỏi của ông ta, kéo Tần Lộ đến chỗ nghe nhạc.

“Tiểu Lộ hôm nay không chơi ghép hình được không? Trước hết nghe nhạc đi —” tôi rút một chồng CD mà anh thường nghe nhất, mở ra cho anh lựa, anh rút một đĩa Trà Nhạc. Đem những CD khác sắp ngay ngắn để lên mặt thảm.

Tôi trở lại sofa, bản tấu Trà Nhạc vang lên.

Bác sĩ Hoàng mỉm cười: “Lâm tiểu thư rất cẩn thận a.”

“Ồ chung lâu có chút hiểu thôi.” Tôi khiêm tốn. Cũng là lời nói thật.

“Uh. .... Lâm tiểu thư, xin tha thứ tôi mạo muội, tôi muốn hiểu thêm một chút cuộc sống hôn nhân giữa cô và Tần tiên sinh.”

Lại bla bla hàn huyên một lúc, ông hỏi một câu như vậy.

“Hà?” Thấy tôi không hiểu ông lại bỏ thêm một câu “Ồ phương diện này không biết Lâm tiểu thư làm thế nào hướng dẫn Tần tiên sinh đây? Có áp dụng biện pháp tránh thai không?”

Nha. Nguyên lai là chỉ chuyện phòng the. Không phải nói người Hongkong sống cởi mở lắm mà, sao nói “Cuộc sống hôn nhân” lại hàm súc như vậy.

Tôi cười cười, nói thật: “. . . . . Tôi và Tiểu Lộ không có hành vi nào về phương diện này. . . . .”

Bác sĩ Hoàng không hề có phản ứng kinh ngạc, đương nhiên cũng không có biểu tình đặc biệt.

“Xin thứ lỗi tôi brusque, có thể hỏi một chút tại sao không? Căn cứ báo cáo kiểm tra sức khỏe, tình trạng sức khỏe Tần tiên sinh rất tốt.”

“Đúng vậy. . . . . Bất quá tôi. . . . . Ở phương diện này còn có chút kháng cự.”

Nói như vậy thôi, tôi cũng không phải kháng cự anh ấy, chính là còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để “Huấn luyện” hành vi về phương diện này cho anh. Hơn nữa cũng chưa có biện pháp đem vấn đề này vào thực tế — vừa phải có quy luật, vừa phải phù hợp thực tế. . . . . lại không làm cho anh ấy thành “Thói quen” lâu dài, tình huống hẳn là tương đối khó khăn chế.

Thậm chí nói, tôi không có dũng khí gánh vác nhiều trách nhiệm.

“. . . . . Nếu như nguyên nhân là về mặt tâm lý, tôi có thể đề nghị Lâm tiểu thư một chuyên gia về vấn đề này — không biết Lâm tiểu thư. . . . .”

Cười khổ. Trong nước có nghiên cứu về chứng cô độc, đại khái chính là sở nghiên cứu ở Bắc Đại, chỉ là tôi không cần giúp đỡ của tiền bối về vấn đề này. Hơn nữa nguyên nhân cũng không hoàn toàn do đó?

“Không phải nguyên nhân về phương diện này. . . . .”

Sắc mặt bác sĩ Hoàng dần dần trở nên nghiêm túc. Cuối cùng, lời ông đâm tôi một chút: “Lâm tiểu thư, gặp loại tình huống này, chúng tôi là một trong những người giám hộ của Tần tiên sinh, phải chú ý càng nhiều tình huống của anh ấy. Bao gồm động cơ kết hôn của Lâm tiểu thư và anh ấy, với Lâm tiểu thư có thể không là gì nhưng Tần tiên sinh là cả đời. . . . .”

Lời ông ấy có lẽ còn không tính gì, nhưng ánh mắt của ông ấy nhìn chăm tôi thật sự làm cho tôi có chút giận. Tài sản cũng thế, nghe cách nói của ông ấy, tựa hồ tôi ở chung với Tần Lộ chỉ vì thu thập tài liệu luận văn của mình vậy — tuy rằng trước kia tôi từng có động cơ này, nhưng bị người ta trực tiếp nghi ngờ như vậy, tôi thật sự không có biện pháp cười cho qua chuyện.

“Bác sĩ Hoàng ông đang ngờ vực một cách vô căn cứ, tôi thật xin lỗi.” Lo Tần Lộ ở phía sau, tôi cố khống chế giọng mình. Bất quá thể hiện rất rõ sự bất mãn trong lời nói.

Không biết tại sao lúc này âm nhạc vừa vặn dừng lại. Phòng khách nhất thời trở nên yên tĩnh. Tôi giống như nghe thấy mình đang cố gắng khống chế hô hấp. Theo bản năng nhìn đến chỗ Tần Lộ tay đang cầm CD để đổi. Giống như muốn đứng vậy.

Tôi khống chế cảm xúc, đi đến bên cạnh anh, ngồi xuống ngang vai anh.

“Tiểu Lộ nghe một chút nữa nha? Tiểu Lâm rất nhanh sẽ trò chuyện xong với khách, đợi — mười hai giờ, Tiểu Lộ cùng Tiểu Lâm cùng nhau đi ‘Carritt’ ăn cơm được không?”

Tần Lộ không nhìn tôi mà mắt nhìn chăm chăm chỗ sofa. Trong lòng tôi sốt ruột, hận không thể kéo mặt anh quay lại. Lại nói một lần nữa, anh gật gật đầu, để CD vào đầu máy.

Lại trở lại sofa, tôi có chút suy sụp. Vừa rồi ánh mắt của Tần Lộ có chút tức giận giống với cái ngày chén bể. Nếu anh mà tức giận — nhất định sẽ nháo nửa ngày, tôi thật sự không có biện pháp cứu chữa.

Mà trước mắt vị chuyên gia có trách nhiệm này cũng khiến tôi mệt rồi.

Tôi đang muốn mở miệng nói cái gì để làm dịu không khí, ông ấy mở miệng trước .

“Lâm tiểu thư, hôm nay rất vui được gặp cô.”

Hình như ý là muốn tạm biệt, phỏng vấn của hôm nay chấm dứt như vậy, không phải chuyện tốt, bất quá tôi cũng không còn khí lực cứu gì nữa.

“Tôi cũng vậy. Tôi cũng rất vui khi được gặp ngài. Về sau còn có nhiều chỗ cần ngài chỉ giáo.”

Một môi oi là một môi, lời khách sáo cũng nói xong. Mặt tôi mỉm cười, tận lực khách khí một chút.

“Đề tài vừa rồi chắc hẳn cho Lâm tiểu thư không thoải mái lắm? Thật là có lỗi, đây cũng là một phần trong khảo hạch.” Bác sĩ Hoàng nói rõ.

Tôi gật gật đầu: “Tôi có thể hiểu.”

“Bất quá biểu hiện của Lâm tiểu thư thật sự khiến tôi rất giật mình. Một người chưa từng trải qua huấn luyện chính quy có thể cẩn thận như vậy lại có thể năng lực khống chế, thật sự không dễ dàng.”

Tôi cơ hồ muốn cười lạnh. Tuy rằng chế độ trong nước không hoàn chỉnh, nhưng tôi dù sao cũng là đồng nghiệp, ông ấy nói như vậy thật sự không lễ phép.

“Thật, “ Ông nhìn ra sự bất mãn của tôi, “Cùng là giáo viên huấn luyện, tôi khảo hạch không ít lần, Lâm tiểu thư đạt kết quả có thể coi như là rất cao, còn không tính tình cảm sau đậm giữa Lâm tiểu thư và Tần tiên sinh. . . . .”

Hả?

“Về sau có cơ hội, tôi thật hy vọng có thể cùng Lâm tiểu thư tiến thêm một bước trao đổi. Nếu Lâm tiểu thư có hứng thú, có thể mời cô tới công xã của chúng tôi làm cuộc tư vấn.”

Tôi đột nhiên muốn cười, ôm lấy Tần Lộ thoải mái cười to.

Nguyên lai vẫn luôn là khảo hạch, bao gồm tính tình của tôi.

Tiến họ ra cửa vừa vặn mười hai giờ. Tần Lộ tự động đi tới cửa, mang giày chờ tôi. Tôi còn muốn tạm biệt bác sĩ Hoàng, lại bị Tần Lộ kéo tay đi ra ngoài. Bước nhanh ôm lấy tay anh, vừa dùng tay vỗ vỗ lưng anh.

Bác sĩ Hoàng mỉm cười nhìn chúng tôi, nhắc lại cái đề nghị vừa rồi: “Lâm tiểu thư, nếu cô nguyện ý, tôi sẽ rất vui khi có thể cung cấp một chút thông tin cho cô. Tư liệu của Tần tiên sinh rất hoàn chỉnh, mà tình trạng sức khỏe, trí lực, năng lực hành vi đều rất tốt, nếu anh và cô sinh con, nhất định có thể giúp anh từng bước phát triển nhận thức.”

“Những người có chứng cô độc như Tần tiên sinh có cuộc sống hôn nhân là không nhiều, hai người nhất định sẽ hạnh phúc .”

Phi thường vui khi nhận được lời chúc phúc của ông ấy. Ta nhìn Tần Lộ chuyên tâm ăn cơm, đang suy nghĩ có nên cho anh quen với “Tinh phúc” không.

Trước mắt còn chưa có dũng khí này.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10: hôn

Hôm nay thật sự là một muốn chết rồi. Trải qua trận hoạt động ở trường đại học, công việc ở viện phúc lợi lành phải bỏ ngang nửa chừng, tham gia cái hoạt động “Tâm lý sức khỏe của sinh viên đại học”, là cái băng gôn treo ở phòng giáo viên, rồi ngồi ở một dãy băng ghế “tâm sự” cùng sinh viên.

Loại chuyện lật vật này có hiệu quả gì? Đại khái chính là tôi chụp ảnh lưu làm kỷ niệm. Bất quá sinh viên bây giờ cũng không dễ đối phó như vậy, một nam sinh năm hai thế nhưng lại quần quít cô giáo nhỏ nhất trong đoàn hội c không ít chuyện riêng tư. May mà tôi đeo nhẫn, tóc quần lên, ăn mặc giống một bà cô.

Tôi ghé vào lên sofa không muốn động. Cuối cùng giằng co một hồi mới vọt đi tắm.

Tắm rửa xong đã hơn sáu giờ hai mươi rồi, Tần Lộ vẫn chưa về. Nhìn di động, không có cuộc gọi nhỡ. Đợi thêm một hồi nữa, cũng sắp tới 6 giờ rưỡi. Ta gọi cho Tần Lộ. Không ai tiếp.

Tôi cảm túi xách tới cửa vừa mang giày, vừa tiếp tục gọi điện. Vừa vặn cửa mở, Tần Lộ cũng vừa đi vào.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ. Tâm tôi buông lỏng chút, lập tức cười: “Tiểu Lộ đã trở lại!”

Sau đó cời giày lui lại. Tần Lộ nhìn tôi, nhìn cửa, giống như đang thắc mắc cái gì. Cũng không hỏi, bắt đầu cời giày.

“Hôm nay sao lại về trễ như vậy?” Tôi ngồi xổm xuống nhìn mặt anh. Vẻ mặt anh có chút cổ quái, giống như bị cái gì đánh vào lấy không ra được, tỏ vẻ chán ghét. Tôi nhìn mặt anh, tâm mắt anh với tôi chạm một chút liền tránh đi.

Tôi nghi có phải anh về trễ, trong lòng nôn nóng không muốn nói chuyện với tôi.

Bất quá anh vẫn yên lặng đem giày cất kỹ, sửa lại những đôi bị tôi đá lộn xộn.

Trong lúc nấu cơm, tôi lặng lẽ núp ở cửa phòng bếp nhìn anh. Anh giống như rất vội, có chút xúc động. Không cẩn thận làm đổ hết hộp bắp cải đầy đất. Anh muốn nhặt, tôi chạy ra ngăn cản.

“Không cần nhặt đâu, lấy hộp khác đi?” Tôi nhìn anh cười.

Thế nhưng anh lại đẩy tay tôi ra, còn đi nhặt. nhặt rất nhanh, vừa nhặt vừa phì.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ. . . . .” Trong lòng tôi nóng nảy nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, cố gắng giảm nhẹ giọng nói.

Thật vất vả anh mới nhìn tôi.

“Tiểu Lộ, hôm nay cho Tiểu Lâm nấu cơm được không?” Tôi vừa nói nhân cơ hội cầm tay anh, tầm mắt không dám rời mắt anh, “Hôm nay Tiểu Lâm muốn làm khác, được không? Chỉ một lần thôi, Tiểu Lâm nấu cơm?”

Tần Lộ giống như đang do dự. Tôi thuận thế kêu anh: “Anh hôm nay đi tắm trước? Tắm xong đi xuống dùng cơm.”

Cơ thể anh liền đông lại, giống như muốn đẩy tôi ra, lại nhìn xuống. Trong lòng tôi hơi lo sợ anh lại giận. Hoàn hảo anh nghe lời đi lên lầu rồi, tôi nhìn anh lấy quần áo vào phòng tắm, trong chốc lát tiếng nước vang lên, nhẹ nhàng thờ dài một hơi. Sau đó nhanh chân làm xong cơm chiều.

May mà có chuẩn bị trước. Tôi nấu xong món canh bắp mà anh thích nhất. Đồng thời cơm sườn cũng tốt lắm.

Lúc ăn cơm anh không có hành động đặc biệt gì hết. Nhìn thấy canh bắp còn rất vui vẻ, mắt hí hí lại rất dễ thương. Cơm nước xong tôi cùng anh rửa chén, anh cũng không có bài xích, còn tạo bọt khí sôi lên mặt tôi— đó là hành động sai lầm của một lần nào đó tôi nhất thời xúc động cùng giận với anh, thế nhưng anh lại học theo, ngoan cố không chịu quên.

Tôi nhìn anh rửa xong chén, ngoan ngoãn nghe nhạc. Mới lặng lẽ chui vô phòng anh. Nhìn hết cả phòng, lục hết cả cặp đi làm, không có dị vật. Phòng tắm cũng rất tốt, không có dấu vết “Bạo loạn”.

Bất quá. . . . . anh đem hết đồng quần áo hôm nay mặc bỏ vào thùng rác. Toàn bộ từ trong ra ngoài.

Tôi nhặt từng món lên nhìn, không có gì không ổn. Ngay cả dấu bản cũng không có, đương nhiên quần áo đã bị ướt hết, không nhìn ra chỗ dơ. Tôi phát huy bản lĩnh của cảnh khuyển (chó cảnh sát), từ cổ đèn tay áo nhìn thêm một lần. Không có dơ. . . . . Giống như. . . . . Có chút mùi, mùi nước hoa rất nhạt rất nhạt. Tôi không thể xác định, bởi vì tôi không có dùng nước hoa, Tần Lộ cũng không thích mùi hương kỳ quái, trong nhà cũng không cần cái gì không khí tươi mát này nọ. Sửa tắm đều cố gắng dùng loại không mùi.

Mùi rất đậm, tôi lại không phải là cảnh khuyển, không xác định.

Chỉ có thể trực tiếp hỏi anh. Liền biết thôi.

“Tiểu Lộ. . . . .”

Tôi ngồi trên mặt thảm, nhỏ giọng gọi anh. Anh lập tức có phản ứng rồi, nghiêng đầu nhìn tôi. Cười tủm tỉm, tâm tình thoát nhìn không sai.

“Tiểu Lộ. . . . . Cùng Tiểu Lâm trò chuyện được không?”

Anh không có lắc đầu, cũng không có xoay qua chỗ khác. Cố lên.

“Quần áo. . . . . quần áo hôm nay không cần nữa à?”

Mặt anh rét lạnh. Tôi cổ vũ chính mình bình tĩnh một chút, vừa cầu mong Chúa Jesus của anh không để tôi chọc phải quả bom.

“. . . . . Không cần? Ngày mai Tiểu Lâm đem bỏ nha.”

Anh nhìn tôi rất lâu — nhìn đến tôi cảm thấy hoảng sợ, rốt cục nói ra một từ: “Không cần.”

Giọng dè dặt, giống như từ trong cổ họng nặn ra vậy.

“. . . . . Vì sao không cần? Không thích à?” Tôi tận lực chọn từ anh thích.

Anh gật gật đầu, không chịu nói nữa. Chúng ta liền như vậy cơ hồ đụng trúng cái bàn thép. Tôi nhắc không được, mí mắt hạ xuống, mắt cũng nhìn xuống.

Uhm. . . . . Ách?

Bờ môi của anh. . . . . Giống như có chút sưng. . . . . Một chút. . . . . Không quá rõ ràng, bất quá khẳng định không phải chính anh cắn. . . . . Tôi cũng khẳng định không phải tôi cắn.

Sao lại thế này sao lại thế này? Đầu tôi có chút mơ hồ rồi. Thật sự rất. . . . . Ly kỳ.

Ngay lúc tôi ngó người nhìn môi anh, anh lại lấy ngón tay áp lên môi tôi. . . . . nhẹ nhàng xoa xoa.

Tôi sợ đến nỗi hai tròng mắt của mình sẽ rơi xuống.

Loại động tác này, anh tuyệt đối là xem trong mấy bộ phim nhiều tập trên TV, bất quá anh chưa từng học qua động tác này. . . . .

Mày là anh xoa nhẹ một chút liền dòi đi, mặt cũng dòi đi một chút. Cười cười giống như rất hài lòng. Nụ cười làm cho hình dáng đôi môi anh càng dễ

nhìn, phi thường. . . . . Gọi cảm. Khụ, khụ, bây giờ không phải lúc lo lắng chuyện này.

“Không bản.” Anh ới ra hai từ. Tôi biết mình có vỡ đầu cũng không đoán được ý nghĩa của đó, trước hết gác qua qua một bên. Hỏi: “Tiểu Lộ. . . . .
Này. . . . . Ai dạy của anh?”

Nghi hoặc. Tay anh đã bắt lấy tay tôi.

“Này. . . . .” tôi dùng cái tay còn lại dán lên môi mình, nhẹ nhàng xoa.

Anh không có trả lời. Giống như rất ngạc nhiên nhìn ta .

“Chính là. . . . . Này. . . . . Ai hôn qua anh?” Tôi đổi lại phương thức đem ngón tay mình áp đưa môi anh.

Anh khẽ cười một chút, kéo tay tôi ra.

Nếu bạn cho là anh hiểu liền lầm rồi. khi anh hôn lên trán tôi, tôi liền biết mình đã dùng sai từ.

“Hôn” cái từ này trong “từ điển của Tần Lộ” là hành động người quen tỏ vẻ yêu thương, chính là ôm lấy anh khi anh hôn lên trán — đương nhiên đây là cách mà theo tôi hiểu, trong từ điển của anh, cái này còn một tầng nghĩa là chỉ có thể làm với một số người thôi.

“Không phải cái này. . . . . Uh. . . . . Là ‘ hôn ’, ai ‘ hôn ’ quá anh?” May mắn ngôn ngữ là phức tạp , hành động là đơn giản nhất.

Anh không hiểu. Tôi cẩn thận nghĩ, giống như tranh vẽ không có động tác “hôn” này. . . . . mà tôi cũng không có thiên phú hội họa. . . . . Vẽ ra khẳng định không giống, càng không thể giải thích.

Anh tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn tôi, tôi lại tìm không ra phương pháp, định buông tha— bất quá anh giống như rất tò mò với từ này, nắm chặt tay tôi không chịu buông.

“Uh. . . . .” Ngón tay của anh đưa tới, tôi hận không thể lập tức anh từ này. Ngẫm lại, tôi như thế nào học được cái từ này vậy? Hình như có động tác thực tiễn mới biết thì phải. . . . . Tại sao vậy chứ, con người thật sự là động vật thần kỳ. . . . . Vân vân, miên man suy nghĩ cái gì. . . . . Việc cấp bách. . . . .

Đổi lại góc độ tham thảo. “Hôm nay ai ‘ hôn ’ quá anh? Chính là chạm qua nơi này, dùng miệng. . . . .”

Tôi vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ môi anh và môi mình.

Ánh mắt anh rùng mình, rét lạnh. Giống như rất chán ghét, sau đó thoát ra một từ: “. . . . . Bản.”

Hả. . . . . Thật sự là đã kích. . . . . Tôi đem ngón tay thu hồi lại, ngượng ngùng muốn cười.

Bất quá anh đưa ngón tay mình dán lên môi tôi, thoát ra hai từ.

“Không bản.”

Hả. . . . . Tôi đại khái hiểu được ý anh, hình như môi người nào đó “Bản”, mà tôi thì không. . . . . Cái gì bản không bản, có ai miệng bản àh. . . . .
Này “Ái” mới là mấu chốt nha!

“Uh, không bản. . . . . Tiểu Lộ cũng không bản, “tôi lại đưa qua, giống như gián tiếp hôn vậy. . . . . Hi vọng mặt mình không hồng. . . . . Không nóng lên. . . . .

Anh đột nhiên ngắt lời: “Hôn?”

welldone! Lần thứ tư! Vẫn là từ mới!

“Uh!” Tôi không biết mình có nên vui không nữa?

Không khí trở nên có chút nóng. . . . . Ánh mắt anh quá chuyên chú. . . . . CD không biết tại sao lại phát ra bản nhạc hào tấu 《 tình yêu lãng mạn 》 . . . . .

Đợi chút. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11: đồng nghiệp

Thứ Sáu, thời tiết rất tốt.

Hiệu quả âm thanh trong xe không tốt lắm, Tần Lộ nghe không được chuyên tâm, có một nửa thời gian là ngồi ngắm người nhìn đầu máy CD —— ta thật sự là càng ngày càng quen thuộc cái giọng mặt ko thể đoán được của anh. Bình thường thì khuôn mặt của anh cũng không hơn 10 biểu hiện.

Khi không không chế được hay giận thì tôi cũng chỉ nhìn thấy một biểu tình duy nhất: thống khổ.

Hôm nay không có lớp, vốn định quay về trường tiếp tục viết luận văn, bất quá tôi thay đổi ý định. Một nửa là vì phòng quản lý của anh mới tôi tới bàn một chút về công việc của Tần Lộ, một nửa là sự dị thường hôm đó của anh.

9 giờ rưỡi trời rất nắng. Nhưng khi Tần Lộ nắm tôi đi vào phòng làm việc của anh thì bên trong hình như một bóng người cũng không có.

Chỉ có một người đầu tóc rối bời, râu lông trông ở góc khuất nhất ngồi trước máy tính lập trình trò chơi. . . . . Tuy rằng cách rất xa nhưng âm thanh dội lại rất vang. Mà anh ta lại không nghe thấy chúng tôi bước vào.

Tôi hạ giọng hỏi vị trí của Tần Lộ. Kỳ thật không hỏi cũng biết, toàn bộ văn phòng hơn mười bàn, chỉ có một bàn là vật dụng chỉnh tề. Hơn nữa bên cạnh còn một cái bàn trắng.

Phía trên tường còn một cái bảng lớn được chia thành mấy hàng, trước mỗi hàng có dán tên một người, đa số là tên tiếng anh. Bên cạnh tên là công việc phân công hằng ngày. Tôi rất nhanh quét một lần, không có tên Tần Lộ.

Quay lại nhìn cái bàn trắng của Tần Lộ, bên trên cũng chia hàng, mỗi hàng cũng viết tên tiếng anh của đồng nghiệp. Bên cạnh là lối nhấn lại, cái gì cũng có, bao gồm “Ta lấy puppy”, không rõ của ai.

Đại khái đây là phương tiện giao tiếp của anh và đồng nghiệp? Bình thường họ cũng không cùng anh đối thoại trực tiếp?

“Hi! ROAD! Tôi rồi àh?” Ngoài cửa đột nhiên phát ra một giọng lớn. Xoay người nhìn lại, là một cơ thể cường tráng. . . . . Chính là “Mãng hán” mà tiểu thuyết thường miêu tả.

Anh ta mặc áo thun rộng thùng thình và một cái quần lửng, hai tay cầm trong túi quần, trên miệng ngậm một điếu thuốc chưa đốt.

ROAD. . . . . hay là LOAD? Tôi nhìn qua bảng lớn màu trắng, trên đó quả nhiên có một hàng ghi ”road”.

Tôi chào trước: “Chào anh!”

Tần Lộ nắm chặt tay tôi, có chút đau.

“Chào em!” Anh ta giống như có chút ngại, giống như không đoán được sáng sớm lại có khách. Nhìn tôi một cái, anh ta lập tức chuyển hướng sang Tần Lộ, “Hi! cậu mang tới?”

Tần Lộ không trả lời. Anh ta nói tiếp: “Ai vậy? Nha. . . . .” Anh nhìn vào chiếc nhẫn trên tay tôi, “Nguyên lai là. . . . . Hôm đó cậu ta đột nhiên đeo nhẫn, đúng là náo động luôn, không nghĩ tới thật sự đã kết hôn a. . . . .”

Tần Lộ muốn ngăn anh ta nói tiếp..., đành phải cố gắng nói ra một chữ: “Vợ.”

Choáng váng, cái tên Thiên Ngữ kia! Mặt tôi chắc rất đỏ!

“Ha ha, cậu em không nói anh cũng vậy biết! Lợi hại a, không rên một tiếng lại lừa được cô vợ xinh đẹp như vậy!” Người nọ vừa nói vừa dùng sức vỗ Tần Lộ một chưởng. Tần Lộ đáp lễ bằng cách vỗ mạnh vào lưng anh ta. Anh ta đau liền a một tiếng.

Xem ra. . . . . đây là một mặt khác của Tần Lộ mà tôi không biết. . . . . Giáo sư nói đúng, báo cáo nghiên cứu về anh, không thể chỉ một mặt hạn chế mình biết.

Tần Lộ nhìn biểu tình thống khổ hơi quá của người kia, đại khái thành thói quen, chỉ là cười cười.

“Aiz, không giới thiệu một chút àh!” Người nọ lớn tiếng nói.

Lông mày Tần Lộ hơi nhăn một chút, hơi do dự, bỏ thêm một từ phía sau để khẳng định: “Vợ, của Tiểu Lộ.”

“Anh biết, anh nói cậu không giới thiệu em dâu cho anh quen àh!”

Tôi cười khổ, anh nói như vậy anh ấy làm sao mà hiểu. Đang muốn mở miệng, anh ta lại bỏ thêm một câu: “Nói cho vợ cậu biết anh là ai.” Vừa nói vừa chỉ vào mình.

Tôi có chút lúng túng. Tần Lộ hình như hiểu, nhếch miệng, nhìn tôi, chỉ chỉ người nọ: “Đội trưởng.”

10 giờ. Còn chưa có người nào khác tới, Tần Lộ bắt đầu làm việc, ngồi ngay ngắn trước máy tính. Tôi không định quấy rầy anh, nói vào tai anh một câu: “Tiểu Lâm nhìn xem chung quanh, giữa trưa sẽ ăn cơm cùng Tiểu Lộ.”

Tần lộ rất nhanh liền tiến vào trạng thái làm việc. Viết câu lệnh, lâu lâu dừng lại nhìn hệ thống internet trên bàn. Tất cả đều là những ký hiệu tôi không biết.

Tôi đứng bên cạnh anh một chút, rồi đi tìm bác sĩ Mặc. Xoay người, “Đội trưởng” còn đứng phía sau, nhìn tôi đầy hứng thú.

“Muốn anh dẫn em đi dạo xung quanh không?” Anh ta mời lời trước.

“Anh không cần. . . . .” Ta không nói tiếp chỉ chỉ máy tính.

“Ai nha, ở đây không ai làm việc sớm như vậy đâu, chỉ có road mỗi ngày đều đúng giờ, anh cũng không chịu nổi —— aiz, anh không có ý gì khác, anh là team master, phụ trách phân chia công việc, cậu ấy chịu khó anh cũng tới sớm một chút để sắp xếp công việc.”

Tôi cười cười. Tôi biết, không ít nghề nghiệp đều có thói quen đổi ngày thành đêm, giống Tiểu Lộ như vậy tuân thủ nghiêm ngặt thời gian làm việc trong công ty, quả thật hiếm thấy.

“Hôm nay em hẹn gặp Mặc Hồi à? Cậu ta vừa tới đang dọn dẹp văn kiện, anh cùng em nói chuyện phiếm một chút vậy.”

Xem ra anh ấy có vẻ hiểu tình hình. Tôi theo anh ấy đến ban công. Chỗ này nằm trong khu vực công nghệ cao, sớm được mở rộng, hoàn cảnh không tiến bộ như cái tên của nó. Bất quá hoàn cảnh bên trong công ty cũng không tệ lắm, có cây xanh nhưng nhìn vào không thích hợp lắm, mà nhiều công ty chỉ toàn cây nhựa.

Anh ta đem điều thuốc trong tay đưa tới miệng, lại để xuống.

“Em không ngại khói thuốc, xin cứ tự nhiên.”

Anh ta nở nụ cười, điều thuốc vác lên mang tai. “Không có hút, chỉ là thói quen ngâm chơi thôi. Nói lại, cái bật lửa của anh cũng bị tịch thu rồi —— tịch thu một cái anh mua lại một cái, nếu anh mượn bật lửa của người khác lại bị lôi nhai không yên.”

“Nha, cô ấy rất quan tâm anh nha.” Tôi cười nói. Anh ta tuy rằng ăn mặc tùy tiện, nhưng quần áo đều rất sạch sẽ. Tóc có chút ngắn, ngoại trừ đỉnh đầu có chút tóc thì xung quanh đều cạo sạch. Đôi giày thể thao màu trắng nhìn rất mới, lộ ra đôi vớ màu trắng.

Có thể thấy được người chăm sóc anh ta cực kỳ cẩn thận, để ý anh đến từng chút một.

Gần bả vai anh ta có một vết thương. Đại khái cảm giác được tầm mắt tôi nhìn chỗ đó, anh theo bản năng lấy tay vuốt một cái. Không phải miệng vết thương? Chỗ đó hình như là một dấu hôn. Có thể thấy được bạn gái anh vẫn tương đối bảo thủ và quan tâm. Chỉ có một điểm lạ là ngón áp út bên phải có hơn một chiếc nhẫn với kiểu dáng đơn giản. Cũng không tệ.

Quan sát xong, tôi còn muốn cảm ơn anh trước giờ vẫn chiếu cố Tần Lộ. Nếu như không có anh ta chiếu cố, Tần Lộ phỏng chừng sẽ không thích công việc này như vậy.

“Ồ đây. . . . . road rất lợi hại, tội anh so ra đều kém cậu ấy, vừa mới bắt đầu giao tiếp cũng không tiện, bây giờ tất cả mọi người đều quen rồi, chỉ là khi cậu ấy hơi nóng thì im lặng là vàng, cực kỳ khó.”

Nói xong anh ta dùng ánh mắt tà tà nhìn tôi một cái. Tôi “Ha ha” cười. Nếu đổi thành người khác dùng loại ánh mắt này, tôi nhất định sẽ sinh ra phản cảm. Bất quá vị “Đội trưởng” này với cái tát mạnh hồi sáng. Huống chi anh ta có người bạn gái “Thích sạch sẽ”, không thể nào là người dâm loạn.

Còn có, giọng anh ta giống như biết tình hình của Tần Lộ.

“. . . . . Đội trưởng, giống như rất rõ tình hình của Tần Lộ?” Tôi nói lắp một chút, anh cười, tự giới thiệu: “Chu Bất Ly, bọn họ gọi anh là đại ca, chỉ có road lần đầu tiên tới bị anh lừa bắt cậu ta gọi anh là ‘đội trưởng’ vậy là cậu ấy cứ gọi như vậy.”

Tôi cười nói: “Em là người giám hộ hiện thời của Tần Lộ, Lâm Âm.” Dứt lời đem danh thiếp đưa cho anh. Anh ta nhận nhìn thoáng qua rồi để vào túi quần. Bất quá hơi nhăn mày.

“Kỳ thật anh đối với. . . . . ‘chúng cô độc’ này cũng không rõ ràng lắm, bất quá nghe cái tên cùng ngành với em cũng biết một chút.” Anh lại lấy thuốc lá xuống, đưa tới miệng, hàm hồ nói, “Kỳ thật chúng cô độc cũng không phải cái gì đúng không? Chỉ là so với mọi người yên lặng hơn, cô chấp hơn, nói về đầu óc thì cậu ấy cũng thông minh.”

Tôi cười cười, nhìn bên ngoài, một trăm người bên dưới thì có bao nhiêu người biết ý nghĩa sâu xa của chúng cô độc.

“Cô độc”, không phải ai cũng có thể thừa nhận. Cái loại này không thể giao tiếp với người khác rất đau đớn, cảm giác bất lực trong thế giới hỗn loạn này, đau đớn đến điên cuồng khi nhìn thấy những giọt nước mắt của người thân, đây chính là ý nghĩa sâu xa nhất của đó.

Coi người mẹ mù trong “Dancer in the Dark”*, thế giới bắt ngờ trở lên lạnh như băng.

(*Dancer in the Dark (Tình mẹ – phim Thụy Điển)

images

Selma, một người mẹ độc thân vì nuôi nấng đứa con đã làm việc vất vả ngày đêm. Điều đó khiến ánh mắt của cô dần dần bị mờ đi và không thể nhìn thấy gì nữa. Nhưng Selma không cảm thấy tuyệt vọng mà ngược lại âm nhạc đã đem lại cho cô niềm vui.

Đây không chỉ là bộ phim sâu sắc nói về tình mẹ, mà chính diễn xuất tuyệt vời của diễn viên chính cùng việc xử lý âm nhạc hoàn hảo đã khiến bộ phim trở nên hoàn mỹ.)

“Tạm ổn.” Tôi tùy ứng một câu. Thu hồi tầm mắt, Chu tiên sinh nhìn chằm chằm tôi.

“Em rất bí quan a.”

“Hà?” Hôm nay cảm xúc tôi tốt lắm, cũng không có cái gì làm cho phức tạp. Gần nhất mọi chuyện đều có vẻ thuận lợi, tôi nhanh quên thất vọng và tuyệt vọng là gì.

“. . . . . Anh không hiểu rõ lắm. . . . . Bất quá, vừa rồi thấy vẻ mặt em đứng đó nhìn cậu ấy, vẻ mặt ấy giống như người mẹ sợ mất đi đứa con của mình, ừ, ‘ yêu quý ’ đi —— anh cảm thấy em có chút bảo vệ hơi quá.”

Bị người lần đầu tiên gặp mặt nói như thế, tôi có chút không được tự nhiên, ngậm lại cảm thấy anh ta nói có chút đúng, gật gật đầu, không có cách trả lời.

“. . . . . Em nghĩ kỹ chưa, bây giờ em là vợ cậu ấy, không cần gì khác, em chỉ cần giống một người vợ sống chung với cậu ấy là được, sống dên đầu bạc, những thứ khác điều không cần lo lắng.”

Tôi gật gật đầu. Anh có loại khí thế “đại ca” bẩm sinh, làm cho người ta không thể không nghe. Ngay từ đầu khí thế tôi cũng không bằng anh. Cười, may mà anh không phải bệnh án của tôi.

10 giờ rưỡi, lục tục có người tới. Chu tiên sinh đi phân công công việc hôm nay, tôi nói cảm ơn, xuyên qua hành lang, đến phòng bác sĩ Mặc. Lúc trước đi Tần đưa Tần Lộ đến công ty này làm việc, nguyên nhân lớn nhất là công ty này có một bác sĩ tâm lý từ bên nước Anh về. Ở nước ngoài thông qua khảo hạch chính thức, có tỷ cách làm bác sĩ tâm lý khám và chữa bệnh chứng cô độc, trong nước cũng ít có. Có lẽ là duyên phận, một công ty IT nhỏ nhý vậy cả người làm việc lặt vặt bất quá khoảng trăm người, thế nhưng lại có một bác sĩ tâm lý tài giỏi.

“Mời vào!”

Tôi đẩy cửa đi vào. Phòng không lớn, bố trí rất thoải mái, rèm cửa màu xanh ngọc chặn lại ánh mặt trời dù có chiếu vào cũng không thấy nóng bức.

“Chào anh, tôi là Lâm Âm” Tôi trình danh thiếp lên. So với tướng tượng của tôi thì anh có vẻ trẻ hơn, khuôn mặt có chút quyến rũ, có chút quá trắng, thân hình cân đối nhưng có chút gầy. Cảm thấy không thích hợp với hình tượng bác sĩ, với ấn tượng ban đầu làm cho người ta cảm thấy hơi nhu nhược, hoặc là không đáng tin, hoặc là rất có sức hấp dẫn —— không ít bệnh nhân sẽ bị nụ cười ôn nhu của anh làm cho mê đảo.

“Mời ngồi. Thật xin lỗi để cô đợi lâu như vậy.” Giọng cũng rất dễ nghe, huấn luyện qua, tiết tấu không chế được tốt lắm, làm cho người nghe bình thản.

“Không có, vừa rồi cùng đồng nghiệp của Tần Lộ hàn huyên một chút. Chu tiên sinh cho tôi không ít đề nghị hay.” Tôi tin tưởng lấy trình độ của anh thì nhất định tư liệu của nhân viên đều nằm trong gian phòng này. Cố vấn trong các công ty không giống như việc tự mình mở phòng mạch, mục đích của công việc này là để công nhân sinh ra lòng trung thành với công ty. Phải nhớ rõ hoàn cảnh từng người, dùng hành động quan tâm để cảm động người khác.

“Nha?” đôi mắt bác sĩ Mặc vừa chuyển, nở nụ cười. Tôi bị anh cuốn hút, cũng cười. Nếu tôi đoán không lầm thì nguyên nhân anh ta tránh trong gian phòng ở công ty nhỏ, nhất định là do tướng mạo anh không thích hợp với những người yếu tim.

Mê hoặc lòng người a.

Với một thân ăn mặc hưu nhân của anh thì tôi có vẻ ăn mặc nề nếp hơn. Tôi mặc một chiếc sơ mi sọc màu be chỉ buông ra một cúc áo kết hợp với chiếc quần dài cùng màu be, tóc hơi xoắn, kính không gọng, hết sức xây dựng hình tượng một bộ dáng “thông minh nhưng bình dị”.

Chắc chắn anh biết lúc tôi vừa bước vào liền đánh anh ta. Tôi vừa cùng anh nói chuyện, vừa âm thầm quan sát. Tuy rằng mặc áo sơ mi màu xám đậm, không có thắt caravat, nhưng cổ áo dựng thẳng rất chỉnh tề —— một vết nhỏ ở sau cổ áo, chỉ khi anh cúi người xuống mới lộ ra.

Cùng anh trao đổi một chút tình huống. Cảm xúc Tần Lộ ở công ty vẫn rất ổn định —— công ty phần mềm này chủ yếu coi trọng kỹ thuật, năng lực làm việc của anh rất mạnh, luôn luôn nằm trong team đứng đầu, anh cũng không xung đột với ai. Về phần trao đổi khác, theo lời bác sĩ Mặc “Công nhân ở đây cũng không có chuyện gì quá mức ồn ào như những nơi khác, đa số cũng không quá quan tâm đến chuyện tình yêu, nói chuyện chỉ quay một ít chủ đề, bình thường anh cũng không phải phụ trách ‘ nghe ’, mà muốn hướng dẫn họ ‘ nói ’.”

Về chuyện vì sao buổi chiều ngày hôm đó, Tần Lộ về trễ, bác sĩ Mặc cũng không để ý lắm.

Thời gian không sai biệt lắm, cùng bác sĩ Mặc rồi quay lại văn phòng, trên đường đi hỏi thăm Tần Lộ có thể hay đem cảm xúc khác vào công việc không, bác sĩ Mặc cợt đến có chút tinh quái: “Lâm tiểu thư tới xem tiến độ làm việc của anh ấy không phải biết rồi sao?”

Ta cười ngượng. Vừa vặn đi đến team của Chu đại ca, đúng lúc anh quay đầu, may mà tôi ngừng kịp.

Bác sĩ Mặc phản xạ có điều kiện bước lên ngăn anh ta lại, hạ giọng nói: “Sao anh cứ lố mắng như vậy! Ngã cũng không sao nhưng đụng vào người khác sẽ không tốt lắm.”

Chu đại ca nhếch miệng cười, tránh nặng tìm nhẹ: “Anh đang muốn đi tìm hai người, Lâm tiểu thủy, cùng nhau ăn cơm đi.”

Tôi cười. Thấy rõ, tay bác sĩ Mặc cũng đội hai chiếc nhẫn khác nhau, tuy rằng hình thức tinh xảo hơn, bắt quá hoa văn hơi giống.

Chu đại ca quay đầu đi gọi Tần Lộ. Thừa dịp này, tôi cũng quây một chút: “Không biết bác sĩ Mặc có biết câu thành ngữ của Trung Quốc ‘giấu đầu hở đuôi’ không?” Nói xong, tôi chỉ chiếc nhẫn anh. Chỉ thấy mặt anh lập tức đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 12: Tăng ca

Buổi chiều, chờ Tần Lộ dọn dẹp xong bàn làm việc, tôi xoa xoa huyết thái dương, đau đầu a ~ ngày hôm nay thu hoạch không ít, nhưng mà một chút đầu mối cho chuyên phát sinh hôm bữa đều không có. Dựa vào hành trình của anh, làm việc xong đúng giờ đến Quảng trường Nhân Dân rồi trực tiếp đến trạm xe điện ngầm đáp xe, mấy ngày nay anh đều tự mình về nhà như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện bị lạc đường. Nói lại, rõ ràng, trên môi anh có vết thương nhỏ. . . . .

Đang đau đầu suy nghĩ thì đáp án tự mình tìm tới cửa. Ở bãi đỗ xe, Trần tiểu thư đứng bên cạnh xe của chúng tôi, cười khanh khách. Đương nhiên khi cô ta nhìn thấy tay Tần Lộ nắm chặt tay tôi, nụ cười liền mất đi.

Tôi âm thầm kêu đau, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì tươi cười chào cô ta. Đau ah ~ Tần Lộ anh muốn bóp chết em à. . . . . Về nhà nhất định phải dạy anh cách vận dụng sức lực nặng nhẹ ra sao. Trước kia cùng anh tay trong tay, hầu hết là tôi hồi hộp nắm tay anh, không biết từ khi nào thì bắt đầu đổi thành anh nắm tay tôi. Chẳng lẽ trước kia tôi đều dùng sức như vậy?

“Trần tiểu thư có chuyện gì không?” Tôi giả bộ làm lơ đáng, dương dương tự đắc bước tới, ra đòn phủ đầu trước. Bằng không cứ để cô ta đùa vậy hoài đâu được.

“Đúng vậy a. Vẫn muốn tìm cơ hội nói chuyện với bác sĩ Lâm, không bằng hôm nay luôn đi. Tần Lộ lại không thích nói chuyện về chị, tôi lại không biết điện thoại và địa chỉ nhà chị để liên lạc. Hôm nay thật là trùng hợp.”

“Ồ, Tần Lộ có di động tôi mà, nhưng mà anh ấy sẽ không cho người khác đâu.” Tôi tiếp tục cười. Cái gọi là tiểu lí tàng đao, tôi cũng không quen thân với Trần tiểu thư này, tính luôn lần này thì hình như chỉ nói chuyện qua hai lần? Hơn nữa trong ấn tượng của tôi thì cô này cũng không tệ. Thành phần tri thức vừa xinh đẹp vừa khôn khéo lại dịu dàng. Nếu là bạn, hay là người không có xích mích gì với cô ấy thì cô ấy nói chuyện rất vui vẻ.

Tôi cười, gần đây tâm tình tốt. Với lại Tần Lộ cũng ở bên cạnh. Ngón tay anh xoa xoa tay ta, vẻ mặt cũng không tốt lắm.

Thấy Trần tiểu thư dùng son môi màu đỏ, tôi lập tức hiểu ra chữ “Bản” là nghĩa gì rồi.

“Phải không? Nhưng mà anh Lộ vẫn luôn như vậy, không quan tâm tới ai của, người không biết thì nói anh lạnh lùng, kỳ thật anh ấy chỉ thẹn thùng thôi. Tôi nghĩ bác sĩ Lâm là bác sĩ riêng của anh, nhất định là quen như vậy rồi?”

Khụ, như thế nào lại đảo khách thành chủ rồi? Tôi cười mỉm, có lẽ Trần tiểu thư hiểu lầm cái gì, tuy rằng tôi từng nghĩ để Tần Lộ quen biết nhiều người sẽ tốt hơn. . . . . Bất quá, bây giờ. . . . . tôi ít nhất cũng có thể khẳng định Tần Lộ rất ghét cô ta.

“Đúng vậy a. Trần tiểu thư hiểu anh như vậy dung là đáng mừng. Ngại quá, tôi đang vội, không biết Trần tiểu thư vẫn muốn tìm tôi là có chuyện gì vậy?”

“Àh, là như vậy. Hiện tại anh Lộ đang ở chỗ chị? Tôi thấy bác sĩ Lâm mỗi ngày đều phải đưa anh đi làm, khẳng định rất vất vả. Tôi vừa vặn mua nhà ở Ngũ Giác Tràng, hai ngày nữa là chuyển qua đó. Tôi định đón anh đi làm cho tiện.”

“Phiền cô như vậy cũng không tốt. . . . .”

“Không phiền, bác sĩ Lâm vì một khách hàng mà tới ngày bốn ba, cũng tốn rất nhiều thời gian phải không? Nghe nói vợ anh lớn thì rất khó, còn anh kể thì cũng sắp có con, không tiện đón anh về nhà. . . . . Với lại họ chỉ là anh em dòng họ trong thôn thôi, cũng không thân lắm. . . . . không phải thế thì chắc họ cũng không phiền bác sĩ đâu?”

Tôi âm thầm thở dài. Chỉ có thể tổng kết lại:

1. cô ta không biết thân phận tôi. Này trách tôi đi, kết hôn cũng 3 tháng, hôm nay mới là lần đầu tiên lấy thân phận “Vợ” anh để xuất hiện. Mà Trần tiểu thư này không phải người trong team, đại khái còn chưa nghe được lời đồn.

2. Trần tiểu thư không biết bệnh tình của Tần Lộ. Mới có thể giải thích tâm lý hậm hực, khó chịu ngày thường là chứng tự bế đã lâu nên khó chữa trị.

3. Con gái ngày nay rất lợi hại, cho cô ta một chút manh mối liền có thể điều tra được nhiều như vậy. Đây chính là người ta thường nói “Tình trường như chiến trường, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

4. 5 giờ rưỡi rồi, chắc chắn không phải tới lấy xe.

Cho nên tôi cũng không vòng vo nữa. Mở miệng nói: “Không biết Trần tiểu thư biết bao nhiêu về bệnh trạng của Tần Lộ?” Giọng nói bình thường không phải dịu dàng.

Cô ta sững sốt, sắc mặt vừa chuyển, vừa cười, đại khái là đem tôi thành tình địch rồi.

“Bác sĩ Lâm, tuy rằng tôi không phải nhân chuyên nghiệp, nhưng tôi đọc qua không ít sách nói về loại này, đối với tình trạng của anh tôi cũng có biết đôi chút . . . . .”

“Nói như vậy Trần tiểu thư biết chứng cô độc là suốt đời?” Tôi ngắt lời. Tôi không lễ phép lắm.

“Hả?” cô không kịp phản ứng. Tôi biết, đa số người trong nước đều cho rằng chứng cô độc giống như “chứng tự bế”, nhưng trong lĩnh vực chuyên nghiệp thì “chứng tự bế” và “chứng cô độc” hoàn toàn khác nhau.

Tôi đột nhiên có chút đồng tình với cô ấy, giọng điệu cũng giảm xuống: “Trần tiểu thư, lòng tốt của cô tôi cực kỳ cảm kích, nhưng Tần Lộ là ‘chứng cô độc ở trẻ’, mang tính cả đời, tình trạng cũng phức tạp. Nếu cô muốn hiểu thêm thì tôi có thể cung cấp cho cô một chút tài liệu.” Tôi định đưa danh thiếp, Tần Lộ lại nắm không buông.

Tôi nhẹ nói: “Buông ra, buông tay, nói lòng một chút. . . . .” Anh vẫn không cử động.

“Ồ. . . . . Như vậy àh, chị chịu chỉ tôi một chút là được rồi, cảm ơn. . . . .” Cô ta thấy động tác của chúng tôi, sắc mặt khó coi, nhưng còn không chế được.

Tôi càng thêm ngại, đành phải nói thẳng: “Uh. . . . . Có thể, bây giờ. . . . . cô cũng có thể gọi tôi là ‘Tần phu nhân’. . . . .”

Sau khi lên xe tôi thở phào nhẹ nhõm, có chút thoải mái, lại hơi bất an. Tần Lộ ngồi lên xe vẫn cầm tay tôi, tôi không cách nào lái xe, đỡ anh một trận mới bằng lòng buông tay. Mở rộng tầm mắt nha . . . . .Uh, gần đây phát hiện, cường bức không tốt bằng dự đoán.

Còn có, tôi muốn đổi xe khác, Santana rất chật, âm thanh lại quá kém. . . . .

Nói nửa ngày quên chuyện chính rồi. Lần này công ty tìm tôi qua để thảo luận xem gần đây có thể cho Tần Lộ tan ca không. Vì công ty gần đây nhận được vài hợp đồng lớn, lập trình viên mới thì chưa lên tay, hi vọng có “Tiền bối” đủ năng lực dẫn dắt. Thời gian tăng ca về trễ nhất là 9 giờ rưỡi mỗi tối.

Tôi biết công ty IT khi nhận case thì một hơi làm liên tục bốn năm ngày là chuyện rất bình thường. Chỉ là Tần Lộ thuộc loại thông báo tuyển dụng đặc biệt, nhận trợ cấp nhà nước, công ty vẫn rất tôn trọng tình huống của anh. Lần này bác sĩ Mặc muốn thảo luận với tôi thử xem việc tan ca có khả thi không, trong đó có một chuyện khiến tôi rất quan tâm: kiểm tra thử xem anh có thể chấp nhận thay đổi mới không.

Cho nên tôi tính trở về dự dỗ anh một chút.

Về nhà cũng không còn sớm, phòng chừng cũng không kịp làm cơm, tôi nói với Tần Lộ tối nay mới về nhà, rồi dẫn anh ra ngoài dùng cơm. Lúc đầu về mặt anh giống như bị úy khuất vậy, có chút không muốn. Tôi im lặng nhìn anh, chờ xem nếu anh có chút gì đó không muốn tôi lập tức quay đầu xe trở về.

Anh đấu tranh một lát, nghiêng đầu hỏi tôi: “Thích?”

Tôi cố gắng gạt đầu.

Thành công lừa anh tới một nhà hàng Tây. Anh dùng dao nĩa còn giỏi hơn tôi. Ăn một nửa tôi ngại phiền, không muốn cầm dao đĩa đổi qua đổi lại nên trực tiếp lấy tay phải cầm đĩa, anh trừng mắt nhìn tôi, trong lòng tôi có chút lo lắng. . . . . không thể để anh đắc ý vênh vào ah.

Cuốn từ điển trên tay tôi không giúp được gì cho việc xác định định nghĩa của từ “Tăng ca”. Bất quá cứ dựa trên tình hình thực tế tôi cố gắng giải thích cho anh hiểu, chính là cơm chiều cũng không về nhà ăn, ở công ty tiếp tục lập trình một thời gian ngắn, khoảng thời gian này có thể là một hai giờ, đôi lúc sẽ tới ba bốn giờ. Buổi tối, công ty sẽ có xe trực tiếp đưa anh về nhà.

Lúc đầu anh rất do dự, đang nói cũng không thêm để ý tới tôi cứ chăm chú làm việc của mình. Thật vất vả tới lần thứ ba mới dỗ được anh ngồi xuống nghe tôi nói, anh cuối cùng cũng gật đầu.

Cho nên bắt đầu từ tuần trước, buổi tối anh ở lại công ty tăng ca. Tất cả đều bình thường, buổi tối khoảng mười giờ anh về nhà, lập tức đi tắm, nghe nhạc nửa giờ rồi ngủ. Vài ngày như vậy, anh không có bị mất ngủ, tình hình rất tốt.

Nhưng đến ngày thứ năm, khi tôi nhận được điện thoại thì cực kỳ hối hận. Tôi liền đón xe tới công ty anh, Chu đại ca đã đứng dưới lầu chờ tôi.

Vọt vào văn phòng, thấy một đồng người xa xa vây quanh vị trí Tần Lộ, không hề nói chuyện, khuôn mặt không chút biểu tình. Ngơ ngác nhìn trần nhà, lại vô ý thức dùng sức xoa xoa cánh tay mình.

Bác sĩ Mặc cầm điện thoại mở bài “Xuân chi ca”. Tôi xông vào, nhìn anh, anh lắc đầu ý là không rõ tình huống.

Tần Lộ uể oải ngồi ngay chỗ ngồi của mình, hai tay ôm lấy mặt và lỗ tai mình. Nước mắt lưng tròng, không còn ánh sáng.

Tôi chạy nhanh ôm lấy anh. “Tiểu Lộ! Tiểu Lộ, Tiểu Lâm ở đây, có nghe thấy không? Tiểu Lâm ở đây. . . . .”

Tôi nghĩ hết tất cả phương pháp dỗ anh. May mắn là anh không hề cáu giận chỉ là anh đem tất cả đau khổ của mình phong tỏa. Tôi dỗ nửa giờ, âm thanh hình như không có truyền tới não anh.

Anh hiện tại nhất định rất thống khổ. Anh đang sợ, anh đang trốn.

Vì sao anh lại sợ như vậy?

Tôi quá đặc ý vênh vào rồi. . . . . cứ ý mình đã quan sát anh trong một thời gian, tôi ý lại có bác sĩ Mặc ở công ty. . . . . Để mặc anh tăng ca, mặc dù quen thuộc với hoàn cảnh nhưng ban ngày và ban đêm đối với anh hoàn toàn là hai thế giới khác nhau.

Một giờ. Nửa quỳ nửa ngồi ôm anh, chân đều tê hết, cánh tay cũng tê, tâm cũng đau, muốn khóc quá. Không biết như thế nào nước mắt thật sự rơi xuống. Tôi vội vàng lau nước mắt. Gần đây quá thuận lợi rồi nên tôi lại trở nên yếu ớt như vậy.

Đột nhiên anh giật giật, hơi thả lỏng. Tôi lập tức tiếp tục.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ, Tiểu Lộ! Tiểu Lâm ở đây, Tiểu Lộ gọi Tiểu Lâm được không? Tiểu Lộ nói chuyện với Tiểu Lâm được không? Tiểu Lộ nghe thấy không? Tiểu Lâm đưa Tiểu Lộ về nhà được không?”

“. . . . . Lâm. . . . .” Anh cuối cùng cũng chịu nói, buông tay nhìn tôi. Không biết anh thấy gì, nhưng anh từ từ vươn tay kéo ôm tôi vào lòng. Tôi ôm lấy lưng anh, không ngăn được nước mắt.

Tôi vừa rồi hình như cũng muốn quên mất tất cả. Tôi vừa rồi nghĩ, nếu anh không để ý tôi, anh không nghe được tiếng của tôi nữa thì tôi sẽ không có biện pháp chăm sóc anh.

Gánh nặng trong lòng giải khai, thính giác của tôi cũng khôi phục, vừa rồi tôi hoàn toàn chặn lại mọi việc ở xung quanh, bây giờ từ từ khôi phục, tôi thật sự trở lại. Tất cả mọi người đều ở đây, một lập trình viên thấp giọng nói với Chu đại ca gì đó, Chu đại ca lại thấp giọng nói gì đó với bác sĩ Mặc, tôi thoáng ngước mắt nhìn bác sĩ Mặc, anh vẫn lắc đầu. Tôi cắn cắn môi. Anh chỉ chỉ phía sau tôi.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn, Tần Lộ ôm thật chặt, một chút cũng buông lỏng.

Chờ Tần Lộ buông tôi một chút đã sắp mười một giờ tối. Chân tôi đã đông cứng không thể đứng thẳng, dựa vào người anh.

Khuôn mặt anh vẫn ngây ngốc. Nhưng trong mắt đã có chút thần thái rồi, ít nhất nhìn thấy tôi, tôi gọi là anh, anh có phản ứng.

Đỡ anh đánh mặt khẩu mở màn hình, Chu Bất Ly vội vàng coi nội dung phần cứng, một lát sau kêu lên: “Còn trong thùng rác!”

Mọi người liền hoan hô, lập tức im lặng. Không khí rõ ràng buông lỏng rất nhiều.

Nguyên lai anh phụ trách chính trong team lần này, hôm nay anh đột nhiên bãi công rồi tự nhiên đem phần mềm làm suốt một tháng vất vả bỏ sau đó liền núp ngay chỗ ngồi không chịu đứng dậy.

Hôm đó về nhà đã là ngày hôm sau. Tôi mệt mỏi, anh cũng rất mệt. Ít, anh còn siết chặt tay tôi không buông. Rõ ràng đang ngủ, vẻ mặt vẫn còn rất ủy khuất.

Đây là lần đầu tiên anh chưa tắm mà đi ngủ rồi. Cũng là lần đầu tiên anh ngủ thẳng đến 12 giờ trưa mới tỉnh. Cũng là lần đầu tiên anh ôm người khác ngủ.

Bác sĩ Mặc xin lỗi tôi, nói vào ngày thứ ba Tần Lộ đã có một chút dấu hiệu, lúc cầu anh ấy ăn cơm, anh đã hai lần nhắc “Tiểu Lâm không ở.”

Chỉ là bọn họ không ngờ rằng “Tiểu Lâm không ở” lại nghiêm trọng vậy.

Tôi nghe xong không biết nên vui hay buồn.

Rất mâu thuẫn. Tuyên lệ giống như nhiều hơn trước, tôi ngồi trên thảm bên cạnh anh nghe nhạc, nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, nghe tiếng thở đều đều của anh, còn tôi nói nhỏ “Tiểu Lộ”, anh liền quay đầu nhìn tôi, tôi muốn khóc.

Anh đã học thêm một từ. Tay nắm chặt tay tôi, nhẹ nhàng hôn nước mắt tôi, nói một câu: “Không khóc.”

Tôi vốn muốn quay mặt đi. Lại không biết từ khi nào anh đã ôm lấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 13: Chết

Sau sự kiện “tăng ca”, tôi và Tần Lộ nghỉ ở nhà vài ngày. Tất cả mọi người đều tới thăm ta, không ai trách ta, chỉ có Thiên Ngừ nói một câu làm cho ta cả đêm không cách nào ngủ yên được. Câu nói ấy cứ lặp đi lặp lại trong giấc ngủ của tôi “Anh ấy không muốn rời xa chị” làm cho tỉnh ngủ, ngủ lại rồi lại tỉnh.

Đột nhiên tôi sợ thay đổi còn hơn anh. Nếu ngày nào đó thật sự “Tiểu Lâm mất”, anh sẽ làm sao đây?

Tôi chết, anh sẽ làm sao đây?

Mở nhật ký đi Tần ra, câu hỏi ấy luôn xuất hiện trong suốt cuốn nhật ký. Sau khi đi Tần nhập viện, tần số xuất hiện của câu ấy càng ngày càng nhiều, hình như đêm nào bà đều mất ngủ vì suy nghĩ. Mỗi đến ngày ấy, không biết trời cao đất rộng như thế nào tôi đột nhiên đồng ý với bà là sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy, bà mới không tự trách bản thân mình nữa.

Bắt đầu từ ngày đó, bà truyền lại sự tự trách cho tôi, chỉ là tôi không biết.

Hoặc là sớm hơn chút, ngày mà Tình Thiên nói với tôi người chồng chất phác của cô ấy không phải họ Tần mà là từ nhỏ được một người già tốt bụng nhận nuôi mới được như bây giờ, người già ấy chỉ có một đứa cháu ngoại bị bệnh tự kỷ ở trẻ, hỏi tôi có hứng thú gặp một chút không, và tôi đã dính chặt với anh và không có cách nào tách ra.

Lúc trước căn bản không nghĩ sẽ lúng sâu như vậy. Hai người anh, Tình Thiên, đi Tần và tôi thay phiên nhau cùng anh đi học, một tuần chỉ gặp mặt một hai lần, mỗi lần đều quan sát mang tính nghiên cứu, tôi nhìn anh, một chàng trai tuần tú cao lớn, thật đáng tiếc.

Tới khi anh lớn hơn, khung xương phát triển, giọng trầm hơn, lực tay mạnh hơn, tính cách cũng trầm hơn trước. Tôi ngần đầu nhìn anh, càng thấy đáng tiếc.

Sau này, trong hôn lễ, anh nhìn tôi mỉm cười, nhìn không khác gì người bình thường, tôi nhìn anh. Thật là đáng tiếc. Ngay sau đó tôi nói với bản thân, đó chỉ là giả, đó chỉ là cái xác được bao phủ bởi tình yêu cuối cùng của một người mẹ vĩ đại.

Bây giờ, tôi nhìn anh, anh quay lại ôn nhu nhìn tôi, cười với tôi, ngần đầu nhìn anh, tôi chỉ có thể thở dài. Đáng tiếc, có lẽ không phải tôi, anh có thể gặp một người tốt hơn, người ấy sẽ cùng anh tận hưởng hạnh phúc và tình yêu độc nhất vô nhị này.

Mà tôi? Vừa nhận nộ hôn của anh vừa lo sợ.

Mấy ngày nghỉ, công ty có gọi điện tới hỏi thăm, tôi dẫn anh quay lại công ty. Tất cả đều ổn, sau buổi tối hôm đó, anh chỉ có một chút giận dữ. Vài ngày sau anh liền thích ứng quay lại cuộc sống bình thường, đồng nghiệp của anh cũng quen việc sự trầm mặc và việc anh đem công việc về nhà làm. Bất đắc dĩ căn phải ở lại công ty trao đổi với mọi người, ta đều tới công ty với anh.

Chờ tôi sắp xếp lại mọi việc ổn thỏa hơn thì đó đã là việc của nửa tháng sau. Nửa tháng chính là 1/48 năm. Mà đời người thì có bao nhiêu năm.

Ta không muốn cứ bế tắc trong cục diện tiến thoái lưỡng nan này.

Bác sĩ Hoàng gọi điện cho tôi, tôi kể cho anh nghe tình hình chi tiết. Anh ta nói tôi cần một bác sĩ tâm lý, một người có kinh nghiệm. Tôi nghe theo đề nghị của anh ta và tạm hoãn lại luận văn tiến sĩ, khóa hết nhật ký của đi Tần vào tù bảo hiểm. Không muốn xem chuyện ở chung với Tần Lộ như một phần “Công việc”, tôi đã làm sáu năm, nên nghỉ ngơi một chút.

Anh ta nói tháng sáu sẽ tới Thượng Hải một chuyến, đến lúc đó gặp mặt nói chuyện.

Tôi đột nhiên có một ý nghĩ kỳ quái trong đầu, chỉ cần cố gắng tới tháng sáu là được. Bác sĩ Hoàng nhất định sẽ cho tôi một đáp án.

Ngày 7 Tháng 6 là ngày giỗ của đi Tần. Hải Dương Hải Lam và tôi dẫn Tần Lộ đi tảo mộ. Tần Lộ rất bình tĩnh, ngoan ngoãn hoàn thành một việc. Nhớ tới ngày đi Tần hoá táng, anh khóc thét lên đánh vào tấm cách thủy kính, đập tới cả đầu đầy máu, hai anh em Hải Lam cũng không thể giữ được anh.

Hôm nay anh bình tĩnh như vậy. Có lẽ anh không biết trong hủ tro cốt nhỏ đó chứa người anh yêu nhất trên đời này, trong thế giới của anh chỉ có duy nhất anh và “Mẹ”.

Nhớ tới đêm hôm qua, tôi trình trọng nói cho anh biết, cha ruột của anh, người ba thật sự của anh đã qua đời gần hai tháng. Anh không hiểu, anh còn hỏi “chết” là gì, tôi do dự một chút muốn tìm ra một cách giải thích để anh không bị tổn thương.

Giải thích rất nhiều lần.

Chết chính là một người không có hô hấp, không có cách nào nói chuyện, không thể ăn cơm rồi nằm yên, và “Vĩnh viễn” rời đi, đến một chỗ mà bây giờ Tần Lộ không thể tới.

Chết chính là một người làm xong hết mọi chuyện và ngủ cực kỳ im lặng.

Giải thích này không rõ lắm nên anh cũng không hiểu, cuối cùng tôi đành phải bỏ thêm một định nghĩa vào: chính là giống như mẹ vậy, đi một chỗ rất xa, không thể trở về gặp Tần Lộ.

Anh nghe xong, nhìn tôi, nhìn rất lâu, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng mắt chứa đầy thống khổ làm cho hình dạng tôi cũng méo mó. Cuối cùng anh ôm lấy tôi mười mấy phút sau cũng không chịu buông tay.

Chàng trai chính chắn này ôm bờ vai tôi khóc không ra tiếng. Tôi đột nhiên cảm giác mình có ý chí quá sắt đá. Chúng tôi đều còn trẻ căn bản không cần lo chuyện “chết” nhanh như vậy.

Anh không phải là không biết, anh không phải là không biết đau, anh chính là không biết cách nói, không biết làm thế nào để thể hiện ra. Không biết thì thế nào, chuyện đó quan trọng lắm sao? Chỉ cần tôi hiểu là được rồi sao? Chỉ cần tôi hiểu.

台风 Chi là nếu tôi chết?

Tháng sáu có mưa. Ở Thượng Hải nhiều năm rồi, mỗi lần đều cười mưa ở đây quá keo kiệt không bằng một nửa Quảng Đông.

Hậu ấu khinh địch chính là dẫn Tần Lộ đi dạo phố bị mưa to ướt cả người. Anh và tôi cùng bị trúng mưa, cơ thể anh tốt hơn, tắm nước nóng xong là không có gì mà tôi lại bị cảm.

Tôi không phải sợ đi khám bệnh mà là hôm qua ở viện phúc lợi nhận một bệnh án đặc biệt, ngày kia phải gặp mặt rồi, tôi không muốn đem nó giống như một quả banh đá qua đá lại, càng không muốn đánh trận mà không có chuẩn bị trước, vì thế tôi chỉ uống một chút thuốc rồi ngồi trong phòng xem hồ sơ.

Không nghĩ tới ngày hôm sau rồi giường, cả người như nhũn ra. Amidan sưng rồi.

Hôm nay là Chủ nhật mà, may mà có mưa, liên lạc với Mục Sư trước, Tần Lộ không đi tới. Tần Lộ cũng đáp ứng rồi.

Ban ngày ăn một sớm một chút là được; giữa trưa không còn sức nấu cơm đành phải kêu Hamburger cho anh. Tự mình uống nhiều nước một chút. Tần Lộ càng ngày càng hiểu chuyện rồi, thấy tôi đi cũng không xong cũng biết đi lên lầu, rót nước cho tôi uống. Còn có thể một mình ngồi xem sách cả buổi.

Bất quá đến tối tôi thật sự nhịn không được. Tôi kêu anh tự nấu cơm ăn. Nhìn mưa to bên ngoài còn chưa ngừng, tôi hơi lo, tốt hơn là nhắn tin cho Thiên Ngự thông báo một chút, nhờ họ sáng mai tới mình. Lại gửi tin nhắn cho Hải Dương và Tinh Thiên, nhờ họ tới bây giờ tôi gọi điện cho Tần Lộ, nhờ anh đọc sách.

Gửi tin nhắn xong mắt tôi hoa cả lên, ngã xuống giường. Miệng hơi khô nhưng nói không ra tiếng. May mà trên đầu giường còn ly nước hồi nãy Tần Lộ vừa rót, trong tủ còn có thuốc hạ sốt.

Nghỉ ngơi một chút, chờ ổn hơn một chút rồi ăn để còn uống thuốc nữa.

Mơ màng lơ lơ nghe có tiếng là khóc. Tôi cố gắng mở to mắt, thật vất vả mở ra, trước mắt tối sầm giống như vừa bất tỉnh. Lúc này “Àm ảm” một trận âm thanh rối loạn, không biết cái gì bị vỡ, tuy rằng tôi muốn biết lắm nhưng không thể mở mắt ra. Qua một lát nghe thấy tiếng hét của Tần Lộ, tôi nghe đến nổi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cố gắng ngượng dậy. Bây giờ tôi mới thấy căn phòng này quá lớn, bước từng bước xuống lầu, nghe thấy tiếng la hét của Tần Lộ, càng xuống tới gần phòng khách cái đầu càng nặng. Chân tôi mềm nhũn, không còn sức lực, mà trong lòng thì cực kỳ hoảng. Âm thanh vọng vào tai rất đau, nhưng đầu không có cách nào suy nghĩ, biết anh đang tự tổn thương bản thân, nếu tôi không tới bên cạnh anh, có lẽ anh sẽ tự giết mình luôn.

Đại khái là thân thể mất nước, mắt tôi khô hết muốn khóc cũng không còn nước mắt.

Nhanh xuống tới lầu một, tôi nhìn thấy anh! Hai tay anh ôm lấy đầu, bịt chặt lỗ tai mình, hét lên rồi dùng sức đập đầu vào cột tường. Mỗi lần đập vào trên tường lại xuất hiện một vết máu. Càng khó chịu tôi càng cố gắng đi cuồng.

Liên tục lăn xuống mấy bậc cầu thang. Anh như ong như không biết đau vẫn đập đầu vào tường như vậy, cứ làm đau bản thân mình.

Xuống một chút.

Cổ tay đau nhức. Ngược lại tôi tỉnh hơn. Dù dễ nhắc nhở mình phải áp chế tri giác, cơ thể anh cũng chịu đau như vậy chỉ là anh không có cảm giác thôi nên mới tổn thương bản thân mình nhưng lại khiến tôi đau muốn chết. . . . . Nếu tôi còn không ngăn cản anh. . . . .

Lần nữa tỉnh lại, trần nhà trắng. Sau khi khôi phục ý thức, đầu tiên tôi cảm thấy cơ thể rất đau, tôi còn sống.

Nước biển truyền vào cơ thể lập tức chuyển thành nước mắt tuôn ra ngoài.

Tôi vẫn chưa có cách nào nói chuyện được, nhưng Thiên Ngữ biết tôi định hỏi cái gì. Cô ấy nói Tần Lộ ở một phòng bệnh khác. Anh bị thương, nhưng tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng. Bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho anh nếu không thì không ai cản được anh ấy.

Sau đó cô ấy khóc còn nhiều hơn tôi nữa: cô ấy nhận được tin nhắn liền thấy không ổn, cầm chìa khóa dự bị tới nhà tôi gặp Hải Dương và bảo vệ đang nạy cửa. Bọn họ vừa đi vào phòng đều hù chết, mặt đất đầy máu, hầu như mọi thứ đều bị hư hết, một mảnh tĩnh mịch. Bọn họ không ngừng gọi tên tôi và Tần Lộ nhưng không ai trả lời. Mãi đến khi tìm được bọn tôi trong tủ quần áo và tôi đã bị ngất đi.

Lúc ấy tôi dựa vào trước ngực và ôm chặt anh.

Không biết tôi trước khi mất đi ý thức đã nhào tới ôm anh hay là sau khi bị hôn mê được anh ôm chặt.

Cũng không quan trọng. Tôi vẫn chưa thể nói chuyện, trong lòng ngàn lần muốn gọi tên “Tiểu Lộ”.

Tôi đã biết, sống chết không quan trọng. Sống chết của mình càng không quan trọng. Nếu tôi chết, anh cũng sẽ không cô độc một mình chịu khổ.

Ngày di Tần hoả táng, sau khi bụng chịu một cú đánh của anh rồi ôm lấy anh.

Tôi nằm trên giường suốt hai ngày mới có thể nhúc nhích, nhưng cổ họng còn chưa khôi phục, bác sĩ chỉ cho phép tôi ra khỏi phòng bệnh thăm anh. Mỗi ngày anh đều bị tiêm lượng thuốc an thần vừa đủ, bằng không anh vừa tỉnh lại đây khóc náo.

Trên tay anh vẫn loang lổ vết máu, tôi biết, đó là do anh vừa mới cào vào tay mình.

Tim anh chắc là rất đau, nhưng anh không biết làm thế nào để giải tỏa loại đau này, cho nên anh thể hiện bằng làm đau cơ thể mình.

Ngoại trừ giọng nói của tôi thì anh không nghe thấy tiếng ai nữa. Bọn họ đều nói như vậy. Tôi sốt ruột nhưng cổ họng khôi phục rất chậm. Mới vài ngày, anh đã gầy một vòng.

Tôi không muốn khóc nhưng không biết tạo sao nước mắt lại rơi xuống. Thiên Ngữ nói nếu tôi khóc sẽ hại cho mắt hoặc vì khóc mà sưng hết cả mắt, Tần Lộ nhìn thấy thì cảm xúc lại không ổn định. Tôi nhất định phải nhanh chóng khôi phục lại, cố gắng lhoi6 phục lại.

Trên cái thế giới này, người anh yêu nhất chắc là tôi.

Ngoại trừ tôi không ai có thể nhận tình yêu độc nhất vô nhị này của anh. Ngoại trừ anh cũng không có ai đáng để nhận tình yêu độc nhất vô nhị của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14: Mê cung

Hai tuần sau chúng tôi xuất viện.

Lại phải thêm một tháng nữa mọi việc “khôi phục lại bình thường”.

Bây giờ nhớ lại, tôi cảm thấy mình giống như gặp phải ác mộng vậy. Con ác mộng này đã lưu lại một vết thương khá nặng trong lòng anh, tôi không biết đó nặng tới đâu, nhưng bây giờ anh càng im lặng hơn, nói chuyện với anh cả buổi cũng chỉ đỡ anh nói được một hai từ. Phạm vi hoạt động của anh cũng thu hẹp lại, trước đây anh chịu ra ngoài cùng những người khác nhưng bây giờ ngoại trừ anh Hải Dương thì không thêm để ý tới ai nữa. Ngay cả mấy món trăn miệng của Thiên Ngữ cũng không thể đỡ được anh.

Cuộc sống như rơi vào một cái hố đen vậy, nó như một mê cung vậy không hề có điểm đầu cũng như điểm cuối. Đi thế nào chẳng nữa cũng trở lại chỗ cũ, dù biết rằng sẽ quay lại đó nhưng vẫn phải đi tiếp.

Vì bạn đồng hành là anh. Nếu không bước mọi chuyện coi như xong và chấm dứt tại đây. Không còn cái gì nữa.

Vết thương của anh một nửa được che đi bởi mái tóc bồng bềnh, nhưng nửa kia không được che, mỗi khi nhìn vào tôi lại thấy đau đớn. Vết thương trên tay anh cũng từ từ lành lại. Nếu ngày hè anh mặc áo tay ngắn thì cũng không dạo người, chỉ là khi nhìn kỹ thì vẫn thấy từng đoạn tua vừa nhỏ vừa dài chạy dọc trên cánh tay.

Những khoảng khắc ngọt ngào trước khi gặp chuyện không may, đó như một miếng mồi ngon làm tôi cứ hi vọng xa vời.

Những nụ cười, những ánh mắt ôn nhu và cả những cái hôn trong sáng tùy hứng. Nhưng bây giờ những hình ảnh ấy như bọt xà phòng tan hết. Vì tôi đã đi một bước sai lầm, tôi đã tổn thương đến anh.

Anh đang trốn trong một vỏ bọc. Nơi đó có thể đầy ánh sáng hay là nơi tối tăm, thậm chí đó có thể chứa những ánh sáng hỗn loạn. Nhưng tôi vào không được và anh cũng không chịu đi ra.

Chỉ còn cách là chờ.

Tôi im lặng ngồi bên anh nghe nhạc cả buổi chiều, anh không có ý định chơi xếp hình, thậm chí cả tiếng đồng hồ cũng không ngẩng đầu nhìn tôi lấy một lần. Hai người ngồi rất gần nhưng tôi không cảm nhận được nét thân thiết trong ánh mắt của anh.

Nếu so sánh xem ai khổ hơn, có lẽ tôi được nhiều người đồng tình hơn phải không? Người bị xem nhẹ, rồi mất cả giác quan có lẽ là tôi.

Tôi vẫn biết đó là cách anh thể hiện đau đớn của mình. Hoặc có thể nói rằng, anh muốn bảo vệ bản thân bằng cách quên đi đau đớn.

Đây chính là tình yêu của tôi và tin chắc nó mãi tồn tại.

Yêu rốt cục là cái gì? Là quá trình hay là kết quả? Đau khổ “không thể yêu” là gì, đó là không thể chấp nhận khổ sở khi yêu nữa hay là không biết cách thể hiện đau đớn nó?

Và trước mắt tôi đây chỉ có thể một mình bước tiếp. Nếu tôi cứ phải tiếp tục như vậy tới suốt đời, vậy thì suốt đời luôn. Tôi yêu đủ rồi, khóc lẫn cười đều đủ cả, không thiếu thứ gì. Nếu anh cứ ngủ yên như vậy cũng không phải không tốt. Vì có lẽ khi anh tỉnh sẽ nhớ lại ác mộng.

Không may tôi hay anh.

Hoặc cả tôi và anh đều không nghe thấy giọng đối phương thì sao?

Có lẽ anh đang đứng ở đâu đó gọi tôi mà tôi lại không có cách nào nghe thấy.

Chủ nhật, buổi sáng đi lễ. Bây giờ nơi duy nhất làm cho anh an tâm có lẽ là cái nhà thờ nhỏ này. Vì nó là nơi theo anh từ nhỏ tới giờ mà không hề thay đổi. Đặc biệt là khi thánh ca vang lên, anh nhắm mắt lại nghe những giọng hát khác nhau nhưng tôi lại nhìn thấy trên mặt anh một nét thỏa mãn.

Ăn xong cơm trưa, tôi không biết làm gì nữa vì anh đã dọn hết.

Buổi chiều Thiên Ngừ tới chơi.

Lúc nằm viện tôi đã đưa chìa khóa dự phòng để nhờ cô ấy tới sửa sang lại mọi thứ trong nhà. Tất cả đều hoàn hảo, ngay cả tấm thảm lúc trước không có bây giờ cũng thêm vào. Lúc Tần Lộ về cũng không để ý, có thể an vẫn còn mê mẩn hoặc là anh không thêm để ý.

Có người bạn xấu như vậy tôi cũng thấy vừa lòng. Lúc đầu cô ấy định tổ chức hôn lễ vào tháng sáu nhưng bây giờ đã hủy bỏ và chỉ đi đăng ký kết hôn thôi.

“Tần Lộ đâu?” Cô ấy nhìn căn phòng trống rồi hỏi tôi.

“Trong phòng đọc sách.”

“Ờ.”

Im lặng không phải là vàng, mà là dao. Nên tôi tạo đề tài nói chuyện:

“Không đi hưởng tuần trăng mật à? Bây giờ chị cũng không sao rồi, còn có tụi Hải Dương nữa mà.”

Nói tới đây mới nhớ, trong lúc tôi nằm viện thì Tình Thiên đã sinh con. Mẹ con đều khỏe mạnh.

“Chị mua bảo hiểm.” Cô tránh đề tài của tôi.

“Đúng vậy ...” Đoạn Tiên Hành hứa với tôi là không nói ra vậy mà cũng nói. Đúng là một vật trị một vật.

“Chị.... haiz...”

“Tiền ba anh ấy đưa, chị giữ cũng không biết dùng làm gì.”

“Mua một lúc ba phần bảo hiểm nhân thọ ... mà người được lợi cũng không phải chỉ có Tần Lộ ... Tóm lại chị đang nghĩ gì vậy?”

Cười cười. “Đừng nói cho nhóm Tình Thiên biết.”

Người được lợi là hai anh em nhà Hải Lam.

“Còn em đâu?”

“Em đâu thiếu tiền ... Với lại cũng không liên quan tới em. Thôi chuyện này sau nói tiếp.”

“Nói sau là sao .... Phân chia hết tất cả tài sản, chị giống như đang tự rửa mình chết...”

Nói tới đó, cô liền dừng lại. Giống như nói trúng một từ kiêng kỵ gì đó, không tự chủ được ngẩn đầu nhìn lên trên. Tần Lộ tất nhiên không khước lại xuất hiện đúng lúc thế, có xuất hiện cũng chưa chắc nghe thấy, mà 2co1 nghe thấy cũng chưa chắc gì có phản ứng.

Tôi cười, tôi còn trẻ chuyện sống chết thì còn lâu mới tới. Cô ấy có chút giận, hất đầu không thèm nhìn tôi. Một lúc sau không biết bị gì lại khóc, rồi cọ mặt vào người tôi. Tôi đưa khăn giấy cho cô ấy, hai người ngồi cạnh nhau.

Tình cảm của con người tóm lại là cái gì? Cô ấy vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi khổ trong lòng tôi mà nỗi thống khổ đó chỉ có mình tôi mới hiểu được. Vậy mà nước mắt của cô ấy lại khiến tôi vui hơn.

Giống như một dây chuyền vậy. A đau vì B khổ, C thấy A đau vì B khổ cũng buồn theo. Tình cảm cứ vậy mà trào ra không cần biết có quan hệ gì với nhau không nhau nhưng cũng buồn theo. Chỉ cần một bên đứt ra thì không tiếp tục nữa, và ngược lại, yêu hay khổ đau đấng động lại.

Hôm qua, hôm nay, hôm sau. Là tuần hoàn hay thay thế nhau.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 15: Nước mắt

Tháng bảy, nóng. Tháng tám, nóng. Tháng chín, nóng. Tháng 10, nóng.

Tháng mười một, cuối cùng cũng hạ nhiệt một chút. Mùa thu Thượng Hải là đẹp nhất. Đương nhiên đó cũng chỉ là thuyết tương đối thôi, tới mùa thu thì người Thượng Hải ít nóng tính hơn. Bất quá ánh nắng dần dần ít hơn, lá cây rơi cũng không ít.

Mùa này, người tự sát so với hai mùa trước thường nhiều hơn.

Đặc biệt là những người bị vấy giữa tuyệt vọng và kỳ vọng

Tôi im lặng nghe. Nghe người khác khóc cũng là một nghệ thuật. Mỗi người có một cách khóc khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, nguyên nhân cũng khác nhau. Trong tiếng khóc có sự lên xuống và thiếu thốn, giống như có thể nhìn thấy được khái quát của một đời người.

“..... Ngại quá. .... Tôi thật sự. ....” bà Lý cuối cùng cũng ngừng một chút, nức nở muốn nói chuyện. Tôi mỉm cười, đưa khăn giấy cho bà. Bà tiếp nhận, yên lặng lau nước mắt.

Cái gọi là ngoài ý muốn, chính là chuyện xảy ra mà ta không thể chủ quan không chế được. Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn thì bốn tháng trước tôi đã liên hệ bà ấy. Tôi không biết giúp được gì không nhưng ít nhất tôi có thể dẫn đường để bà ấy khóc.

Định nghĩa của nữ cường nhân chẳng qua chỉ là dùng trước mặt người khác. Huống chi bà cũng chỉ là một người mẹ.

Con gái bà cũng là đứa bé bị “chứng cô độc”, bảy tuổi còn chưa thể nói, hành vi cực kỳ dã man. Phương pháp duy nhất có thể giúp bé im lặng là bài hát chủ đề của Titanic. Nhưng đặc biệt hơn người là chữ hoặc người gặp qua thì không bao giờ quên, có thể viết một câu đầy đủ, trao đổi bình thường với mọi người cũng dựa vào cái này, nhưng đó là khi tâm trạng bé ổn định.

Bà nghe qua tình trạng của tôi, khẩn cầu tôi chữa trị giúp con gái mình. Tôi băn khoăn, tôi không phải một bác sĩ tâm lý thành công, mà tôi cũng không phải bác sĩ, luận văn tiến sĩ của tôi còn chưa được chấp nhận, trước mắt vẫn bảo trì một năm. Mặc dù lấy được học vị thì đối với tư cách là bác sĩ tâm lý tôi còn cách một khoản rất xa.

Hoặc là có thể nhờ bác sĩ Mặc.

Nhưng dưới cái góc nhìn của một người bạn thì tôi không mong anh ấy bị cuốn vào chuyện này. Anh ấy có vấn đề của mình. Bác sĩ tâm lý cũng là người mà, không phải sao?

Một khi chấp nhận trị liệu cho con gái của bà Lý, vậy đó có thể xem là chuyện cả đời.

Tôi thấy qua một ca bệnh, cái này thường dùng để duy trì niềm tin cho người thân bệnh nhân. Một cậu bé người Mỹ, bảy tuổi mới tìm được bác sĩ chấp nhận trị bệnh cho cậu, mười ba tuổi rốt cục nói được từ đầu tiên là “Không”, sau đó, thành công đọc xong đại học, kết hôn sinh con. Nửa đời trải qua

không khác gì người bình thường.

Tôi không muốn dấu ca bệnh ấy với bà Lý. Nhưng đó là trường hợp đặc biệt. Hơn nữa bây giờ tôi đang cầm một cuốn nhật ký, ta nhìn thấy một câu trong đó liền cảm thấy khó thở: “. . . . . bác sĩ từ trong phòng đi ra, ôm chặt tôi, khóc, ông ấy nói ‘ cậu bé cuối cùng nói được một chữ no, một chữ no thôi cũng phải dùng hết chín dây thần kinh, trời ạ, bé nói một từ no. . . . . ’”

Nếu tôi vẫn là tôi của sáu năm trước, nhất định sẽ tràn đầy nhiệt huyết mà nhận. Nếu như là tôi của bốn tháng trước, cũng sẽ tích cực giúp bà ấy. Nhưng là ta của bây giờ chỉ đáp ứng làm cố vấn cho bà Lý, cố gắng chỉ bà, cố gắng khai đạo bà.

Tâm lòng rất nhỏ, lực cũng không nhiều, tầm nhìn cũng có hạn. Luôn luôn có một chuyện khiến mình bất lực.

Tiền bà Lý đi, cảm xúc có điểm tệ. Hôm nay tôi cũng không nghĩ sẽ quấy rầy bác sĩ Mặc, bác sĩ Mặc bây giờ là bác sĩ tâm lý cá nhân của tôi. Cái gọi là cá nhân, cũng không phải là đưa tiền, chính là thường xuyên tâm sự. Thấy còn chút thời gian liền đi dạo một chút. Tờ rơi giới thiệu một tiệm cắt tóc mới mở.

Về nhà, tắm rửa. Khi ra, anh đã ở phòng bếp. Tôi xoa tóc, ngồi nghe nhạc. Vừa rồi mua được hai đĩa CD, hợp tấu của Hoàng Diệu Minh. Anh không có đĩa này nhưng bên bán đĩa lậu cũng thật tình mắt, chép hết các bài hay vào đĩa.

Bài 《 gọn sóng 》 của anh ta cũng có nét độc đáo của Vương Phi.

Tôi chỉnh lại âm thanh một chút. Vừa đủ để giọng truyền cảm mà nhẹ nhàng của Hoàng Diệu Minh bao quanh mình, lại không làm cho màng tai của Tần Lộ bị đau nhức.

Sợ bị kịch tái diễn, nước mắt càng đẹp thì ta càng không thể chạm vào.

Tần Lộ bước đi tựa hồ không phát ra tiếng động, xưa nay đã như vậy. Cho nên tôi nhận ra anh đang bên cạnh thì bài hát cũng vừa nghe xong. Tôi vội vàng tắt nhạc.

Anh nhìn tôi, dường như. Vì lâu lắm không đối diện với anh, ánh mắt của anh nhìn tôi, có chút xa lạ.

Tôi bình tĩnh nhìn anh. Chính xác mà nói, tôi không hề nghe thấy tiếng gì hết, một vật như chết lặng. Nhìn hoài cũng có chút mệt, cho nên tôi nghĩ mình có nên cười không mà nếu cười thì có dọa anh chạy mất không.

Trong khi tôi đang lo suy nghĩ, đột nhiên anh đưa tay lên, sờ sờ tóc tôi

.

“ . . . . . Tóc. . . . . ”

Giọng rất trầm, thậm chí có điểm nặng. “Tóc”, từ này tôi đã dạy anh, vì sợ anh không quen thuộc các tiệm cắt tóc. Anh còn nhớ sao. Đương nhiên, bình thường anh học được cái gì thì sẽ không bao giờ quên.

Vẫn là nháy mắt. Con người dù suy nghĩ nhiều đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là trong nháy mắt. Tôi nở nụ cười.

“Uh. . . . . tóc Tiểu Lâm cắt đi.”

Tóc rất dày, rất đen, rất dài. Bây giờ cắt đi, còn cắt một đoạn dài, thoát nhìn trẻ ra năm tuổi, đây là nhà tạo mẫu tóc nói, tuy rằng anh ta không dự được tôi nhuộm tóc nhưng miệng anh vẫn rất ngọt.

Mắt anh lung lay xuống. Không, chính là bóng anh hơi hạ xuống. Không biết là tôi động, hay anh động. Nhìn thẳng hoài luôn mệt, bởi vì cuộc sống không phải phim có thể dùng kỹ thuật để chỉnh dừng.

“Tóc.”

Lúc này đây anh không do dự nữa. Nói rất rõ ràng.

“Tiểu Lâm, cắt, tóc.” Tôi nặng từng chữ, Cố gắng đọc nhấn rõ từng chữ, khuôn miệng cố gắng để đúng.

“Tiểu Lâm, cắt, tóc.” Tôi lặp lại lần nữa.

“Tiểu Lâm, cắt, tóc.” Tôi lặp lại một lần nữa.

Hắn không có há mồm đi theo nói ý tứ, không có, hoàn toàn nhìn không tới có ý tứ này. Ta im lặng, mân khăn.

Tay anh nhẹ nhàng lướt qua đuôi tóc. Tóc không biết có tri giác không? Đại khái quá dài rồi, mặc dù có, dòng điện vật ký mỏng manh hình như đụng nhẹ vào da đầu ôi.

Không biết bao lâu. Có thể tính bằng giây lại có thể tính bằng phút. Anh cuối cùng cũng rút tay đi. Không kịp nghĩ, tôi liền bắt lấy tay anh.

Tôi cực kỳ hi vọng tay anh dừng lại như vậy.

Hành động trước tư duy. Nếu tư duy đi trước, tôi chắc chắn sẽ không bắt lấy tay anh.

Ánh mắt anh có chút không đúng, không biết là khổ sở hay tức giận. Tôi nhìn con người anh có chút khêu tán.

Tôi biết mình dùng sức hơi mạnh, đốt ngón tay đều đau cả lên. Anh dừng lại một chút, hay bắt đầu phản kháng. Cảm giác được anh muốn rút tay về, trong nháy mắt đó tôi mất đi dũng khí.

Ngồi xổm xuống, nước mắt lập tức trào ra. Dần dần ướt hết cả mặt.

Cái gì ta đều dự cảm được chỉ là không muốn trở hai mắt nhìn vận mệnh buông xuống như vậy.

Con người chính là thích lừa dối mình. Tôi chỉ là một cô gái bình thường

Ngồi khóc không biết bao lâu. Mỗi người đều tự động che đi hình ảnh và âm thanh mình không muốn biết tới. Tôi nghe tiếng khóc của mình, loại này có phải tiếng khóc không, có phải giọng mình không, bởi vì không mở miệng cho nên giọng có chút trầm lại quanh quẩn.

Thật lâu không khóc qua. Suốt một tuần không nói tôi lại có thể khóc nhiều như vậy. Mà may mắn một tuần sau khi anh tỉnh lại, không tiếp xúc với người ngoài, bóng ma cũng vơi dần.

Tôi chỉ còn lại dũng khí và sự chịu đựng. Còn có thể duy trì bao lâu?

Đột nhiên một bàn tay gầy đưa lên khuôn mặt lạnh băng của tôi, vuốt ve một chút, lại rút về. Tôi hoảng sợ, ngẩng đầu, không biết khi nào anh đã ngồi xổm xuống rồi, nhìn cánh tay kia, lại nhìn tôi.

Có lẽ là thắc mắc sao.

“ . . . . . Nước mắt.” Cái mũi nghẹn rồi, phát âm không rõ ràng lắm, bất quá tôi vẫn mở miệng.

Anh ngoảnh mặt làm ngo, chẳng qua vẫn “Nhìn” tôi.

“Nước mắt.”

Nước mắt chảy tới miệng, cũng không mặn lắm.

Lần thứ ba, tôi miệng mở lớn hơn, thật sự chen chúc không ra tiếng. Tôi biết nếu để cái gương trước mặt chắc chắn xuất hiện một cảnh tượng rất kinh dị.

Anh đứng dậy đi rồi. Nguyên lai cơm đã dọn xong. Anh ngồi vào vị trí của mình, chờ tôi.

Rất nhiều thứ ngậm xuống, không chỉ thân thể. Chờ tôi phục hồi lại tinh thần thì chân cũng tê dần. Anh vẫn ngồi bên bàn, chờ tôi. Bất quá đó chỉ là thói quen, có lẽ là thói quen.

Tôi rót ngồi xuống ghế. Anh cầm lấy chiếc đĩa ăn cơm. Cơm đã nguội lạnh, anh vẫn ăn. Bụng tôi cũng đã đói, cho nên tôi cũng ăn. Nhưng cơm lạnh ngậm trong miệng, không thể nuốt xuống.

Nước mắt rơi vào chén cơm. Tôi không ngẩng đầu, không biết anh có ngẩng đầu nhìn tôi không. Anh sẽ không ngẩng đầu nhìn tôi, cho nên không biết nước mắt rơi rơi vào cơm sẽ có màu gì.

Đã đến giờ. Tôi trở lại phòng của mình, mở nước đầy bồn tắm. Tôi quyết định bỏ thời gian dạy học của hôm nay. Tôi biết tôi làm việc quá cảm tính là thất trách, bất quá tôi hi vọng mình có thể ổn khi ngâm mình trong nước ấm. Dù sao anh bây giờ sẽ không vì tôi không xuất hiện mà táo bạo bất an nữa. Mấy tháng này, mỗi buổi tối, một giờ này đối với tôi mà nói quả thực là dày vò. Tôi chỉ có thể ngồi bên cạnh nệm anh đọc sách. Đi qua đi lại mấy lần mà anh cũng không hề có phản ứng.

Đã điều trồn đủ rồi, xuống lầu.

Giọng Hoàng Diệu Minh. Bởi vì có chút khoảng cách, âm thanh lại hơi nhỏ, thanh âm anh ta có chút mơ hồ. Giống như bị một màng sa che lại.

Tôi đứng bên cầu thang, dựa vào tay vịn.

Cuối cùng là 《 gợn sóng 》 trong không khí lẫn lộn.

Một bản nhạc kết thúc, anh tắt máy. Anh vốn không thích nghe tiếng người hát.

Anh không thay CD khác cũng không làm gì. Liên như vậy ngồi đó, vẫn không nhúc nhích. Tôi không yên lòng, đi ra phía trước.

Anh ngẩng đầu, mặt quay lưng về phía tôi, hai mắt chạm nhau.

Mặt anh đầy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 16: Rời đi

Nếu đó là ảo giác thì cực kỳ tàn nhẫn. Lý tính của tôi nói với bản thân, nước mắt mà hôm đó tôi nhìn thấy không phải nhìn lầm, nhưng điều đó đối với tôi càng tàn nhẫn hơn.

Ngày hôm qua, hôm nay và ngày hôm sau. Ngày tháng cứ thay đổi hay có thể nói đó luân phiên nhau.

Vì sao không phải nhìn lầm?

Tháng mười hai, lạnh. Mùa đông ở Thượng Hải không có tuyết rơi nhưng trời sẽ mưa, nhiệt độ thấp. Nếu không duy trì được nụ cười thì con người rất dễ ẻo lả, cho nên phải biết tận hưởng và tạo ra những chuyện vui vẻ.

“Tiểu Lâm mập lên rồi.” Chu đại ca nhìn tôi liền nói. Tôi nở nụ cười: “Thời tiết lạnh, dễ dàng béo lên. Con người cũng là một loài động vật mà.”

“Phải không?” Chu đại ca tin là thật nói, “Tên kia sao lại không được miếng thịt nào vậy.”

Tôi cười to. Bởi vì phía sau đang có một khuôn mặt lạnh lùng trừng anh ấy. Nếu ánh mắt có độ ẩm, tóc anh nhất định bị cháy kết.

” ‘ Tên kia ’ là ai vậy anh?”

Tôi tiếp tục cười, nhưng hơi nhịn xuống chút.

“Tiểu Âm đừng cười nữa được không?” bác sĩ Mặc cuối cùng cũng xin tha, “Hôm nay anh gọi em tới là có chuyện quan trọng cần nói cho em biết.”

ok, ok. Giỡn như vậy cũng không tốt lắm

Ba người ngồi vào chỗ mình. Bác sĩ Mặc lấy ra một túi văn kiện rất dày. Hôm nay anh cố ý nhờ Hải Dương dẫn Tần lộ qua bên đó chăm sóc để tôi có thể có thời gian một chút. Không biết chuyện gì quan trọng mà bí mật như vậy, không thể để Tần Lộ ở bên cạnh.

Mấy tháng này, tình trạng của Tần Lộ anh ấy còn hiểu rõ hơn tôi. Trong công ty tuy rằng có nhiều người nói ra nói vào, nhưng mối quan hệ đồng nghiệp thì cũng tương đối dễ xử lý hơn chuyện tình cảm của tôi, sau một tháng không đi làm, bây giờ mọi chuyện đã khôi phục lại như bình thường. Nghe nói gần đây còn có khi anh cùng đồng nghiệp chơi Warcraft, anh dùng kỹ năng vi tính của mình và lỗi trong hệ thống game để không chế sinh quái, điều động và ứng dụng chiến thuật chờ “Nhân tính” thao tác kỳ thật cũng là một loại “Lựa chọn tiến hành”, tuy rằng không phải cực tốt, nhưng đối phó với đối thủ bình thường vẫn được. Nếu người đầu với mấy thì anh thậm chí còn chiếm ưu thế hơn.

Anh cũng khôi phục tín nhiệm như trước khi đối với những người bên Hải Dương. Tương đối đặc biệt là lúc trước anh và Thiên Ngưu là thân nhất, bây giờ lại không thêm nhìn.

Hiện tại phân tích gì đó tôi đều giao cho bác sĩ Mặc làm, tôi chỉ làm theo những gì anh ấy hướng dẫn thôi. Ở bên cạnh tôi ngoại trừ nước mắt thì có thể nói là không có tiền triển gì thêm. Mà nước mắt kia, còn quý hơn kim cương bởi vì tôi không có cách nào dùng tiền mua như mua hàng hóa.

Nhưng khi nhìn thấy thái độ của bác sĩ Mặc, tôi nghĩ chuyện sắp nói chắc không liên quan gì tới Tần Lộ.

“Em đang tạm hoãn luận văn bên chỗ giáo sư Tô đúng không?”

Tôi gật gật đầu. Đối với đề tài lúc đầu mình chọn thì tôi cũng đi tới ngõ cụt rồi, tôi đã bàn với giáo sư, dựa trên phân dân bài, một lần nữa chọn lại một đề tài khác rồi bắt đầu làm lại. Tư liệu của Tần Lộ đều giao cho bác sĩ Mặc chắc sẽ có ích cho việc nghiên cứu.

“Bây giờ em có tính toán gì không?”

“Uhm, đang suy nghĩ.”

“Có nghĩ tới chuyện đi tu nghiệp không?”

Tôi có chút không cười nổi. “Ý anh là?”

“Tiểu Âm, chỗ anh có một cơ hội, ” anh nhìn tôi, cực kỳ nghiêm túc nhưng tôi có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh ấy, “Anh quen một giáo sư

bên Anh, ông ấy đang có một cuộc nghiên cứu với đề tài chứng cô độc, anh phiên dịch luận văn thạc sĩ và sơ lược tình hình mấy năm công tác của em, rồi gửi cho ông ấy xem. Ông ta xem rồi và hy vọng có thể liên lạc với em, nếu cảm thấy thích hợp, bên ông ấy còn một chỗ trống có thể chuyển học vị tiến sĩ của em qua chỗ đó. Thư đề cử anh cũng viết xong.”

Anh nói một hơi xong, nhìn tôi. Chu đại ca có chút bất an xê dịch ghế dựa.

Nhận tài liệu anh đưa. Nó rất dày, nếu mà nhân lời thì tôi có thể tiếp tục hướng gần tới lý tưởng của mình và thoát khỏi trạng thái nửa vời lúc này.

Cười cười, nhìn lại anh: “Để em suy nghĩ một chút. Khi nào thì anh cần câu trả lời?”

“Không vội, em cứ suy nghĩ thêm một thời gian đi.”

Hôm nay không lái xe tới, bác sĩ Mặc tiễn tôi tới trước cửa nhà.

Thời tiết khó được tốt như vậy. Trong lành, có mây. Rất mỏng, xuyên qua đám mây còn có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh bên trên. Mùa đông có được khí trời như vậy thì hơi khác thường.

Nhưng bây giờ thì như vậy đó nhưng đến tháng tư có thể nóng đến ba mươi ba độ, như vậy thì đâu có gì không bình thường?

Đi dạo xung quanh, nghe tiếng gió. Gió mùa đông có chút lạnh thấu xương, thổi qua khiến lỗ tai đau nhức.

Di động rung. Tin nhắn của Chu đại ca .

“Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, không muốn đi thì ở lại chứ sao. Tên kia với em y hệt nhau, suy nghĩ quá nhiều.”

Ha ha, Chu đại ca này bình thường lười nhất là nhắn tin, chắc là sợ gọi điện thoại sẽ bị bác sĩ Mặc nghe thấy.

Hải Dương kêu anh ấy ở lại ăn cơm. Tôi đang nghĩ xem mình nên ăn gì thì điện thoại lại vang.

“Alo? Lâm tiểu thư à?”

Triệu tiên sinh. Rất lâu rồi không liên lạc. Bình thường liên lạc cũng chỉ thông qua tổ chức bên Hongkong.

Tôi nhìn dãy số trên màn hình, không phải cái trước kia.

“Vâng, là tôi”

“Bây giờ có rảnh không, nếu không tiện ra, tôi có thể qua thăm.” Nghe qua rất có thành ý. Tôi nghĩ một chút, vẫn là qua đây có vẻ tốt hơn.

“Bây giờ Tần Lộ không có ở nhà, anh ấy đến nhà anh của anh, nhưng bây giờ rười anh sẽ về.”

“Được, tôi qua có được không?”

“Đương nhiên, anh biết đường tới chứ?” Đây chỉ là một câu khách sáo, anh ta đương nhiên sẽ kêu xe tới.

Anh ta tới rất nhanh, tôi mới đổ nước vào mì gói thì anh ta đã tới. Có chút ngoài ý muốn, tôi xấu hổ mời anh ta vào. Trứng và gia vị đều chưa cho vào.

Tôi cười cười, chỉ vào bàn ăn tự giễu: “Còn nghĩ anh sẽ tới muộn một chút nên định đánh nhanh rút nhanh.”

Anh ta cũng cười, đi đến bên cạnh bàn, khen một câu “Rất thơm a, là tôi tới quá sớm, cô ăn trước đi.”

Tôi khách sáo một chút: “Anh ăn chưa? Có muốn ăn một chút không? Tôi nấu hai phần.”

Anh cười: “Không sợ cậu ấy về lại giận sao? Lần đầu tiên gặp mặt cũng bởi vì sợ ý làm cậu ấy mất hứng, người làm anh như tôi cũng rất thất bại rồi?”

Tôi ngửa đầu cười to, lắc đầu: “Thói quen thôi nhất thời nấu, vừa vặn dư.” Không phải lời khách sáo, sự thật đúng là như vậy.

Hôm nay gặp mặt cảm giác không kém như trước kia, anh ta dễ gần hơn trước. Có lẽ là trí nhớ không thay đổi nhưng lòng người thì đổi thay.

Anh ta thật không khách khí chia phần mì với tôi.

Ăn xong, tôi rửa chén, lau sạch rồi cất kỹ. Trờ lại phòng tiếp khách.

Sau khi ngồi xuống tôi đột nhiên cảm thấy không biết nói gì, một giờ nữa Tần Lộ mới về nhà.

Dù sao tôi cũng chỉ gặp anh ta có một lần còn lại toàn bộ chỉ nói chuyện qua điện thoại.

“Tiểu Lộ gần đây như thế nào rồi.” Anh mở miệng trước. Từ giọng nói tôi có thể thấy được anh thật sự quan tâm tới Tần Lộ. Chắc ở bên Hongkong anh

ta cũng nhìn thấy một số thông tin rồi.

“Đúng vậy a. ở chung với người khác cũng không tệ, không giống trước kia không để ý ai cả.”

Anh ta yên lặng nhìn tôi, lòng tôi áy náy vừa động.

“Còn em? Gần đây như thế nào?”

Tôi cười cười. Thực tế dù phải đối mặt nhưng cũng không cần trực tiếp như vậy, cho nên không cần bóc trần cảm giác của tôi.

“Cũng không tệ lắm. Công tác của tôi cũng không nhiều lắm, rất thanh nhàn.”

“Nghe nói công việc của bác sĩ tâm lý cũng không cần làm việc mỗi ngày mà còn phải có thể gian để điều chỉnh cảm xúc.”

“Đúng vậy, àh, xem kỳ! Tôi lại quên rót trà cho anh rồi, trong nhà không có chuẩn bị gì, tôi chỉ uống trà xanh bình thường thôi. . . . .”

“Không cần khách khí, tùy tiện là được rồi.”

Tôi cười cười. Bình thường chỉ có tôi uống trà, cho nên dụng cụ pha trà gì cũng không có, chỉ có một chung trà của tôi. Tàn Lộ rửa đồ này nọ rất sạch sẽ, không tính thất lễ. Tôi rót trà, lấy thêm một ly thủy tinh và một chai nước khoáng.

“Thực xin lỗi. . . . . Đây là tôi thường dùng, vẫn ủy khuất anh một chút?” Tôi lắc lắc bình nước suối.

Anh cười cười, tiếp ly trà: “Không sao, Lâm tiểu thư không cần khách khí như thế, tôi sẽ ngại.”

” Triệu tiên sinh, là tôi thất lễ. . . . .”

“Gọi tôi là Tông Kiệt được rồi? Tôi nhưng không muốn sau này Tiểu Lộ lại gọi mình là ‘ Triệu tiên sinh ’, cảm giác giống như đang bàn chuyện làm ăn với đối tác vậy.”

“Ha ha, như vậy tôi còn là gọi anh là ‘ anh Tông Kiệt ’ vậy.”

Anh ta nở nụ cười, cười ra tiếng.

Cười rất lâu.

Tự mình mở nước khoáng uống một ngụm. Đột nhiên cảm thấy người như vậy cũng không tồi.

Nói chuyện phiếm là một việc rất tốt để giết thời gian. Chúng ta chẳng qua chỉ chuyển cách nhìn một Tàn Lộ chỉ thích mặc áo somi trắng và quần tây đen sang Triệu tiên sinh thích áo sơ mi đen, chuông cửa vang lên. Không đợi tôi ra mở cửa đã có người lấy chìa khóa mở cửa vào.

Tôi đi tới bên cửa cười với Hải Dương, nói với Tàn Lộ: “Anh đã về rồi. Hôm nay chơi vui không?”

Tàn Lộ nhìn nhìn tôi, đổi giày. Ánh mắt Hải Dương phức tạp nhìn tôi một cái, gật đầu nói: “Anh không vào đâu, Tình Thiên chỉ có một mình ở nhà chăm sóc đứa nhỏ. . . . .”

Tôi đã cảm đôi dép lê dành cho khách: “Hải Dương vào chút đi, anh Tông Kiệt của Tiểu Lộ cũng ở đây.”

Triệu tiên sinh đã đứng lên, gật đầu chào Hải Dương.

Tàn Lộ đổi giày xong liền đi vào bên trong, Hải Dương vội vàng gọi cậu ấy lại. Tôi vào bếp lấy thêm ly sứ cho Hải Dương và Tàn Lộ, rót nước suối vào.

Ba người họ ngồi vào chỗ của mình, Hải Dương đang chào hỏi với Triệu tiên sinh. Hải Dương đang cố gắng giải thích cho Tàn Lộ thân phận của Triệu tiên sinh. Tôi rót nước xong mà Tàn Lộ cũng chưa chịu chào người ta. Triệu tiên sinh hiểu được nói với Hải Dương: “Không gấp, sau này từ từ cũng quen thôi.”

Sau đó Hải Dương hàn huyên với Triệu tiên sinh, còn Tàn Lộ vẫn im lặng uống nước, coi như phối hợp, không có rời đi. Tán gẫu hơi lâu, Tàn Lộ ngồi không yên, tôi nhìn, anh nắm lấy bàn tay Hải Dương.

Tôi không muốn thất thần trước mặt khách cho nên buộc mình đem tầm mắt chuyển qua chỗ khác, tập trung lực chú ý nghe họ nói chuyện. Triệu tiên sinh rất biết điều, nói thêm năm sáu câu gì đó liền tạm biệt. Tôi nhờ Hải Dương ở lại một chút, đưa Triệu tiên sinh ra cửa.

“Hôm nay nhìn cậu ấy như vậy, anh rất vui.”

Tôi cười cười: “Hôm nay anh đến thăm chắc anh ấy cũng rất vui, rất cảm ơn anh.”

“Tiện đường mà, sau này anh tới nhiều thì cậu ya61 cũng quen thôi.” Triệu tiên sinh chủ động bổ sung, “Anh ở Thượng Hải mấy tháng nữa, chi nhánh bên này cần khảo sát một chút.”

“Àh, nguyên lai như vậy. Triệu tiên sinh có thể gần gũi một chút với Tiểu Lộ thì quá tốt rồi.”

“Lâm tiểu thư, vẫn là gọi tôi là ‘ Tông Kiệt ’ đi. Hẹn gặp lại.”

Trở lại phòng khách, Tần Lộ vẫn ngồi ở chỗ đó. Hải Dương cũng yên lặng uống nước. Tôi vốn muốn nói với anh chuyện hồi sáng, nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, nháy mắt với anh.

Anh chào Tần Lộ. Đưa anh ra cửa, tôi suy nghĩ có nên nói không đây, mà nói thì nên nói sao.

Nếu đã quyết định, vẫn là nên bàn bạc với anh Hải Lam có vẻ thích hợp.

Chờ Tần Lộ tắm xong lên giường ngủ. Tôi vào phòng tắm dọn dẹp quần áo đi giặt.

Đập chặn cho anh, nhìn nhìn khuôn mặt anh ngủ say, đột nhiên tất cả áp lực đều như bay hết.

Đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng: khi nào thì anh ấy có thể giống Triệu tiên sinh có thể cười vui vẻ với mình đây?

Ngày hôm sau, lúc dọn dẹp đồ đạc để bỏ, tôi đột nhiên phát hiện trong thùng rác có ly thủy tinh ngày hôm qua mới lấy dùng.

Tôi không biết nên nghĩ hành động này thể hiện điều gì.

Tôi suy xét kỹ. Nếu tôi muốn chạy ra mê cung này, chỉ có thể hoàn toàn thoát khỏi thân phận này, nghề nghiệp này, và chạy khỏi sự nghiên cứu, tìm hiểu lòng người đang suy nghĩ gì như lúc này.

Và chuyện đi tu nghiệp cũng không thể cứu tôi thoát khỏi hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 17: MISS

Nhớ hoặc quên. Độc thoại của người tự kỷ.

Một tháng, rét lạnh.

Chủ nhiệm khoa đã nhận được đơn xin từ chức của tôi. Nửa năm này tôi nghỉ phép còn nhiều hơn thời gian đi làm nên cũng không có gì để giữ lại. Nhưng giáo sư Tô cũng có chút ý kiến.

Cảm giác có người quản lý cũng tốt mà cảm giác tự do tự tại cũng không tệ.

Bắt đầu từ hôm nay thời gian rảnh rỗi càng nhiều. Buổi sáng tôi đi dạo trên đường. Thứ hai, qua giờ làm việc thì siêu thị mới mở cửa, rất vắng vẻ. Tôi đi đến giữa cầu đường bộ nhìn dòng xe tấp nập bên dưới.

Trước cửa nhà cũng có một cây cầu đường bộ, hơi nhỏ một chút, có vài quán hàng rong, có mấy người ăn xin, đôi lúc cũng có đội giữ gìn trật tự đường phố tới can quét, đôi khi lại có một tên móc túi chạy như điên. Từ nhỏ đã thích đứng ở trên nhìn dòng xe chạy ngược chạy xuôi bên dưới. Cái loại cảm giác đứng giữa một đám người mà không cần nghĩ gì hết, cũng rất tốt. Có lẽ là từ khi con nhỏ, buổi chiều tôi thường xuyên chạy đến công viên, cũng không ngủ, cũng không nhìn người, chỉ nghe tiếng gió, tiếng ve kêu, còn có tiếng người qua lại.

Lớn thêm chút, tôi cực kỳ bướng, đánh nhau với bọn con trai rồi trở thành chị hai, chống đối với giáo viên đến khi cô đầu hàng mới thôi, cãi nhau với chị mà người khóc trước khẳng định không phải tôi.

Tôi thích cuộc sống như vậy. Mỗi khi ngủ còn thường nằm mơ thấy cảnh hai chị em tôi đùa giỡn trong mưa.

Không biết có thể trở lại ngày tháng đó không? Vì sao không thể?

Đột nhiên phát hiện một sự thật thật đáng buồn. Mười năm này, tôi đang làm gì? 19 tuổi tới Thượng Hải, học khoa tâm lý ở Đại F; trước khi tốt nghiệp thi nghiên cứu sinh chuyên ngành tâm lý học trong nhi đồng, năm hai bắt đầu tiếp xúc chứng cô độc. Trong lúc đó còn làm 2 năm trợ giáo cho giáo sư Tô, rồi học lên tiến sĩ. Học vị tạm thời không lấy được rồi, đó cũng như tiền trong túi, dù có muốn cũng không dễ móc ra được.

Nhưng móc ra được thì sao?

Ngoại trừ chuyện đó tôi còn làm được gì? Không biết hát không biết nhảy, càng không biết vẽ. Trước kia thích đọc sách lịch sử nhưng cũng lâu không

đọc rồi. Trước kia thích đánh nhau nhưng bây giờ làm được mới là lạ. Trước kia thích uống rượu nhưng bỏ rồi. Trước kia thích đi bơi vào buổi tối nhưng mấy năm này hình như cánh đêm như thể nào tôi còn không biết nữa. Trước kia còn thích mô hình thuyền nhưng mua không nổi chỉ có thể dán mấy tấm hình lên tường.

Đào mắt đã hai mươi tám rồi, cũng sắp tới hai mươi chín. Rất nhanh là ba mươi.

Bây giờ chỉ cần bước lên một chút cũng có thể té chết.

Tự cứu là một bản năng.

Tôi gọi điện hẹn bác sĩ Mặc.

Về nhà thì còn sớm, điện thoại tôi rung, Dương Liễu gọi tôi. Cô ấy ở nhà, tôi mua một chút đồ ăn mà trẻ con thường thích ăn tối thăm. Cô ấy lại mập lên, con cũng mập mập khỏe mạnh như mẹ. Rất đáng yêu ah, nhìn thấy tôi liền “Mẹ nuôi ah”, một chút cũng không sợ người lạ lại quấy phá. Tôi và Dương Liễu uống trà nói chuyện phiếm, cậu bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chơi máy bay điều khiển từ xa. Đôi lúc lại quay sang chúng ta để tìm chút quan tâm, hỏi xem máy bay của cậu bé cần chấp hành nhiệm vụ gì không, mỗi khi bé cười lên thì còn thấy một hàng lông mi thôi.

Chị Dương Liễu nói, bốn năm đại học coi như không có phí công học, lúc dạy con vẫn còn dùng được. Tôi cười, nói không chừng Mạnh tiên sinh chính là nhìn trúng chỗ này. Có người nói, học vị của một người phụ nữ là gả được một người chồng tốt.

Cô ấy cười to, vậy không phải nói anh ta là một tấm bằng tiến sĩ sao.

Tôi cười cô ấy không hiểu chuyện, tiến sĩ thường thường không ai thèm lấy. Cô ấy nói tôi không phải đã gả ra ngoài rồi sao? Lại giận hờn với người chồng đẹp trai ah, đúng là thanh niên mà.

Tôi cười, Đúng vậy. Đúng vậy a.

Cuối cùng, tôi cũng tạm biệt đi về. Cô ấy ôm bé mập mập cho tôi bế.

“..... Tiểu Âm, không cần đem bản thân vây trong một góc chết đâu, muốn làm gì thì làm đi.”

Ai nha, vẫn là Dương Liễu, mắt có mập lên nhưng tâm vẫn vậy.

Tôi nói cho cô ấy biết sắp tới có thể sẽ rời khỏi Thương Hải. Sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi sẽ họ mọi người ra ngoài họp mặt một lần rồi mới đi.

Về nhà, vẫn còn sớm. Tôi chạy tới hộp chứa hình, toàn là thuyền buồm. Nhìn từng tờ một. Kỳ thật lý tưởng của tôi không chỉ là làm bác sĩ tâm lý, trước kia tôi còn muốn làm nhất là thủy thủ. Đáng tiếc khi điền nguyện vọng vào trường cao đẳng, Học viện Hàng hải không nhận nữ sinh, mà ngành tuyển nữ thì tôi lại không đủ chiều cao.

Nhìn đến một môi, chắc là bụi trong hộp mà.

~~~~~

6 giờ rưỡi chiều. Hồi trưa bác sĩ Mặc gọi điện cho tôi nói là chiều sẽ về trễ, tôi liền đem cơm trưa coi như cơm chiều giải quyết luôn. Bác sĩ Mặc đưa Tân Lộ về, cửa bên trái không có ai. Chu đại ca bị cảm, một đại đại nam nhân cường tráng nhưng lại nằm bủn rủn vô lực trên giường, “Thật là quá mất mặt đi” trong tin nhắn chính anh ta nói vậy mà.

Anh tặng một bộ ly màu vàng nhạt rất phù hợp pha lục trà uống.

Tôi gọi điện thoại cảm ơn bác sĩ Mặc, anh ấy cười.” Tiểu Lộ muốn mua cái này rất lâu rồi.”

Tôi cười không nổi. Nếu như ngay cả anh cũng muốn dỗ tôi thì tôi thật sự quá thất bại rồi.

Gọi điện cho Thiên Ngữ, nghe giọng thì hình như tâm trạng cô ấy hơi tệ. Gả cho người mình yêu cùng không nhất định sẽ hạnh phúc.

“..... Chị Lâm Âm..... Chị thật sự.....”

Nếu nhớ không lầm thì chín tháng trước, cô ấy cũng nói quanh co như vậy. Tôi tin tưởng Tiên Hành nhưng tôi lo là cái gia đình giàu có của anh ta thôi.

“Uh, đã lâu không về, về nhà qua Tết, hò hét cho vui nhà vui cửa đó mà.”

“Người nhà của chị ở bên cạnh đó.”

“Ha ha, Thiên Ngữ, từ đầu tới đuôi chỉ có em thấy vậy ah. Nhiệm vụ của chị đã hoàn thành, bây giờ anh ấy chỉ thiếu một bảo mẫu vừa chịu khó vừa cần thận thôi.”

“Cái gì a..... Tiên Hành cũng nói như vậy a.....”

“Được rồi. Mọi chuyện cũng qua rồi, nói lại thì cũng hơi tiếc, trước kia em và anh ấy rất tốt mà, bây giờ sao lại mất linh vậy.”

“Đó cũng không phải em gọi đầu mà là em có bí quyết thôi. . . . .”

“Bí quyết gì mà lợi hại vậy? Chắc bác sĩ Mặc thì cũng có thể dùng được. . . . .”

“. . . . .Chị Lâm Âm, chị thực cho rằng lúc trước anh ấy thích nghe em nói chuyện sao? Em chỉ là trước khi định nói cái gì đều hay nói xong gì đó đều thêm câu ‘ Tiểu Lâm nói ’, ‘ Tiểu Lâm thích ’, ‘ Tiểu Lâm muốn ’, ‘ Tiểu Lâm và Tiểu Lộ ’. . . . .” Cô ấy đột nhiên không lên tiếng.

Tôi cũng không lên tiếng. Yên lặng đặt điện thoại xuống.

Tôi sửa sang lại tủ quần áo, thật là loạn. Nhưng bên những vật tôi vứt bên trong vẫn tìm không thấy.

Trước khi rất lâu rất lâu rồi, tôi có được anh, anh có tôi.

Tôi vừa xếp quần áo, vừa chảy nước mắt. Chảy nước mắt không nhất định là khóc, định nghĩa là như vậy mà.

Một cửa khác mở ra, anh đứng đó, nhìn tôi. “Nhìn” mà thôi. Tôi đón nhận ánh mắt của anh, quá xa lại nhìn không rõ.

Bị nhìn như vậy thực tàn nhẫn, tôi cũng muốn mình khá một chút nên đi tới đóng cửa phòng lại.

Nếu anh có thể đẩy cửa đi vào, nếu anh có thể ôm lấy tôi, nếu anh có thể gọi một tiếng “Tiểu Lâm”.

Vài giây sau tôi kéo cửa ra, chạy ào vào ôm lấy anh.

“Tiểu Lộ! Tiểu Lộ! Tàn Lộ! Anh nghe thấy không!”

Tôi từ từ nhắm hai mắt lại nói lớn hơn.

“Anh không quan tâm em nữa sao? Tiểu Lộ không quan tâm em sao? Tiểu Lộ anh không quan tâm em nữa ... Tiểu Lộ không quan tâm em nữa, Tiểu Lâm muốn đi, anh có biết không.”

Như bị mắc xương cá.

Tôi ôm ngực anh, khóc. Tôi nghe nhịp đập trong tim anh, không hề rời loạn. Nhịp tim của tôi anh không nghe thấy, tôi cũng vậy.

Nếu anh đẩy tôi ra, nếu anh giận, nếu anh thét lên, tôi lập tức rời đi, không bao giờ về nữa.

“Tiểu Lộ anh có yêu em không? Em yêu anh đó, anh có yêu em không?”

Tôi chờ anh trả lời. Chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng được rồi, chỉ một chữ cũng được.

“. . . . . Đau. . . . .”

Tôi nghe thấy âm thanh phập phồng trong ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18: Lối thoát

Đau, thông khổ.

Tôi nên buông tay.

Vé máy bay lúc 8 giờ tối ngày 28 Tết. Chuyến bay về Thâm Quyến rất nhiều, mọi chuyện đều rất tiện nghi. Cho nên tôi cũng đủ thời gian để dọn dẹp lại nhà cửa.

Yên tâm, cảnh tượng đứng khóc ở sân bay chắc chắn sẽ không có. Tôi đã nhờ Hải Dương đón ăn mới với Tàn Lộ. 28 Tết cũng Hải Dương bắt đầu nghỉ.

Tập tranh của tôi vẫn chưa tìm được. Ngày đó xem xong hình như là để lại chỗ cũ rồi, mà cũng có khả năng nhét vào một góc nào đó, thất hồn lạc phách, bây giờ cũng không có ấn tượng lắm. Quên đi, nhớ ra thì hành lý càng nặng thêm.

Tôi đưa tài liệu cho bác sĩ Mặc. Chu đại ca (àh, trước đó không lâu mới biết anh ấy vừa qua sinh nhật thứ hai mươi lăm, mà gọi cậu ta là đại ca lâu vậy rồi) nhờ anh chuyển một bức thư cho y tá đặc biệt. Là “Bảo mẫu” trên danh nghĩa nhưng mà hình như người ta cũng là sinh viên tốt nghiệp ngành y thôi. Tiểu Trần cũng chỉ lớn hơn Tần Lộ một chút, chắc là sẽ hợp nhau. Hơn nữa về mặt giáo dục “sex”. Tất cả những nghiên cứu về mặt giáo dục giới tính đều lưu lại.

“Tuy rằng bọn họ có thể sẽ không có loại nhu cầu này hay dục vọng gì đó, nhưng nó cũng là một lại cảm giác.”

Trong một trang sách này đó từng viết như vậy. Cũng không biết có phải ý đó không nữa.

Sách tôi chất đầy cả phòng. Ra vào không tiện lắm, nên chuyển một ít vào tủ áo dù sao tủ áo cũng không dùng nữa.

25 Tết. Triệu tiên sinh tới cửa.

Tôi và anh ấy trò chuyện một chút, lại hết đề tài. Anh ấy yên lặng nhìn tôi, rất im lặng. Tôi hưởng thụ sự im lặng không giống nhau này. Đáng tiếc anh ấy đã phá vỡ sự tốt đẹp đó.

Anh ấy nói: “Lâm tiểu thư sau này có tính toán gì không?”

“Qua Tết ta, tôi sẽ về đây một chuyến.” Cũng nên sửa sang lại mọi việc. Một lần mà thay đổi quá nhiều việc.

“Sau đó?”

“Còn chưa quyết định, có thể là sẽ đi du lịch, cũng có thể tìm công việc mới, chuyện ly hôn sẽ khiến tôi ‘mất’ một phần tiền nữa.” Nha, còn tiền khám của bác sĩ Mặc, chắc là đưa phần hoa hồng bất động sản bên Thẩm Quyến và bảo hiểm chuyển sang tài khoản của bác sĩ Mặc, cũng không xê xích nhiều.

Đã xong hết rồi. Ta không muốn khóc. Nhưng tôi vẫn khóc, đột nhiên, Triệu tiên sinh kéo tôi vào lòng. Nhịp tim của anh ấy và Tần Lộ có gì khác nhau không, không biết nữa, tần suất giống nhau, mà thật sự rất giống nhau. Chính tôi cảm nhận được.

Mượn dùng để tôi ảo tưởng một chút thôi.

Cửa mở ra, có người đi vào. Sáu giờ rồi, bắt tri bắt giác đã nói chuyện lâu như vậy. Không có cảm giác được tâm mắt anh dừng lại, trực giác của con người, giác quan thứ sáu là cái gì, còn chưa ai có thể nói rõ. Ai biết nó có thật sự tồn tại hay không.

Tôi khóc đủ.

Nghe thấy anh ấy lên lầu, tôi giấy, lui lại vài bước.

“Thật xin lỗi.”

Ánh mắt anh ta rất chuyên chú, cảm giác giống người ta đang nhìn một vật phẩm để định giá bán của đó.

“Không sao, Lâm tiểu thư, sau khi trở về có thể quen với tôi không? Tôi rất thích em.”

Rất trực tiếp, tôi cười.

“Triệu tiên sinh ngày mai cũng sẽ quay lại Hongkong àh?”

“Cho nên hôm nay tôi muốn nói ra.” Anh nở nụ cười.

“Phu nhân đang chờ đó.” Tôi nhìn anh ta, lông mi dài đúng là dễ nhìn, mà nó còn có một cặp mắt có thể phóng điện. Nhưng lại không thuộc về tôi.

Anh ta vẫn cười, cực kỳ lễ độ, ôn nhu, giúp tôi chỉnh lại mấy cọng tóc rối.

“Thực đáng tiếc.”

Người ta trả giá cao mà cô lại muốn hạ giá mình. Tôi sẽ không đi con đường giống người khác, tôi không phải đi Tần.

Tiền Triệu tiên sinh, Tần Lộ còn chưa xuống lầu. Thay quần áo cũng lâu quá rồi, tôi chạy lên xem.

Không ở phòng, cũng không có ở phòng tắm.

Tôi có dự cảm không tốt. Cũng không biết tại sao nữa.

Nhà kho, không có, Toilet cho khách, không có, phòng dành cho khách, không có, ban công, không có.

Tìm đập càng ngày càng nhanh.

Trong phòng tôi. Sách trong tủ quần áo đều bị anh chuyển ra ngoài hết, hành lý bị mở ra, quần áo rơi tùm lum. Tôi mở tủ ra.

Anh ở trong đó.

Ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt lưng tròng, giống như cún con bị vứt bỏ.

Nhưng cún con không nói, cũng sẽ không xâu xé, mà anh lại có thể.

“Tiểu Lâm đừng đi. . . . . Tiểu Lâm không được chết. . . . .”

Tôi quỳ xuống, ôm lấy anh.

“Tiểu Lâm đừng đi.”

Anh rất sợ, cả người phát run. Sao anh có thể nhớ rõ anh từng trốn ở trong này, anh biết tôi muốn đi, anh không muốn tôi đi.

“Tiểu Lâm không khóc. . . . .”

“Tiểu Lâm không khóc.”

Nước mắt vẫn chảy xuống. Đầu anh đặt ngay bả vai tôi, hai tay ôm chặt lấy lưng rồi choàng lên lỗ tai tôi.

“Đau, đau. . . . .”

Anh, sợ tôi sẽ đau. Bạn nói đi, tôi sẽ có đủ nước mắt để rơi không?

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 19: mang thai

Chuyện này nằm trong kế hoạch nhưng khi cảm tờ báo cáo thì tim tôi đập dữ dội. Đứng ở đây hành lang khoa phụ sản, nhìn “Chiến hữu” xung quanh, trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ “Sinh, hay là không sinh?”

Gọi điện cho bác sĩ Mặc. Anh ấy nghe ta nói hết mới nêu ý kiến: “Anh đã kêu Chu Bất Ly tới đón em, sắp tới rồi. Không nên suy nghĩ bậy bạ, vừa ăn cơm vừa bàn nha.”

Ách. . . . . Tôi. . . . . Nhưng. . . . .

“Hi, làm gì mà như người mất hồn vậy?” Chu đại ca, không, tiểu đệ Chu Bất Ly và bác sĩ Mặc đứng là hợp ý nhau đến một khe hở nhỏ cũng không có, bên kia vừa gạt thì y liền xuất hiện. Y vẫn như cũ ngậm một điều thuốc chỉ là tóc dài hơn gần tới vai, nhưng lại đẹp trai thêm vài phần.

“Sao vậy. . . . . Tôi cũng không phải Tần Lộ, không cần phải có ý tới đón đâu. . . . .” Tôi kháng nghị.

Chu Bất Ly cười hắc hắc, lấy báo cáo trong tay tôi, lật ra hai lần mới tìm được trang y muốn xem.

“Tám tuần àh. . . . . Không tệ, tên nhóc Road kia làm tốt lắm!”

Làm ơn. . . . . Thời tiết quá nóng nên mặt tôi cũng đỏ theo. Rõ ràng là tôi có kế hoạch hóa trước nếu không có gì ngoài ý muốn đương nhiên mang thai rồi.

“Bà Tần. . . . . Chào ông Tần.” Y tá kiểm tra cho tôi đi tới. “May mà hai người còn chưa rời đi, ông Tần, đây là đơn thuốc bác sĩ Phương kê cho, bà...” nói tới đây, cô ấy cười gật đầu với tôi, tôi hơi lúng túng nhìn Chu Bất Ly, y lại cười cười, “Thân thể bà Tần tốt lắm nhưng hơi gầy, nếu khẩu vị tốt thì nên ăn nhiều một chút, nếu có phản ứng gì lớn thì mời trở lại đây kiểm tra. . . . .”

~~~~~

“Còn cười ——” tôi ngoại trừ giả bộ liếc y thì cũng không biết nên làm gì nữa?

“Ha ha, tôi được làm cha rồi.”

Nếu không phải đang lái xe, có lẽ y thật sự sẽ hoa tay múa chân mà nhảy . . . . . Cũng không phải bác sĩ Mặc sinh con, y vui như vậy làm gì, uh, nhớ tới tôi nhất thời sáng khoái đồng ý với bác sĩ Mặc là khi em bé ra đời sẽ nhận họ làm cha nuôi, may mà hứa với bác sĩ Mặc nếu là hứa với Chu Bất Ly này thì bây giờ tôi hối hận không biết còn kịp không nữa?

“Cậu vui như thế không sợ bác sĩ Mặc buồn àh?” Tôi còn trừng y.

“Không sợ! Dù sao tôi cũng không thể sinh con, công bằng, àh, nhưng cũng không thể quá đắc ý nếu không sẽ chọc giận Tiểu Lộ, thằng nó giận lên không cho tôi ôm em bé thì không tốt lắm. . . . .”

Nhắc tới Tần Lộ, tôi mới cảm thấy đầu mình lại lớn thêm, chỗ này mới là vấn đề nha. . . . .

Từ tháng trước đến giờ, với phương pháp giáo dục của bác sĩ Mặc anh tiến bộ tương đương rõ rệt nhưng mà. . . . . càng cố chấp hơn lúc trước. Chuyện em bé không biết anh hiểu được bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20: kế hoạch tăng cân

Tay nghề của bác sĩ Mặc rất tốt, Tần Lộ học cũng rất nhanh.

“Cà tím kho tàu nên để lửa nhỏ, ăn nhiều một chút.” Bác sĩ Mặc vẫn cười tủm tỉm, cười đến tôi muốn lạnh cả người luôn, cổ mà vui đầu vô chén com. . . . mà anh ta lại không ngừng gấp thức ăn cho tôi.

Bác sĩ Mặc chắc là biết tôi đang lo lắng cái gì, nhưng anh một chút cũng không vội. Tới chỗ của anh, miệng tôi chưa hề ngừng qua. Tất cả đều do Chu Bất Ly mới vào cửa liền tuyên bố với bác sĩ Mặc: muốn tôi tăng cân.

Sau đó Chu Bất Ly liền hành động còn bác sĩ Mặc thì lâu lâu giúp một chút, Tần Lộ ngồi bên cạnh rơi vào trạng thái học tập, họ vừa ăn com vừa thảo luận khẩu phần ăn sắp tới của tôi.

Trước đây, Tần Lộ trên bàn com chỉ biết chuyên tâm ăn. Bây giờ bị hai người kia dạy hư, tuy rằng vẫn không nói gì nhưng lỗ tai dựng thẳng lên như tai thỏ giống như không lọt chữ nào từ miệng hai người kia. Cảm nhận được tôi đang nhìn anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, nở nụ cười, mặt thế nhưng lại đỏ.

Làm ơn. . . . .

“Road bệnh kiêng ăn là xấu phải bỏ, bằng không Tiểu Lâm sẽ giống cậu không chịu ăn, cục cưng sẽ không đủ dinh dưỡng!” Chu Bất Ly ngang ngược nói. Bác sĩ Mặc liếc y một cái, ánh mắt sắc bén như muốn nói “Không biết thì đừng nói lung tung!”, sau đó chuyển hướng nói với tôi: “Tiểu Lộ biết nấu nhiều món không, nếu không thì sau này tới chỗ anh học một chút, Lâm tiểu thư thích ăn gì thì phải nói cho Tiểu Lộ không được nhượng bộ cậu ta.”

Tôi lập tức gật đầu.

“Buổi sáng phải uống sữa. . . . .”

“Trước khi ngủ cũng phải uống. . . . .”

“Trứng gà. . . . . Một ngày ăn hai trứng luộc?”

“Ăn nhiều sầu riêng. . . . . Nhưng chỗ nào của Thượng Hải bán sầu riêng vậy. . . . .”

“Cũng cần kiwi.”

“Mật ong rất tốt.”

“Cà chua.”

“Chuối có cần không đây?”

“Dưa hấu?”

Tôi chen miệng: “Dựa vào phong tục ở quê tôi, phụ nữ có thai không được ăn dưa hấu. . . . .”

Ách. . . . . Không ai để ý tôi. . . . . Tiểu Lộ vừa cười. Anh mập hơn một chút so với lúc mùa đông, cười lên ôn nhu hơn trước, càng dễ nhìn hơn.

Anh cũng không rảnh, cười xong, nhỏ giọng chen vào một câu:

“Bánh kem.”

. . . . .

Cuối cùng, ăn cơm trưa xong lại uống trà chiều. . . . . Trà chiều uống xong, cuối cùng cũng đưa tới trước mặt tôi “xem qua” khẩu phần ăn của mình, một đợt hoa quả cần ăn, tôi có chút cà lăm: “Một, một ngày. . . . . Ăn, ăn hết?”

Mới nói xong tôi chỉ có một hành động duy nhất là vọt tới toilet. . . . . phản ứng của người lần đầu tiên có thai. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 21: thời khóa biểu

Tốt Chủ nhật cứ như vậy trôi qua. . . . . Về nhà đã là chín giờ tối. Lập tức kêu Tần Lộ đi tắm, bản thân cũng sắp xếp xong quần áo rồi đi ngâm nước nóng.

Nhìn nước chảy trong bồn tắm lớn, tâm trạng tôi cũng xoay vòng vòng như nó.

Cuộc sống đen tối kia tôi thật không dám nghĩ tiếp. Mà trong thời kỳ dưỡng bệnh, nếu như không có sự ủng hộ và giúp đỡ của mọi người, chúng tôi cũng không thuận lợi như vậy. . . . . Uh, ngay cả phía trước không dám nghĩ tới “Cuộc sống hôn nhân”, còn bây giờ, nhớ lại cũng không khó khăn lắm. Lo là anh sẽ dưỡng thành “Thói quen”, dưới sự chỉ bảo của bác sĩ Hoàng, vấn đề cũng được giải quyết một cách đơn giản hơn.

Ban ngày cùng mọi người luôn rất vui vẻ. Hơn nửa năm nay, rất nhiều khó khăn được mọi người trợ giúp khắc phục, Tần Lộ cũng tiến bộ không ít, người không có chút tiến bộ hình như chỉ có tôi. Cảm xúc luôn lên xuống bất thường. Không muốn biểu hiện ra ngoài cho mọi người biết, khi còn lại một mình, vẫn cảm thấy mơ hồ.

Cuộc sống hạnh phúc này giống như một giấc mơ vậy.

Thôi bỏ đi, không nên nghĩ nhiều, an tâm mà sống là đủ rồi.

~~~~~

Ngâm mình trong nước nóng thật sự rất thư thái, tôi gần như muốn ngủ quên trong đó.

Mặc quần áo chỉnh tề xong rồi đi ra, Tần Lộ đứng bên ngoài phòng. Chờ tôi.

“Tiểu Lộ, chuyện gì?” Tôi liếc mắt nhìn cái đồng hồ trên tường, đã mười giờ ba phút. Nửa năm này, thời gian ngủ của anh có sự điều chỉnh không ít, nhưng vẫn thích đứng mười giờ lên giường ngủ.

Ngẫu nhiên có chuyện quan trọng cũng chỉ cố gắng muộn hơn một chút thôi.

Tôi ngoắc ra hiệu kêu anh vào, anh đứng ở cửa có chút khó xử mà do dự, nửa ngày mới nói ra một từ “Không được.”

. . . . . A. . . . . Uh. . . . . Ách. . . . . Mặt đỏ. . . . . Là ngâm nước ấm lâu sao. . . . .

Ban ngày bác sĩ Mặc cười tủm tỉm nói chuyện rất lâu với Tần Lộ, trước khi em bé được sinh ra không thể ngủ. . . . . ngủ qua đêm trên giường tôi, chính là . . . . . những thời gian đó, anh chỉ có thể ngủ trong phòng mình, hoặc là tới đến phòng anh ngủ.

Cái gì quy định không quy định, chỉ cần anh có ý muốn vào phòng tôi và tôi đồng ý cho anh vào là được rồi.

Nhưng mà bộ dáng bây giờ của anh. Uh, vẫn là không nên làm khó anh, tôi chạy ra rồi đóng cửa phòng lại.

Rõ ràng anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm cuốn sổ ý bảo tôi nhìn.

Anh đổi thời khóa biểu àh. Tôi thấy xuất hiện rất nhiều hoạt động, mắt hơi ướt. Anh nhìn tôi, nhướn mày, chờ tôi tán thành. Tôi cười cười, không ngờ anh lại thấy nước mắt mình nên liền hôn lên mặt tôi.

Vừa cạo râu, mặt sạch sẽ có chút bóng loáng.

Anh vẫn là anh, tôi không có cách nào yêu cầu anh có cuộc sống hoàn toàn giống người thường. Tựa như anh cho rằng chỉ cần đi tắm thì phải cạo râu, một ngày luôn cạo râu hai lần; tựa như anh cho rằng chỉ cần ăn đồ ngọt thì phải lấy hai phần, mặc kệ tôi muốn ăn hay không; tựa như anh cho rằng hai người cùng nhau đi dạo phố thì phải nắm tay, vui thì sẽ hôn tôi một chút, mặc kệ bên cạnh có ai đi nữa. . . . .

Thấy tôi “vui”, anh hơi vừa lòng. Anh còn muốn đi xuống lầu sửa lại lịch trên bảng trắng, tôi muốn đi theo, anh không chịu, sờ sờ tóc tôi, nói nhỏ: “Còn ướt. . . . .”

Tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn gật đầu, nói với anh: “em đi sấy tóc trước, anh sửa xong thì đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm đó.”

Vừa sấy tóc, vừa nghĩ thời khóa biểu hồi nãy, không tự chủ được cười. Giống như đứa ngốc vậy.

Một lát sau, tôi vừa mở sách ra, anh gõ cửa.

Anh bung một ly sữa, nhận lấy, hơi âm, vừa uống. Anh nhìn chăm chăm tôi, đành phải một ngụm uống sạch, để anh còn lấy lại ly. Một lát sau, anh mới trở lại phòng mình. Không còn ánh sáng ở khe cửa nữa.

Mười giờ hai mươi bảy phút.

Tôi ngó người ra với mấy chữ đó, khép sách lại, ngoan ngoãn nằm chết dí trong chăn.

Phụ nữ có thai phải ngủ sớm, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Thứ hai

Cảm thấy rất muốn ngủ nên tôi dậy trễ một chút. Rửa mặt xong anh đã làm xong điểm tâm, rất phong phú nha . . . . . Sữa, mật ong, trứng gà, cà bi. . . . . Tôi cố gắng ăn xong, anh cảm thấy mỹ mãn mới đi làm.

Tôi thay đổi công việc, không thể mỗi ngày đưa anh đi làm. Phương tiện giao thông công cộng ở Thượng Hải cực chội đến khủng bố luôn, nhất là giờ đi cao điểm vào buổi sáng. Tuy rằng anh có thể học lái xe, nhưng chúng tôi đều không dám cho anh tự ;ái xe đi làm; mà phiên những người khác tới đón anh lại không tốt lắm. Cuối cùng mỗi tháng chi ra 800 đồng bao một chiếc taxi, cứ sáng thứ hai đến thứ sáu đưa anh đến trạm có tuyến xe đưa đón công nhân của công ty.

Mấy tháng như vậy chỉ có vài lần lái xe call cho tôi không tới được thì tôi phải chở anh thôi. Cũng coi như thuận thuận lợi lợi đi, kỳ thật anh quả thật không phải mọi việc đều phải ý lại vào tôi, trước kia, là do tôi quá cần thận.

Anh đi rồi, tôi cũng vậy nhanh chóng thu dọn đồ đạc đi làm thôi. Bây giờ tôi có hai công việc, một là vẫn làm bên viện phúc lợi, tiền lương gầy còm lại phải làm việc đúng giờ, một tuần đi hai buổi chiều. Một cái khác là trung tâm tư nhân cố vấn về hôn nhân. Công việc chỉ là cần hiểu rõ một chút về tình hình hôn nhân của khách, sau đó cho một ít ý kiến. Chủ yếu vẫn là lắng nghe họ tâm sự và cùng họ trò chuyện để giảm bớt áp lực trong cuộc sống. Tôi chủ yếu phụ trách cố vấn về phương diện giáo dục trẻ em. Công việc rất thoải mái, thời gian tuy dài, ngoại trừ hai ngày bên kia thì toàn bộ thời gian đều phải tới trung tâm, nhưng áp lực tương đối nhỏ, cũng không dễ bị khách ảnh hưởng.

Buổi chiều tôi về muộn hơn Tần Lộ một chút, anh đã thành thói quen về nhà trước chờ tôi. Đôi khi tôi về sớm thì cùng anh tới siêu thị mua sắm, đa số thì tôi mua sẵn thức ăn ngày mai rồi để vào tủ lạnh. Có khi sẽ cùng nhau ra ngoài ăn cơm.

Nhưng cơm trưa dù bận gì cũng phải về nhà ăn, bằng không anh sẽ ngồi trước bàn ăn chờ tới khi tôi về.

Buổi sáng, làm việc ở trung tâm cố vấn. Cùng trò chuyện với một phụ huynh suốt hai tiếng về việc bà có nên đưa con gái đi học Piano không, hiển nhiên bà hi vọng con gái mình đa tài đa nghệ, mà con gái bà lại không muốn, chồng bà cũng không nguyện ý nhìn thấy con mình bị ép.

Tiền bà, tôi sờ sờ cái bụng còn chưa to của mình. Vừa rồi nghe phụ huynh kia nói, tôi còn chưa có con nên không hiểu tâm trạng vì tốt cho con của bà. Tôi nghĩ tới em bé trong bụng, nhớ tới Tần Lộ. Tần Lộ trước đây có dáng vẻ như thế nào? Nhìn mặt anh bây giờ chắc là trước kia cũng dễ thương lắm. Nhưng tôi càng hiểu được, tình trạng mới trước đây không lâu của anh. . . . .

Ngẩn người. Ngồi thiền. Di động vang. Tần Lộ gọi tôi. . . . .

“Alo, Tiểu Lộ, là Tiểu Lâm, ăn cơm chưa?” Tần Lộ ngẫu nhiên sẽ gọi điện cho tôi, lại không nói lời nào chỉ nghe tôi nói.”Tiểu Lâm sắp đi ăn cơm với đồng nghiệp, cái người tên Tiểu Mai đó, còn nhớ không? Lần trước đến nhà mình rồi đó, hôm nay cô ấy cũng ở đây. Ngày mai muốn ăn gì không? Tiểu Lâm tan ca đi mua. . . . .”

Người bên ngoài nghe thấy, giống như nghĩ tôi nói một mình, mà tôi biết anh vẫn đang nghe, rất chăm chú nghe.

“Tiểu Lộ, hả?” Anh nói nhỏ một câu gì đó, tôi không nghe rõ. Im lặng một chút anh nói lại.

“Quả cam”

“Àh, Tiểu Lâm sẽ ăn, cảm ơn.” Nói xong, anh gác máy trước. Tôi mới nhớ tôi trong túi xách có một quả cam đường sáng nay anh để vào cho tôi.

“Chị Lâm Âm . . . . . Ân ái xong rồi sao? Ăn cơm được chưa?” Tiểu Mai gõ gõ cửa, nhắc nhở tôi phải đi. Tôi còn chưa nói cho đồng nghiệp biết về chuyện của Tần Lộ, họ nghe hai chúng tôi nói chuyện cứ tưởng hai đứa là thanh mai trúc mã, tình cảm vẫn như trước nên thường gọi nhau bằng tên ở nhà. Tôi cười, không phủ nhận. Người bên ngoài nghe thấy “Tiểu Lâm, Tiểu Lộ”, bao nhiêu buồn nôn, nhưng nghe nhiều rồi cũng quen thôi, mà Tần Lộ chỉ thích tôi gọi anh là “Tiểu Lộ” như lúc nhỏ đi Tần vẫn gọi anh; mà cũng chỉ biết gọi tôi là “Tiểu Lâm” vì lần đầu tiên gặp mặt, tôi không khách khí kêu đi Tần gọi mình như vậy.

Không có cách nào thay đổi, cũng không cần thay đổi. Như vậy cũng rất tốt không phải sao?

~~~~~

Ăn cơm trưa, tôi ăn không nhiều lắm, bình thường sẽ còn lại một nửa, hôm nay rất cố gắng ăn hết hai phần ba. Ăn xong lại muốn ói ra lại, nhin xuống tự nói với mình đó là do tác dụng tâm lý.

Quả cam . . . . . Vẫn là nên để chiều cùng khách trò chuyện rồi mới ăn.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23: gạt tàn

Tiểu đệ Chu Bất Ly (vì bác sĩ Mặc sẽ không nói lung tung) không biết nói gì với Tần Lộ, ăn cơm tối xong, cùng nhau rửa chén xong, Tần lộ không nói tiếng nào kéo tôi lên lầu. Dừng lại trước cửa phòng tôi rồi nhìn chăm chăm vào tôi.

Trên mặt tôi treo lên rất nhiều dấu chấm hỏi. Anh nhìn thẳng tôi nhưng lại không biết nên nói thế nào, tình trạng này không có cách giao tiếp mà . . . . . Tôi nhanh chóng lấy tập và viết cho anh.

Không biết nói thế nào thì anh có thể viết ra mà. Chữ chắc dễ hơn vì người Trung Quốc nào cũng biết đọc. Viết không được thì cũng có thể dùng ký hiệu hoặc có thể vẽ ra, cũng có thể đoán được một ít.

“Thùy tình”, “Khó”

Anh viết ba chữ cho tôi, sau đó tiếp tục nghiêm túc nhìn tôi. Tôi cố gắng nghĩ, nghĩ đến mồ hôi cũng chảy hết ra, cuối cùng cũng hiểu, vội vàng lấy gạt tàn trong bàn trang điểm ra.

Ở chung với anh tôi rất ít khi hút thuốc, đôi khi tâm tình buồn phiền quá mới thừa dịp anh đi tắm hoặc nghe nhạc gì đó, chạy ra ban công hút một điếu. Trước khi đi gặp anh sẽ súc miệng sạch sẽ.

Anh làm sao mà biết tôi cất giấu gạt tàn?

Uh. . . . . Có mấy lần quên dọn tàn thuốc mà hôm sau gạt tàn vẫn lại trở về vị trí cũ. Đương nhiên không thể nào chính nó chạy về chỗ mình. Nhưng anh luôn luôn mặc kệ tôi hút thuốc mà, đồng nghiệp của anh không ít người đều trốn tới ban công hút thuốc. . . . . Anh hẳn là nhìn quen rồi.

Tịch thu. Nhìn về mặt anh tôi có thể thấy được hai chữ này. Từ khi bắt đầu muốn co em bé tôi cũng không chạm qua thuốc rồi, tôi nhớ rất rõ điều này, nhưng mà. . . . . Bây giờ giống như làm sai vậy có điểm chột dạ. Đi theo anh, anh mở nhà kho ra, đi vào. Tôi cũng theo vào, anh rất chuyên tâm, khả năng không phát hiện tôi vẫn đi theo.

Trong nhà kho ba mặt đều là tủ, bỏ không ít đồ này nọ. Rất gọn gàng, phân loại. .... phân loại thế nào thì tôi không biết, đồ đạc trong phòng này, tôi không hề đụng vào.

Anh đi đến một góc, mở ngăn tủ dưới cùng, tàn thuốc lá đổ trong đó.

Mất tôi lại ướm ..... có phải hay không phụ nữ có thai thì cảm xúc luôn không ổn định? Tôi chỉ là nhìn tới quần áo trong ngăn tủ đó. Tôi thường thấy lạ tại sao chúng nó mất tích như thế nào. Tôi khóc xong «schindler's list», tôi đã quên mất, đó là quà kết hôn do ba tặng. . . . . Còn có, cuốn tập tranh rất dày, rất lớn.

(schindler's list là bản danh sách của schindler

images

là một bộ phim truyền sản xuất năm 1993 của Hoa Kỳ về Oskar Schindler, một nhà kinh doanh người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng Holocaust bằng cách đưa họ vào làm trong các nhà máy của mình. Bộ phim đã được Steven Spielberg đạo diễn và dựa trên cuốn tiểu thuyết Schindler's Ark của Thomas Keneally. Liam Neeson trong vai Schindler, Ralph Fiennes vai sĩ quan Amon Göth của Schutzstaffel (SS), và Ben Kingsley vai kế toán Itzhak Stern.

Bộ phim thành công trên phương diện doanh thu và nhận 7 giải Oscar, bao gồm cả Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, và Nhạc phim gốc hay nhất, cũng như rất nhiều giải thưởng khác. Trong năm 2007, viện điện ảnh Hoa Kỳ AFI xếp hạng phim đứng thứ tám trong danh sách 100 phim hay nhất của Hoa Kỳ trong mọi thời đại (lên một bậc so với danh sách năm 1998

Đọc thêm đây)

《 thuyền buồm thế giới 》. Tuy rằng nhét trong một đồng đồ đạc từng lung, nhưng anh giữ rất kỹ, không hề gãy hay cong.

Anh cất kỹ gạt tàn muốn đóng tủ lại, tôi nhanh chóng ngồi xổm xuống. Tôi nói nhỏ “Tiểu Lộ” . Anh không có bị tôi dọa, nhìn về mặt này chắc là biết tôi đi theo phía sau . Anh nhìn tôi, nhìn nhìn, hôn tôi, muốn diu tôi dậy .

Tôi ngồi cạnh bất động, giữ chặt anh.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lâm muốn cái kia. . . . .” Đúng vậy, tôi đang làm nũng. Không thừa dịp bây giờ dỗ anh lấy lại cuốn tập tranh thì khi nào mới lấy lại được đây?

Tôi ôm chặt cánh tay tay, mở ra ngăn tủ muốn rút tập tranh ra khỏi đồng hồ độn đó. Anh lập tức ấn chặt tay tôi, dùng sức kéo về.

Có chút đau. Anh rất ít khi dùng sức nắm tay tôi như vậy. Bác sĩ Mặc dùng Chu Bất Ly làm mẫu, thành công nói cho anh biết dùng sức quá sẽ làm người ta đau, có khả năng người bị anh làm đau sẽ là tôi.

Anh không chịu nhưng mà tôi càng muốn lấy lại. Tập tranh đó bây giờ hết bán rồi nha, tôi đây cất giữ suốt mười năm chạm một chút cũng không được sao.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lâm muốn 《 thuyền buồm thế giới 》, cho Tiểu Lâm được không?”

Anh nhăn mặt. Do dự, lắc đầu.

Tôi không thể nổi giận, cố gắng nữa: “Tiểu Lâm rất thích 《 thuyền buồm thế giới 》, trả lại cho Tiểu Lâm được không?”

Anh vẫn không chịu. Trên mặt lại tỏ vẻ rất ủy khuất vậy, nhẹ nhàng đóng ngăn tủ lại.

Quên đi. Tôi biết anh vì sao không chịu trả lại cho mình. Nếu thấy nó sẽ khiến anh nhớ lại ”nỗi đau” gì đó, anh đều đã giấu đi tức là không muốn thấy nó nữa. Anh biết tôi thích, không có ném đi vậy tôi hẳn là phải thỏa mãn rồi.

Anh nhìn tôi, đang nhìn tôi, tôi nhìn anh, cười cười: “Không cần, quên đi, Tiểu Lâm không cần. Tiểu Lộ và Tiểu Lâm xuống lầu nghe nhạc được không?”

Anh vẫn bất động nhìn tôi, tôi nhìn không được lay lay anh. Anh kéo tôi ôm vào lòng, động tác rất nhẹ, rất ôn nhu. Tôi đem cái trán mình dán lên cảm anh, cọ xát vài cái, anh rất thích động tác này của tôi, nhất là. . . . . uh khụ khụ, vẫn là không nên lộn xộn . . . . .

Ngửa mặt lên nhìn anh để anh thấy đôi mắt của tôi: ”Tiểu Lâm không cần, Tiểu Lộ không được buồn. Không được ‘ đau ’.”

Anh vẫn nhìn tôi như vậy. Tôi đã lâu không có chọc anh sợ rồi, hôm nay cũng không được? Anh có thể làm chuyện cần bày nha, nhưng mà anh sẽ một mình trốn trong phòng phát giận, lấy hết tất cả đồ đạc ra rồi lại xếp chúng vào lại chỗ cũ.

Tôi nên bình tĩnh, còn phải dỗ anh. Anh lại đem tầm mắt dời đi, nhìn chằm chằm ngăn tủ.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lâm không cần. . . . .”

Anh mở ra ngăn tủ, rút tập tranh ra. Nắm rất chắc, đúng là giữ rất kỹ. Có chút tro bụi. Đưa tới trước mặt tôi, tôi do dự một chút muốn nhận lấy, anh giữ chặt không chịu buông.

“Được. . . . . Cảm ơn Tiểu Lộ. . . . . Tiểu Lâm rất vui.” Tôi không giành với anh, thậm chí có chút hối hận về hành động cố chấp của mình rồi, nhìn ánh mắt cô đơn của anh. Nhanh chóng cúi người xuống, lại dỗ anh: “Tiểu Lộ giữ nó được khôn? Tiểu Lâm và Tiểu Lộ đi nghe nhạc. . . . .”

Anh nhìn tôi, một tay cầm tập tranh, cuốn sách vừa dày vừa nặng mà anh một tay cầm chặt còn tay kia thì đỡ tôi dậy.

Xuống lầu, anh vẫn mất hứng. Ánh mắt không nhìn tôi, nhìn một chút lại dời đi.

Tôi thật sự hối hận.

Đến phòng khách. Qua thời gian nghe nhạc. Anh để tập tranh trên bàn trà, từ từ đi lên lầu. Tôi giữ chặt anh: “Tiểu Lộ, Tiểu Lộ.”

May mà anh quay đầu nhìn tôi.

“Bây giờ Tiểu Lộ đi tắm, Tiểu Lâm cũng đi. Tắm xong chúng ta cùng nhau xem sách, xem 《thuyền buồm thế giới》 được không?”

Tầm mắt anh hơi tránh một chút. Tôi nói nhanh: “Xem xong, 《thuyền buồm thế giới》 sẽ để ở phòng Tiểu Lộ được không?”

“Tiểu Lâm muốn xem, thì lại tìm Tiểu Lộ cùng nhau xem.”

Anh rút cục gật đầu. Sắc mặt còn chưa tốt nên nhưng đã chịu nắm tôi lên lầu.

Tối hôm đó tới thời gian xem sách, tôi mở tập tranh đã bị giấu đi hơn chín tháng, lật từng tờ từng tờ, nói cho anh biết đây là thuyền gì, ở đâu làm, tôi thích nhất cái nào, còn có . . . . .

Trước khi ngủ anh còn rất cẩn thận để tập tranh vào kệ sách của mình. Tập tranh quá lớn, anh phải dọn lại đồng sách để có chỗ cho 《thuyền buồm thế giới》 vì đó đã chiếm hết nửa kệ sách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24: vấn đề kinh tế

Khi còn là một cô bé ngây thơ, tôi cũng xem không ít tiểu thuyết ngôn tình, khi đó còn lưu hành truyện Quỳnh Dao, còn chưa phải như loại tiểu thuyết thích cảnh nhà giàu như nay, thậm chí nói, vấn đề kinh tế là một trong những trường ngại tốt nhất giữa mối quan hệ của nam nữ chính, bao nhiêu tình cảm tốt đẹp đều chết non dưới một chữ “Tiền”.

Gần đây tôi cũng có chút đau đầu. Sau khi đi Tần qua đời, người tiếp quản tài chính của Tần Lộ là Hải Dương. Hải Dương và Tinh Thiên thu vào không nhiều, góp xe góp nhà, tiền sữa cho con, bình thường cũng phải tiết kiệm. Nhưng trong hai năm Tần Lộ ở đó, tiền lương của anh đều được hai người lấy danh nghĩa anh mau công trái. Tính đi tính lại, ngoại trừ gặp chuyện không may, tiền bảo hiểm thì hình như Tần Lộ chưa bao giờ dùng qua tiền đó.

(công trái: Hình thức nhà nước vay vốn của các tầng lớp nhân dân, người cho vay được quyền thu lại vốn và hưởng lãi theo quy định.)

Hơn nữa Triệu lão tiên sinh lấy danh nghĩa mình cho anh phí sinh hoạt, thì số tiền anh tích tụ được cũng có sáu bảy vạn. Nhà cửa là có sẵn, phí khám bệnh của bác sĩ Mặc dùng khoản thu vào của bất động sản bên Thâm Quyển thanh toán, có khi lại lấy hùn trợ cấp. Bảo hiểm gần đây tiền lãi hơi ít không thể đầu tư vào.

Cho nên bình thường phí sinh hoạt đều phải dùng tiền lương hàng tháng của tôi và anh trả. Anh thu vào cao, chỗ tiêu dùng lại không nhiều. Tiền lương của tôi lại vừa vụn đủ góp xe, một phần bảo hiểm sức khỏe, hiệu kính ba mẹ một chút, tiêu vật. . . . .

Aiz, có thể thấy năng lực kiếm tiền có quan hệ trực tiếp với bằng cấp nha. . . . . Tôi chống cằm trên bàn, ngăn người nhìn sổ sách. Tần Lộ tiềm canh gà xong đi ra, mang thai mới hơn ba tháng, tôi đã bị gà độc hại không ít. . . . . Tôi lo anh gặp chuyện nên mua cho cái bếp điện, mỗi ngày anh tiềm một nồi, tôi uống hơn phần nửa còn nửa kia anh uống.

Anh lấy cây viết trong tay tôi rồi lại dịch chuyển sổ sách ra, đặt canh xuống, để muống vào chén lớn cho tôi, ngồi vào đối diện, bùng cái chén nhỏ của mình, nhìn tôi.

Nếu tôi không uống trước anh sẽ không uống, nếu tôi không uống hết anh sẽ không đi.

Một chén rất lớn nha, có thể mô tả nó như là một cái “Tô nhỏ” rồi, một tôi uống là được. Bụng của phụ nữ có thai là không đầy. . . . .

Uống từ từ, còn đang suy nghĩ chuyện tiền bạc.

Tiền dùng hàng ngày, tám trăm tiền xe, tiền điện nước hơn ba trăm, phí quản lý hơn hai trăm (Khu này là khu cao cấp, nhà rộng), quyên góp cho nhà thờ ba trăm, tiền thức ăn khoảng một ngàn, quần áo chia đều một ngàn, hàng tháng gửi cấp bác Tần năm trăm, uh, tôi hẳn là phải đổi thành gọi là ông nội; còn có bảo hiểm y tế của anh, bởi vì đặc thù của anh, sợ bên công ty kia chi không đủ, tôi lại mua một phần, một năm trả lần, mỗi lần hơn tám nghìn; một khoản lớn dành cho mua sách, mua cd. . . . .

Bị nhừ đầu. Tôi cũng có tiêu này nọ. Tóm lại phải một chút trái một chút, hàng tháng số còn lại hơn hai ngàn.

Trước kia không để ý, cảm thấy có bảo hiểm cam đoan vạn nhất anh gặp chuyện không may, thất nghiệp, cũng có thể duy trì xuống là được. Bây giờ

bụng càng ngày càng lớn, bắt đầu lo lắng tiền sữa. Một em bé thì phải cần bao nhiêu tiền đây? Vấn đề này không có cách nào bàn với Thiên Ngừ, cô ấy còn chưa từng sinh con, mà có sinh cũng sẽ không để ý đến khoản tiền này. . . . . Hai ngày nữa đi bàn với chị Tình Thiên một chút mới được.

Tôi uống canh cũng không yên lòng, bị anh phát hiện, chỉ nhìn chăm chăm tôi. Nhanh chóng uống xong để anh đem vào bếp. Một lát sau, anh đi ra, lại không đi đọc sách mà ngồi đó nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể dọn dẹp sổ sách cùng anh lên lầu. Gần đây trình độ bám dính của anh tăng cấp. Lúc đầu thời gian tôi ở chung cũng bình thường, anh vào phòng sách mình đọc sách, tôi ở phòng sách của mình viết luận văn, không ai ảnh hưởng tới ai. Nhưng mấy tháng gần đây, anh lại thích cùng tôi đọc sách. Hoặc là ở phòng sách của tôi có khi lại tới phòng sách của anh.

Đương nhiên, chỉ cần tôi ở chỗ mà anh thấy là được rồi. Lúc đầu thì anh vẫn chuyên chú làm chuyện của mình. Có đôi khi tôi lặng lẽ tránh một lúc mà anh cũng không phát hiện.

Nhưng hôm nay anh lại không đọc sách, cứ nhìn sách rồi lại nhìn tôi. Hai tôi cũng cũng hồi hộp theo, cứ nhìn anh một chút lại thấy hồ đồ luôn.

Vừa rồi giá vàng giảm. . . . . khoản thu vào hàng năm bên Thẩm Quyến kia cũng giảm, vậy thì hàng tháng. . . . . Uh. . . . . anh lại nhìn tôi.

“Tiểu Lộ?”

Hắn ném sách qua một bên. Tôi bên tôi ngồi xuống, nhìn sổ sách trong tay tôi, nhưng con số bị tôi làm cho loạn cả lên. Đưa viết cho anh, anh vệt vệt mấy cái thì ngay cả lãi ngân hàng, lãi thuê gì đó đều tính toán rõ ràng hết.

Nhưng con số phi thường chính xác, tháng trước phụ thu 1398,05 nhân dân tệ. Choáng đầu. . . . . vậy mà đầu số gây ra lại dùng con người sáng ngời nhìn tôi, nghĩ là tôi sẽ khen anh nữa. Thật sự là trẻ con mà, tôi biết vấn đề “độc chứng” của anh chứ không phải là “thiếu nhi”, đúng là xem nhẹ anh rồi.

Sau khi tôi mang thai, chi phí tăng cao. Ngoại trừ tiền thức ăn tăng, chính là ba ba quá “nhiệt tình” về em bé sắp ra đời. Thứ bảy nào cũng phải cùng anh đi dạo phố, dạo đến tiệm bán đồ trẻ con, tự nhiên sẽ vào xem. Vừa thấy, liền thích, anh sẽ bỏ tiền mua, anh mua đồ chỉ biết quẹt thẻ, kiểm tra con số hay mặt mã gì đó đối với anh mà nói không phải vấn đề.

Trong phòng lầu hai đã để không ít đồ đạc này nọ vào rồi. . . . . mà cũng có một người có “nhiệt tình” giống vậy là tiểu đệ Chu Bất Ly, và đôi khi bác sĩ Mặc cũng không thể thoát khỏi chuyện này. Aiz. . . . .

Anh vẫn còn nhìn tôi, kiên trì không ngừng. Tôi xao xao đầu anh, đầu óc thông minh, nhưng đặc biệt nhất vẫn là cái đầu. Đưa hết sổ sách cho anh xem, từng năm từng tháng anh làm rất rõ ràng. Anh rất mãn cảm với con số nên làm rất nhanh. Làm cho anh cực kỳ đắc ý.

Uh, tốt như vậy, vậy là hàng tháng con lại một ngàn đồng làm quỹ cho em bé. Khấu trừ một chút trong tiền lương của anh. Còn lại thích làm sao thì làm.

Giữa trưa hai ngày sau, bác sĩ Mặc gọi điện cho tôi. Nhắc tới tiền khám bệnh.

“Bây giờ anh cũng không cần bỏ nhiều tâm sức dạy cậu ấy cái gì nữa, xem như bạn bè giúp cậu ấy một chút mà thôi. Sau này không cần trả số tiền kia nữa, coi như giúp anh giữ một phần cho ‘quỹ em bé’ đi.” Giọng bác sĩ Mặc rất nhẹ nhàng nhưng thái độ kiên định. Chính là tôi không muốn như vậy. Phần tiền khám này, dù công dù tư, đều phải trả. Hơn nữa, một phần nào đó anh ấy cũng là bác sĩ tâm lý của tôi mà anh lại chur abao giờ lấy tiền khám.

Anh cũng nghe ra sự kiên quyết của tôi nên cũng không kiên trì nữa.

Qua vài ngày, anh đưa tới một phần văn kiện. Một phần quỹ giáo dục, không nhiều lắm bằng một nửa tiền khám.

“Tặng em bé, em nhận thay bé thôi.” Anh cười tủm tỉm. Aiz. Mỗi người lùi một bước.

Muốn giấu chuyện gì không cho Tần Lộ biết thật sự rất khó, muốn giấu bác sĩ Mặc cũng khó, nhưng muốn giấu Chu Bất Ly lại dễ nhất. Anh không biết chuyện tiền khám, cũng không biết tôi muốn “Tiết kiệm”.

Y thế nhưng dạy Tần Lộ đỡ tôi vui vẻ: mua xài.

Bắt đầu từ tuần trước, Tần Lộ cứ thứ sáu lại mua một bó hoa. Anh đương nhiên sẽ không chọn cái gì tốt hay không tốt, cho nên luôn nhờ chủ tiệm chọn thay. . . . . Hàng tháng lại chi thêm bốn năm trăm. . . . . Choáng váng nha, còn không nghe khuyên. Có rảnh tìm Chu tiên sinh tính toán sổ sách mới được.

Nhắc Tào Tháo, Tào đại nhân tới. Chu Bất Ly hơn nay chở Tần Lộ về, ôm một cái hộp lớn, dĩ nhiên là trọn bộ mô hình xe lửa. Tôi cũng không có ý gì.

Nếu sinh con trai thì vài năm nữa cũng cần; nếu như là con gái. . . . . Cũng có cơ hội mà.

Chương 26: Chương 25: Tần Tiểu Âm

Buổi sáng, Hải Dương và Tinh Thiên dẫn theo em bé đến thăm tôi.

Em bé đã một tuổi nửa rồi, vừa biết đi, còn chưa vững lại thích đi từng lung. Đi vài bước là ngã trên nệm, lần không khóc mà miệng cứ ơ ơ nói cái gì đó, vỗ vỗ tay rồi đứng dậy. Đều nửa ngày cũng mệt liền giờ tay ra muốn Hải Dương bế bé. Ba ba không để ý tới bé, bé hiểu nên chuyển hướng sang Tần Lộ muốn bế bé.

Tôi nhìn Tiểu Thu lung la lung lay đi tới trước mặt Tần Lộ, chân mềm nhũn ngã quỵ, Tần Lộ lập tức đưa tay ra đón. Hốc mắt nóng lên.

“Ai ư, nhìn nước miếng em chảy ra rồi kìa, qua mấy tháng em cũng có em bé của mình thôi, rồi pha sữa thay tã, tới lúc đó em không hâm mộ như vậy đâu.”

Tinh Thiên cười tôi. Tôi thu hồi tầm mắt, cười cười: “Tiểu Thu đáng yêu ghê, lớn lên nhất định là tiểu soái ca nha.”

“Chị cũng không mong đó đẹp hay không, chỉ sợ giống ba nó như béo ù. Bụng còn lớn hơn bụng bầu của chị nữa.” Tinh Thiên oán giận.

Hải Dương nghe thấy, hướng bên này làm mặt quỷ, sờ sờ bụng mình, cười hắc hắc. Tiểu Thu ngồi ngay ngắn trước mặt Tần Lộ, tò mò ngửa đầu nhìn chú không nói câu nào, miệng há thật to. Tần Lộ cũng làm bộ dạng ngời thien, trừng mắt nhìn Tiểu Thu, nghiêm túc đến dọa người.

Tiểu Thu nhìn Tần Lộ, không biết có phải hay không bị dọa, miệng bẹt, muốn khóc rồi. Sắc mặt Tần Lộ càng khủng bố hơn. Tiểu Thu rốt cục cũng khóc, nho nhỏ “Ô” một tiếng, nước mắt còn chưa ra, bàn tay béo béo nhỏ nhỏ tự động đưa lên lau nước mắt. Tôi hồi hộp nhìn Tinh Thiên, chị rất bình tĩnh trừng mắt Hải Dương xong, chuyển hướng qua Tần Lộ.

“Tiểu Lộ, không được dỗ nó, ai nha, nếu chú làm vậy sẽ khiến nó hư . . . . .”

Chỉ thấy Tần Lộ từ trong túi quần lấy ra một viên kẹo lớn, đang muốn xéo đưa cho Tiểu Thu ăn. Mà Tiểu Thu nghe thấy mẹ nói chuyện, quay đầu nhìn lại còn giả khóc: “Mama . . . . .” mồm miệng không rõ, nhưng giọng có chút nghẹn. Tần Lộ kia đang xéo kẹo đột nhiên ngáy người. Tinh Thiên thở dài: “Quên đi, cho nó đi. Tiểu quý này, đúng là không thành thật, chỉ biết khi dễ chú Tiểu Lộ không àh.”

“Hi, cái này gọi là giáo hoạt, Tiểu Lâm a, sau này em sẽ biết, tuy rằng còn nhỏ nhưng em bé nào cũng rất thông minh, biết ai đối với mình tốt, người lớn nào mềm lòng nhất.” Hải Dương vui vẻ cười hóm hờ, cười đến không thấy mắt luôn, một chút cũng không lo bé càng ngày càng “Giáo hoạt”.

Tôi nở nụ cười. Cười xong lại nhớ tới em bé trong bụng đang giờ tay giờ chân thông báo với mẹ làm bé cũng nghe thấy.

Tôi sờ sờ bụng, Tinh Thiên nhìn, cười hi hi nói: “Nhưng nói ra thì bảo bố trong bụng em lớn lên nhất định là mỹ nhân nha.”

Tôi cười: “Còn chưa biết là bé trai hay bé gái nữa.”

“bé trai thì coi như xong, mấy năm nay bé trai ở nhà trẻ còn nhiều hơn bé gái, khi lớn còn phải lo mà tìm vợ cho nó nữa, bé gái tốt hơn ngay lập tức có thể giải quyết hai vấn đề.” Chị nói xong, chỉ cục cưng mình.

“Ha, chỉ phúc vì hôn chuyện phong kiến này em nghĩ nghĩ ra?”

“Cái này gọi là tiên hạ thủ vi cường, bằng không chờ đứa bé Thiên Ngữ sinh ra rồi cạnh tranh với con em đó, bé ấy chỉ cần nhờ vào di truyền khuôn mặt của Đoạn Tiên Hành cũng là đủ rồi. . . . .”

Tôi cười: “Nếu Thiên Ngữ không sinh bé gái thì làm sao, nói không chừng còn là đối thủ của con chị.”

“Ha ha, chuyện này chị không lo, em vẫn yên tâm sinh tiểu mỹ nhân đi vì ngay cả tên Tần Lộ cũng chọn rồi.”

“Hả?” Tại sao tôi chưa nghe nói qua?

“Em và Dương Liễu tới họp mặt đó. . . . . Mà bữa đó anh Hải Lam cũng dẫn theo Tiểu Viêm tới nhà chị, chúng ta nhất thời nói tới em bé trong bụng em hình như trong năm ngũ hành bị thiếu một, nói nửa ngày, thấy ‘bộ Thủy’ không tới, Tiểu Lộ vẫn im lặng xem phim, không biết nghe được câu gì, thế nhưng lại xen vào nói một từ ‘Tiểu Âm’. Lúc đầu còn tưởng rằng cậu ấy gọi em, cậu ta nói mấy lần chúng ta mới biết cậu ta đang tuyên bố ‘quyền đặt tên’ của người ba.”

“Như vậy ah. . . . .”

“Tiểu Âm” . . . . . Đây không phải là tên ba tôi đặt cho tôi sao. . . . . Quên đi, muốn sao cũng được.

Buổi tối dọn dẹp xong cũng khuya rồi, mười giờ mười năm phút. Tần Lộ đi ngủ, tôi lại rất tỉnh nằm trên giường mà ngủ không được.

Trần trọc cả đêm ép thể nào cũng không ngủ được liền mở đèn bên đầu giường xem tài liệu.

Bé trai, bé gái. . . . . Đều không cần gấp, quan trọng nhất là. . . . . Mặc dù mọi người đều nói không cần lo lắng vì “Cô độc chứng” đều không có dấu hiệu di truyền. . . . . Chỉ là, cái bụng càng to thì trong lòng càng bất an hơn.

Không nên suy nghĩ bấy bạ. . . . . Tôi tự khuyên mình, nhưng ngược lại tôi càng khuyên mình đừng lo thì càng lo thêm. Đột nhiên nhớ tới nhật ký của dì Tần, ở những trang gần cuối, bà thường lặp đi lặp lại câu nói: thân đang nhìn chúng sinh, Tiểu Lộ nhất định sẽ có hạnh phúc vì đó là một phần hạnh phúc mà bà mất đi.

Không.

Mặc dù thần không tồn tại, tôi nhất định sẽ hạnh phúc, đúng với phần hạnh phúc dì Tần đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26: chân to

“To.” Anh cúi đầu nói một câu. Tôi nghe không rõ, hỏi anh, anh lạiặng ra một câu: “To.”

Tôi còn chưa hiểu, nhưng anh không để ý tới tôi nữa mà chuyên tâm cắt bỏ móng chân giùm tôi.

Mang thai tới tháng thứ tám, tôi trước tiên là nghỉ sản. Bụng quá lớn, cúi đầu cũng không thấy chân mình, mọi việc đều dựa vào anh hết. Mới đầu Thiên Ngừ lo anh không thể chăm sóc tôi, ngày nào cũng chạy tới thăm, lại thấy Tần Lộ giúp tôi mang giày mang tất. Sau đó ngay cả việc chải đầu, Tần Lộ cũng làm luôn, cô thấy tôi thân mật như vậy sợ quá chạy luôn.

Cắt xong, anh cắt kìm cắt móng. Rồi ngồi cạnh nhìn chân tôi, nhìn nhìn, lấy tay xoa bóp, sờ sờ, rất ngứa. . . . .

“Sao vậy. . . . . Cắt bỏ xong rồi, cảm ơn Tiểu Lộ. . . . .” Tôi cúi đầu nhìn anh, đột nhiên hơi xúc động sờ sờ lỗ tai anh. Nhìn từ trên xuống, lỗ tai anh thật đúng là đáng yêu.

“Chân. . . . . to. . . . .” anh giờ tay giữ lấy ngón tay tôi, kéo ra khỏi lỗ tai anh, rồi kéo tay tôi sờ sao chân.

Nha. . . . .Sau khi mang thai tôi liệu mạng ăn, không biết mập thêm bao nhiêu thịt rồi nhưng nhờ mặt tôi hơi tròn nên cũng không thấy béo lên bao nhiêu. Nhưng chân này là chứng minh tốt nhất rồi, to gấp ba lần lúc trước. Bây giờ còn mang vừa giày anh luôn.

Anh còn chưa hiểu kỳ xong, vẫn xoa ngón chân tôi.

“Tiểu Lộ. . . . .”

Đợi nửa ngày, anh mới chú ý. Lập tức tránh ra đi vào bếp luộc trứng, người thông minh chính là thông minh, ngay cả việc luộc trứng anh cũng làm được. Chỉ còn mẹ tôi gọi điện thoại qua từng bước một chỉ anh, nói thì cũng rất đơn giản, chính là làm gì trước, mấy phút sau tôi làm gì gì, chỉ cần làm theo trình tự là ổn. Anh nhất định kém hơn mẹ nhưng nuôi tôi ăn no ngủ yên.

Gần đến kỳ sinh, mẹ có đề cập qua muốn tới Thượng Hải chăm sóc tôi. Nhưng gần đây trong nhà có chút thay đổi, cũng không ổn lắm. Đương nhiên tôi cũng không tiện nói ra chuyện anh cần làm thêm giờ cho ba mẹ biết, chỉ kêu bà yên tâm mọi chuyện đều tốt.

Quả thật, ngoại trừ việc cần làm thêm giờ ở công ty thì mọi việc trong nhà cũng không có chuyện gì cần tôi để tâm.

Hải Dương cũng mở miệng nói nếu không ổn thì kêu Tinh Thiên tới ở hai tháng.

Tiểu Thụ còn nhỏ nên tôi cũng cự tuyệt.

Bụng càng lớn thì lúc lên cửa thang cũng không tiện lắm. Khi ra cửa mua chút gì cũng không tiện, lúc đầu chỉ cần đi 10 phút là tới bây giờ đi nửa tiếng còn chưa xong.

Tuy rằng anh học không ít tôi nhưng những điều chưa học còn rất nhiều.

Chỉ là, nếu một bước cũng phải nhờ người khác giúp thì sau này phải làm sao đây? Đường còn rất dài. Chân tôi sưng lên, đi lâu sẽ đau, nhưng vẫn muốn tự mình đi.

Chỉ cần sắp xuống tới nơi anh tôi đỡ tôi là được. Có khi anh có thể quên tôi đang ở phòng khách, còn mình thì lên lầu tắm, khi nhớ tới muốn cùng tôi đọc sách mới xuống dưới. Tôi thường ngồi trên sofa chờ anh. Nửa tiếng hoặc một tiếng, anh cũng xuống thôi, lúc xuống tới nơi mặt anh như trẻ con làm sai vậy, hơi ửng đỏ còn có chút hổ thẹn, cúi xuống đỡ tôi.

Có đôi khi anh mới lên có mấy phút liền chạy xuống. Còn hầu hết thời gian thì anh không hề quên tôi. Đôi khi anh sẽ lên trước mở nước ấm và chuyển bị hết quần áo giùm tôi.

~~~~~

Tôi dạy anh dẫn mình tới bệnh viện làm này nọ. Không ngừng chỉ anh tất cả các khả năng có thể xảy ra như là: tôi có thể nửa đêm đau bụng phải đi bệnh viện, có thể tới mười giờ còn chưa sinh em bé, có thể sinh xong em bé mệt quá rồi ngủ; có thể em bé phải ở bệnh viện suốt một tuần, cũng có thể cơ thể tôi quá mệt phải nằm thêm mấy ngày, có thể trên người cảm thấy ngứa ngáy, có thể bác sĩ không cho anh vào bệnh thăm tôi . . . . .

Tóm lại anh phải nghe lời anh Hải Dương, ngoan ngoãn chờ tôi.

Phụ nữ có thai không nên suy nghĩ bậy bạ. Uh, đúng vậy. Tôi yên tâm nằm cạnh anh. Sau khi bụng to quá nên buổi tối tôi ngủ cạnh anh rồi, có khi nửa đêm rời giường, còn khiến anh bị thức giật đồ tôi.

Kết quả bất hạnh bị tôi đoán trúng, nửa đêm đau bụng, vào phòng sinh suốt tám giờ, mặt trời cũng ló dạng rồi, còn chưa ra. Tôi dùng sức muốn sinh tự nhiên nhưng hình như không còn sức nữa, nghĩ tới sinh xong nhất định phải bắt anh làm một to mĩ hảo thật lớn cho mình. . . . .

Cuối cùng nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Âm, tôi mệt chết đi được đến mức cũng không mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27: Anh yêu em

Tĩnh lại đã ở phòng bệnh.

Hải Dương một tác cũng không rời Tần Lộ, Tần Lộ ngoan ngoãn ngồi trước giường chờ tôi tỉnh lại.

“Em bé đâu. . . . .”

Giọng tôi có chút khàn, tôi đột nhiên nghĩ tới mấy phụ nữ mới sinh xong em bé trong phim truyền hình, cười đến phi thường hạnh phúc. Tôi thấy mình không mọi người tí nào hết, sức cười cũng không có chỉ muốn lập tức thấy em bé thôi.

“Em bé ở phòng nhi, ba đến tôi, Tĩnh Thiên dẫn ông ấy đi xem bé, cực kỳ đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng. . . . .”

Tay Tần Lộ cầm tay tôi. Tôi nhìn anh, hỏi anh: “Đáng yêu không. . . . .”

Anh gật gù đầu, hôn nhẹ tôi, cười rất vui. Vừa rồi tỉnh lại thấy trong mắt anh có lo âu, không có cái tinh thần như người mới được làm ba. Uh, bây giờ tốt hơn nhiều rồi, mắt sáng cũng rực lên.

Thật tốt. Nhưng tôi vẫn muốn ngay lập tức nhìn thấy em bé.

Chờ Tĩnh Thiên ôm bé tới, tôi lập tức nhận lấy. Chẳng quan tâm tất cả mọi người ở đây, vén quần áo thử cho con bú sữa. Vừa sinh xong em bé, sữa còn chưa ra đều, nhưng bé cảm giác được nhiệt độ cơ thể tôi, khuôn mặt nhỏ nhỏ đầy nếp nhăn dựa dựa tôi.

Tôi không nhịn được, muốn khóc quá. Ngốc quá, hạnh phúc như vậy tại sao có thể khóc. . . . . Vừa khóc Tần Lộ sẽ kích động.

Tĩnh Thiên nhìn tôi ôm bé trong lòng, mắng tôi: “Ngốc quá, lo cái gì nữa. . . . . Bé hơn tám cân (4kg), rất khỏe mạnh. . . . . Được rồi được rồi, không nên lo nhiều như vậy. . . . . chị cũng từng sinh con mà. . . . .”

Nói xong, chính chị ấy cũng nhịn không được, nước mắt rơi xuống. Hải Dương nhanh chóng dỗ chị.

Cô biết, em bé bình thường vừa ra đời tự nhiên nhận được tình yêu của mẹ. . . . . Nhưng khi Tần Lộ còn nhỏ liền mất đi phần hạnh phúc này. . . . .

Tôi nhịn không được, vừa cười vừa khóc. Tần Lộ đi tới, ôm tôi, hôn lên nước mắt của tôi.

“Tiểu Lâm không khóc. . . . .”

Tôi nức nở, còn muốn an ủi anh: “Không đau, Tiểu Lâm không đau. . . . . Tiểu Lâm rất vui. . . . .”

Anh giống như nhớ tới cái gì, đột nhiên ngồi thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm tôi đấu tranh vài giây, lại dựa tới, dán lên lỗ tai tôi, nói ra ba chữ:

“Anh yêu em. . . . .” Giải thích thêm, “Tiểu Lộ yêu Tiểu Lâm”

Tôi không muốn khóc, đều tại anh làm hại. . . . . Thì ra là thế. . . . . Tuần trước, bác sĩ Mặc tặng nguyên bộ đồ dùng trẻ con màu hồng, anh nói anh cược với Chu Bất Ly, nếu thắng sẽ tặng tôi một phần đại lễ.

Ba chữ “Anh yêu em”, có hai đại từ, ít nhất đối với tôi, ba chữ này rất có ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Định Nghĩa Độc Nhất Vô Nhị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.